

Sarayın soygun ve yolsuzluk çetelerinin borsa vurgunu - Fikri Tomurcuk

Hasarın yıkılacağı üçüncü taraf ise dolaylı bir yol bulunarak kamu olabilir. Sermaye piyasalarında paylaşılan rantın ana kaynağının

işçi sınıfının emek sömürsüyle ortaya çıkan artı-değer olduğudur. Sermaye piyasasında büyüyen kârlar, işçi sınıfı için artan sömürü demektir. Borsada yaşa-

nan tüm bu soygunun faturası aslında son noktada sömürü artışıyla işçi sınıfından çıkar.

s.14

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı 2022 / 31
18 Ekim 2022

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak75.net



Faşist baskı ve zorbalığa karşı...

**Hak ve özgürlükler
mücadelesini büyütelim!**



3

Saray rejiminin “anayasa oyunu”

Düzen muhalefetine altına imza attığı rezaletler, kapitalist düzene bel bağlamanın hüsrandan başka bir şey yaratmayacağını da gösteriyor.



4

Sansür yasası: Rejimin suçlarını örtmek için planlanan saldırı

Pervasızca saldıran gerici- faşist rejim, dayattığı sansür yasasıyla birlikte mücadele kanallarını tıkayıp paçasını kurtarmaya çalışıyor.



19

Ukrayna savaşı alevlendi

Savaşın seyri ABD-İngiltere cephesinin alacağı tutuma bağlı görünüyor. Onlar “savaşa devam et” emri verdikleri sürece suç ortaklığını sürdürecektir.

İran'da “bu kez herşey farklı”- A. Engin Yılmaz

s.16

İran'da kadınlar-emekçiler ayakta!- S. Soysal

s.22

Faşist baskı ve zorbalığa karşı...

Hak ve özgürlükler mücadelesini büyütelim!

Ekonomik-mali krizin ağırlaştığı, siyasal belirsizlik ve istikrarsızlığın düzen siyasetine rengini verdiği bir dönemden geçiyoruz. Sermaye düzeninin en genel çehresini sunan bu tablo, gelinen yerde toplum çapında “Kral çıplak!” misali görünür hale gelmiş durumda.

Öyle ki, işçi sınıfı ve emekçilerin önemli bir kesimi (henüz ufku düzen sınırlarını aşmasa da) ekonomik kriz ve sonuçlarını, derinleşen sosyal-toplumsal sorunları, düzen siyasetinden yansıyan açmazları tartışıyor, sorguluyor ve sonuçlar çıkarmaya çalışıyor.

Krizin faturasını döne döne ödeyen ve öfkesi günbegün artan işçilerin, emekçilerin, gençlerin ve kadınların yüzünü yoksulluk, hayat pahalılığı, işsizlik, ağır çalışma koşulları vb. gerçek sosyal-toplumsal sorunlara dönmesi; çok yönlü krizleri yönetme kabiliyetini yitirmiş bulunan ve toplumsal tabanını korumakta güçlük çeken gerici-faşist rejimin en temel açmazı olarak öne çıkıyor. Hem de temel sınıfsal-toplumsal çelişki ve sorunlar üzerinden...

Toplum yaşamında temel sınıf karşıtlıkları üzerinden ortaya çıkan tepkinin sıradan burjuva demagojilerle yönetilmesi ya da manipüle edilmesinin kolay olmadığı ise güncel planda yaşanan bir dizi olay üzerinden görülebilir. Son dönemde gerici-faşist rejimin diline doladığı “ekonomimiz şahlanışta”, “Batı bizi kısıyor”, “enflasyon her yerde yüksek” vb. söylemlerin ömrü üç gün bile sürmüyor. Öyle ki, işçi sınıfı ve emekçiler ekonomik-mali krizin tüm sonuçlarını iliklerine kadar yaşıyor ve iktidarın kaba yalanları hayatın ve olguların sert duvarına çarpıp tuz buz oluyor.

Hal böyle olunca, gerici-faşist rejim çareyi faşist baskı ve zorbalığı sistematik olarak tırmandırmakta arıyor. Topluma “deli gömleği” giydirerek, bir yandan kendi bekasını öte yandan kriz içerisinde debelenen sermaye düzeninin genel çıkarlarını güvence altına almayı hedef-

liyor.

KRİZ DERİNLEŞİYOR, ZORBALIK TIRMANDIRILYOR

Bir savaş ve saldırganlık hükümeti olarak iş başına getirilen AKP, daha ilk adımında temel hak ve özgürlüklere dönük saldırıları sinsi bir plan çerçevesinde hayata geçirmeye başladı. İlk yıllarda, arka planında ABD-AB emperyalizminin çıkar ve politikalarının yer aldığı “AB ile uyum süreci”, “İleri demokrasi”, “Barış süreci”, “Alevi açılımı” vb. sahte söylem ve makyajlarla toplumu manipüle etmeyi ve rejim içerisindeki hasımları karşısında kendi konumunu pekiştirmeyi hedefleyen AKP gericiliği; stratejik olarak her fırsatta temel demokratik hak ve özgürlükleri budamayı esas alan bir çizgi izledi. Ayrıntılı bir dökümünü burada yapmak mümkün değil, ancak 2002-2016 yılları arasında hayata geçirilen ve kurulu devlet düzeninden toplumsal yaşamı doğrudan kesen bir dizi alana kadar devreye sokulan fiili ya da resmi uygulamalara bakıldığında, açık ya da üstü örtülü şekilde temel hak ve özgürlüklerin hedef alındığı açıkça görülecektir. Tabii gerici-faşist rejimin sefil çıkarlarının ve bekasının güvence altına alınmaya çalışıldığı da.

Gericici-faşist iktidarının kısıntı düzeyinde kalan demokratik hak ve özgürlüklere dönük saldırılarının özellikle 15 Temmuz sonrasında dizginlerinden boşaldığı biliniyor. Darbe girişimini fırsat bilen Erdoğan yönetimi, ülkeyi kalıcı bir şekilde OHAL koşullarında yönetmeyi esas alarak, faşist tek adam rejiminin inşasına hız verdi. Her türden hak arama eylemi yasaklandı ya da faşist zorbalıkla bastırılmak istendi. İşçi sınıfının grev hakkı Erdoğan’ın deyimiyle “OHAL’den istifade” hedefe çakıldı. İlerici-sol güçler kamusal alandan tasfiye edildi. Keyfi kayyım rejimi kalıcı hale getirildi. Devrimci, ilerici mücadele güçleri ve Kürt hareketi üzerinde terör estirildi; gençlik, kadın vb. toplumsal mücadele dinamikleri darbe koşullarını aratmayacak oranda kuşat-

maya alındı. Emek ve meslek örgütleri açıkça hedef haline getirildi. Öyle ki, düzen muhalefeti dahi sık sık iktidarın sopa gösterdiği bir konuma itildi.

FAŞİST BASKI VE ZORBALığA KARŞI HAK VE ÖZGÜRLÜKLER MÜCADELESİNİ BÜYÜTELİM!

Gelinen yerde günümüz Türkiye’sinde ekonomik-mali kriz derinleşmiş, sosyal sorunlar alabildiğine ağırlaşmış, burjuva siyasetini açmaz alan belirsizlikler seçim takviminin işlediği şu günlerde sermaye düzeni adına büyük bir ağırlığa dönüşmüş bulunuyor. Tüm bunlara karşı iktidarın manevra alanları ise alabildiğine daralmış durumda.

Son aylarda gerici-faşist iktidarın saldırılarının giderek yoğunlaşması, tam da yaşadığı bu açmazların dışavurumudur. Cumartesi Annelerinin eylemine yapılan pervasız saldırı, gazetecilerin keyfi gerekçelerle tutuklanması, işçi direnişlerinde polis terörü estirilmesi, gençlik mücadelesini hedef alan faşist genelge, hapishanelerde artan baskılar ve hak gaspları, sonu gelmeyen eylem-etkinlik yasakları önümüzdeki süreçte gerici-faşist rejimin saldırılarının daha da tırmanacağına açık göstergeleri oldu. Yine, mecliste onaylanan “sansür yasası” ya da tekrar ısıtılıp toplumun gündemine sokulan “Anayasa değişikliği teklifi” vb. adımlar, saldırıların keyfi olduğu kadar hukuksal biçimler üzerinden de devam edeceğini gösteriyor.

Verili tablo karşısında işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının, gençlerin, kadınların ve diğer tüm toplumsal mücadele güçlerinin önünde tek bir çıkış yolu bulunmaktadır: Haklar ve özgürlükler mücadelesini büyütme!

Tam da buradan hareketle, geniş emekçi yığınların düzenin seçim aldatmacasına ya da sahte vaat ve demagojilerine pirim vermemesi; gerici-faşist rejimin kapsamlı saldırılarını geri püskürtmek ve topluma giydirilmek istenen “deli gömleğini” parçalayıp atmak için,

başta “Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!” olmak üzere temel siyasal hak ve taleplerine sahip çıkması ve aşağıda yer alan meşru talep ve istemler etrafında birleşerek toplumsal mücadeleyi büyütmesi yaşamsal bir önem taşımaktadır:

-Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmelerin dağıtılması. (Kontr-gerilla, Özel Kuvvetler, MİT, JİTEM, Siyasi polis, Jandarma, Köy koruculuğu vb.)

-İşkenceye son, tüm siyasal tutuklulara özgürlük.

-Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtın yasaklanması.

-Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmaların iptali.

-Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi.

-Herkes sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut.

-Herkes parasız sağlık hizmeti.

-Her düzeyde parasız eğitim. 17 yaşına kadar zorunlu eğitim. Bilimsel, demokratik ve laik eğitim. Özerk-demokratik üniversite.

-Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.). Sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi. Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi.

-Her türlü dolaylı verginin kaldırılması. Artan oranlı gelir ve servet vergisi.

-Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği.

-İnanç ve vicdan özgürlüğü.

-Din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması. Diyanet’in dağıtılması. Devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına son. Gericilik yuvası tarikat ve cemaatlerin dağıtılması. Mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son.

-Bilim, sanat ve kültür üzerindeki her türlü gerici baskı, sansür ve kısıtlamaya son.

-Çevre tahribatına son. Doğal, tarihi ve kültürel çevrenin korunması.

Saray rejiminin “anayasa oyunu”

21 yıldan beri işbaşında olan bir rejimin anayasa değişikliğinden söz etmesi dünyada örneği pek görülen bir şey değil. Dinci-faşist AKP-MHP koalisyonu şimdi bunu yapmaya hazırlanıyor. AKP'nin şefleri bir kez daha “anayasa değişikliği teklifi” hazırlarken, faşist partinin reisi Devlet Bahçeli tam destek verdiğini ilan etti.

Çürüme ve kokuşmanın doruklarını fetheden, toplumsal meşruiyetini çoktan yitirmiş olan bir rejimin anayasa değişikliği üzerinden propaganda yapması, buna dayanarak oylarını arttırabileceğini var sayması, sermaye adına siyaset yapan yönetici kastın pişkinlikte hiçbir sınır tanımadığını gözler önüne seriyor. 21 yılda yapmadıkları değişikliği uçurumdan yuvarlanmak üzereyken yapamaya hazırlanmaları, “Cumhur İttifakı'nın seçim taktiği” şeklinde yorumlanıyor.

Bu ucubelik, düzen siyasetinin topluma vaat edebileceği bir şeyinin olmadığına yeni kanıttır. Zira yoksulluğun ve sefaletin kol gezdiği, 21 yıldır iktidarda olanlar tarafından bunun günden günde derinleştirildiği yerde, “olmayan bir sorunu çözmek için” anayasa değişikliği teklifi hazırlıyor, utanmadan bununla “önemli bir sorunu çözeceklerini” söylüyorlar.

Başörtüsü yasağının kaldırılması için yasa teklifi hazırlatan CHP şefi Kemal Kılıçdaroğlu, bu adımı atarak güya dincilerden oy devşirecek. Oysa din istismarı üzerinden siyaset yapan AKP şefi böyle bir sorunun olmadığını söylüyor. Zira tüm devlet kademelerinde türban takan kadınlar mevcut. Ama bir sahtekarlık ve demagoji ustası olan Tayyip Erdoğan, “sorun yok ama madem Kılıçdaroğlu biz pas verdi, bunu gole çevirelim” diyor. Yani Saray rejimi olmayan bir sorunu anayasa değişikliği yaparak çözmeye hazırlanıyor. Anayasa değişikliği konusunun hızla gündeme getirilmesi, Saray'ın karanlık dehlizlerinde bu konuda önden bir hazırlık olduğuna işaret ediyor. Kılıçdaroğlu'nun pası işi kolaylaştırdı. Zira sorunu gündeme getirmek için bir vesile yaratmaları gerekecekti.

Vurgulamak gerekiyor ki, dinci-faşist rejimde baskı ve ayrımcılığa maruz kalanlar baş örtüsü takmayan kadınlardır. Medyanın %95'inden fazlasını ele geçi-



ren Saray rejimi, sosyal medyadaki trol ordusunu da kullanarak kadınları hedef alıyor. Tarikat şeyhleri, cemaat ağaları, Diyanet'in fetvaları sürekli kadınları, kadınların giyimini, kadınların bedenini hedef alıyor, iğrençlikte hiçbir sınır tanımayan vaaz ve fetvalarla Saray rejiminin cinsiyetçi siyasetinin mızrak ucu olarak iş görüyorlar. Bu ideolojik zehir bataklığın beslenen cinsiyetçi zihniyet kadınları öldürüyor, taciz ediyor, çocuklara tecavüz ediyor ve bunlar yaparken de ‘ahlak’ adına kendi Orta Çağ artığı ideolojilerini devleti de arkalarına alarak topluma dayatıyorlar. Hal böyleyken demokratlığını ispatlamaya çalışan Kılıçdaroğlu'nun kıyafet dayatması ya da ayrımcılık konusunda bir çaba harcayacaksa, bunu rejim ve ondan beslenen gericiilik yuvalarının toplumu taciz etmesine karşı bir çıkış olarak yapması gerekirdi. Ancak görüldüğü kadarıyla düzen siyasetinin ‘demokrat’ da ancak bu kadar olabiliyor.

“Gol atma” telaşıyla hareket eden Saray rejimi, anayasa değişikliği teklifi hazırlayarak sadece “başörtüsüne anayasal güvence” sağlamakla kalmıyor, bir de “ailenin korunması” adı altında cinsiyetçi baskı ve zorbalığını bir kat daha yükseltmek istiyor. Ülkeyi kriminal mafya babalarının cenneti haline getiren, yolsuzluk/rüşvet/talan/uyuşturucu ticareti gibi alanlardan sağladığı kara parayla ayakta durabilen bir rejimin ağa babaları utanmadan, sıkılmadan tam bir pişkinlikle “değerleri korumak” üzerine laflar ediyorlar.

Bu pişkin takımı, güya aileyi korumak istiyor. Oysa milyonları sefalete sürükleyerek emekçi çocuklarının sağlıklı beslenme hakkın bile gasp ettiler. Toplumun geniş kesimlerini ekonomik-sosyal-psi-

kolojik sorunlar altında bunaltarak moral yozlaşmanın alabildiğine yayılmasını sağlayan da bu pişkin takımı ve onların arkasında duran kapitalistlerden başkası değildir.

Bu toplumda kimsenin “aile korunsun” gibi bir talebi yok. Ama geniş kesimlerin insanca çalışma, yaşama, barınma, eğitim görme, sağlık hizmet alma vb. talepleri var. Oysa rejimin politikaları emekçilerin bu temel insani ihtiyaçlara/hizmetlere ulaşmalarını imkansız kılıyor. İzledikleri politikalarla yığınla ailenin dağılmasını da bizzat kendileri yol açıyor. Toplum karşı bu kadar ağır suçlar işleyen, insani/ahlaki yozlaşmanın doruklarında olanların bu tür laflar etmesi, on milyonlarca insanla alay etmekten başka bir anlam taşıyor.

Toplumun geniş kesimlerinin yakıcı sorunlarını, temel taleplerini bir yana bırakıp başörtüsü konusunda “yasa teklifi” veren CHP ya da “anayasa değişikliği” yapmak için kolları sıvayan AKP-MHP rejimi seçimlere hazırlık yapıyorlar. Bu rezaletler, düzen siyaseti ile toplumun farklı dünyalarda yaşadığını gösteriyor. Saray rejiminin durumu malum: suç dosyaları aşra ulaşmış, ömrünü uzatmak için çırpınıyor. Bu rejimin 21 yılda yarattığı ‘eser’ ortada. Kendileri dolar milyarderi oldular, saraylarda sefahat sürüyorlar, halen de talan çarkları dönüyor. Bunun bedelini ise sefalete sürüklenen on milyonlara ödetiliyor. Hal böyleyken onlar “anayasa değişikliği teklifi” hazırlamakla meşguller. Yansıyan haberlere göre, AKP şefi hazırlanan teklifi beğenmemiş. Erdoğan, “daha vurucu ifadeler” kullanılmamasını istiyormuş! Açlık ve sefaleti din istismarıyla, yapay sorunlarla, örtebileceğini var sayıyor. İş-gücü bırakmış, “aileyi eş-

cinsellerden koruyacak vurucu ifadeler” avına çıkmış. Bu kadar kepezeliği ancak bu kadar kokuşmuş bir rejim sergileyebilir.

Güya düzen adına topluma ‘umut’ dağıtan CHP şefinin sergilediği tutum da bir başka rezalet. Konunun yapaylığı, gericiliğe hizmet etmesi bir yana, bu rejimde yasal düzenlemeyle sorun çözceğini iddia etmek da bir başka garabet. Kendisinin hazırladığı bir anayasayı bile paçavraya çevirmiş bir rejim gerçeği orta yerde dururken, şu veya bu konuda yasa değişikliği olsa ne olur olmasa ne olur?

Anayasaya bakılırsa Türkiye Cumhuriyeti “laik, demokratik, sosyal, hukuk devletidir.” Bunun külliyen yalan olduğu artık kimse için bir sır değil! Tarikatlar cemaatler ‘altın çağını’ yaşıyor. Orta Çağ artığı ideoloji her alanda, özellikle küçük çocuklara empoze ediliyor. İçki yasakları, konser/festival yasakları, farklı yaşam biçimlerine küstahça saldırılar, “şeriat isterük” diye höykürenlerin devlet tarafından el üstünde tutulduğu “laik” bir rejim var. “Demokratik, sosyal, hukuk” sıfatlarına gelince, bunların Türk sermaye devletiyle yakından uzaktan bir alakası yoktur. “Zorba, vahşi neo-liberal, hukuk-yasa-kural tanımayan bir devlet” var orta yerde. Yani kağıt üstündeki yasaların bir hükmünün olmadığı bir rejim gerçeği var.

Emekçilerin kokuşmuş Saray rejimi belasından kurtulmaları elbette önemlidir. Ancak düzen muhalefetinin altına imza attığı rezaletler, kapitalist düzene veya onun siyasi temsilcilerine bel bağlamanın hüsrandan başka bir şey yaratmayacağını da gösteriyor. Zira hiçbirinin işçi ve emekçilerin temel sorunlarına çözüm üretmek gibi bir derdi yoktur. Birtakım yüzeysel/biçimsel düzenlemeler yapıp sermayeye hizmet etmeye devam edecekler.

Bu bağlamda Saray rejiminin seçim vaatlerini kaba bir hakaret saymak gerek. Düzen muhalefetinin ‘umut pazarlama’ hamlelerine de hiçbir şekilde umut bağlanmamalıdır. İşçi sınıfı ve emekçiler için tek bir çıkış yolu var: Kendi sorunlarının çözümü için de demokratik-sosyal-siyasal talepleri için de mücadeleyi yükseltmek!

Sansür yasası: Rejimin suçlarını örtmek için planlanan bir saldırı!

Her zaman olduğu gibi bu defa da yeni yasama yılı, topluma yönelik saldırı gündemiyle açıldı. Meclis gündeminin ilk sırasında, Saray rejiminin hazırladığı “Dezenformasyonla Mücadele Yasası” adlı baskı ve sansür yasası bulunuyor. Üç aylık tatilin ardından meclise ense yapmaya gelen Cumhuriyet İttifak’ın milletvekilleri, Saray’ın talimatlarını uygulayarak sansür yasasını madde madde meclisten geçiriyor.

Saldırının kapsamına bakıldığında, haber siteleri ‘sürelî yayın’ tanımı kapsamına alınıp Basın Kanunu’na tabii tutulacak. Haber siteleri için de ‘tekzip’ süreci uygulamasına başlanacak. Bugüne kadar erişim engeli veya içerik çıkarma kararlarıyla baskı altına alınan siteler, artık tekzip yazılarını da değiştirmeden yayımlamak zorunda kalacak. Bu arada “Halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yayma” tanımıyla ne ifade ettiği belli olmayan yeni bir suç icat ediliyor.

Yasadaki ifadeyle, “halk arasında endişe, korku veya panik yaratmak saikiyle, ülkenin iç ve dış güvenliği, kamu düzeni ve genel sağlığıyla ilgili gerçeğe aykırı bir bilgiyi, kamu barışını bozmaya elverişli şekilde alenen yayan kişi bir yıldan üç yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılabilir.” Bu muğlak, her yöne çekilmeye müsait ifadelerle gerçekleri dile getiren gazeteciler tehdit ediliyor.

Bir diğer hedef ise Whatsapp, Signal gibi yoğun kullanılan anlık mesajlaşma uygulamaların yapıldığı ağların muhbirlik yapmaya zorlamak. Bu sosyal medya ağlarından Türkiye’de şirket kurarak Türk hukukuna tabi olmaları istenecek. Sosyal ağ sağlayıcı, “kişilerin can ve mal güvenliğini tehlikeye sokan içerikleri öğrenmesi ve gecikmesinde sakınca bulunması” halinde, “bu içeriği ve içeriği oluşturana ilişkin bilgileri yetkili kolluk birimleriyle paylaşacak.”

Derinleşen ekonomik ve sosyal krizi



yönetebilme kabiliyetini hepten yitiren, dolayısıyla baskı ve yasak dışında elinde başka enstrümanı kalmayan AKP-MHP iktidarı için sansür yasası hayati bir mesele olarak görülmektedir. Rejim yasanın çıkmasını dahi beklemeden, Saray’daki İletişim Başkanlığı bünyesinde bunun için bir birim oluşturdu. Yani meclisteki oylama göstermelik bir mizansenden ibaret. Dikta rejimin başı kararı almış, meclise noterlik işi bırakılmıştır.

Yasa teklifinde internette sansürü çok daha yaygın hale getiren ve sosyal ağ sağlayıcılarına müdahaleyi kolaylaştıran değişiklikler de getiriliyor. Bununla tüm baskılara rağmen gerçekleri dile getiren basın susturulmak, eleştirilerin önüne geçmek ve “kamu barışının tehlikede olması” adı altında hak ve özgürlüklerin yok edilmesi hedeflenmektedir.

%95’ini ele geçirdiği medyayla, beslediği trol ordusuyla, yalan makinesine çevirdiği TÜİK’le, Saray’ın aparatı olarak kullandığı Diyanet İşleri Başkanlığı’yla, devleti yönetenlerin vaazlarıyla toplu-

mu dezenformasyonla boğan dinci-faşist rejime tüm bunlar yetmiyor ki, sansür yasasını dayatıyor. Bu saldırı ile muhalif sesleri boğmak, toplumu 7/24 Saray medyasının yalan/dolan, uydurma/çarpıtma, tehdit/şantaj içerikli yayınlarla taciz etmek için hazırlık yapıyorlar.

Ülkedeki yolsuzluğun, hırsızlığın, rüşvetin, talanın, yağmanın, adam kayırmacının, kara para aklamanın ve nice pisliğin baş sorumlusu olan rejim, sansürü koyulaştırarak, işledikleri suçların toplum tarafından görülmesini engellemeyi hedefliyor. AKP-MHP rejimi tarafından yüksek enflasyon altında inim inim inilen, açlık ve yoksulluk içinde kıvrılmaya itilen işçi ve emekçileri susturmak ve sindirmek için yaratılan korku atmosferini böylelikle zirveye taşımak niyetindedirler.

Manipülasyonla, hamasetle, riyakarlıkla ve dezenformasyonla biriken sorunları halının altına süpüren gerici-faşist rejim, her bir sözüyle toplumun sinir uçlarına dokunmakta, öfke ve tepki toplamakta ve böylece en çok korktuğu

toplumsal patlamanın da fitilini kendi elleriyle ateşlemektedir. Geline aşamada toplumun her kesiminin kin ve nefretini toplayan, fanatik destekçiler, suç ortakları ve tarikatlar, cemaatler, çeteler dışında taban kitlesini yitiren dinci-faşist rejimin korkuları arttıkça saldırganlaşıyor. Bu yüzden iktidarda kalabilmenin ve kendisi için hezimet getireceği öngörülen seçimleri kazasız belasız atlatabilmenin tek koşulunun ancak zorbalıkla mümkün olduğunu gören rejim, ülkeyi büyük bir hapisaneyeye çevirmeye hazırlanmaktadır.

Kimyası bozulmuş ve muhalifleri sindirmek için pervasızca saldıran gerici-faşist rejim, dayattığı sansür yasasıyla birlikte mücadele kanallarını tıkayıp paçasını kurtarmaya çalışıyor. Bu gözü dönmüş saldırganlığın hedefine ulaşım ulaşılmaması, toplumsal dinamiklerin göstereceği dirence bağlı olacaktır. Örgütlü meşru-filî kitlesel direnişle koşmuş rejimin saldırılarını püskürtmek mümkündür.

Mamak’ta maden katliamı eylemi

Mamak Tuzluca’yı Mahallesi’nde bir araya gelen Ankara İşçi Meclisi, BDSP, Devrimci Parti, HDP ve Kaldıraç maden katliamı eylemi gerçekleştirdi. Yapılan eylemde şunlar ifade edildi:

“Bartın’da maden ocağında gerçekleşen patlamanın ardından 41 maden işçisi katledildi. Sayıştay belgelerinde patlama riski olduğu ifade edilmesine

rağmen işletilmeye devam edilen madende işçiler bile ölüme gönderildi. AKP-MHP sözcüleri ise her zaman ki gibi ,kaza’, ,kader’, ,fitrat’ yalanlarıyla katliamın üstünü örtmeye çalışıyorlar. Oysa

biz biliyoruz ki yaşanan patlamanın nedeni kaza, kader değil açgözlü patronlardır.

Maden işçisinin fitratında ölüm yok ama bu sömürü düzeninin fitratında iş-

çilerin, emekçilerin öfkesinde boğulmak var. Tüm işçileri ve emekçileri katliamlara, sömürüye karşı insanca bir yaşam için mücadeleye çağırıyoruz.”

Eylemin sonunda 17 Ekim saat 18.00’da Madenci Anıtı önünde yapılacak eyleme çağrı yapılarak alkış ve sloganlarla sonlandırıldı.

KIZIL BAYRAK / ANKARA

Cinayet mahallinde suç itirafı

E. Bahri

AKP-MHP rejimi bir madenci katliamına daha imza attı. Bartın'da 41 maden işçisi, tam bir pervasızlıkla ölüme gönderildi. Kolayca önlenilecekken bu yapılmadı ve işçiler bile ölüme gönderildi. Din istismarı üzerinden siyaset yapan AKP şefleri, her zamanki pişkinlikle buna "kader" diyorlar. Yani hep yaptıkları gibi, kendi suçlarını örtmek için Allah'ı katil ilan ediyorlar. Hatırlanacağı üzere Soma'da 301 madenci katledildiğinde Tayyip Erdoğan bunun 'fitrat' olduğunu söylemişti. Nitekim dediği gibi de oldu: Genelde tüm işçiler özelde maden işçileri ölümün kol gezdiği ocaklarda/fabrikalarda/işletmelerde/inşaatlarda çalışmaya devam ettiler.

'Fitrat' veya 'kader' söylemini kullanan AKP şefiyle müritleri, işçilerin canının hiçbir önem taşımadığını tam bir küstahlıkla ilan etmiş oluyorlar. Zira 'kaza' teknik bir mesele, yani önlenmesi mümkündür. Bunun için gerekli donanımlar dünyanın her yerinde üretiliyor. Dünyada maden işçilerinin katledilmesi konusunda Türkiye birinci sırada. Bazen Çin'le karşılaştırılır oluyor. Oysa Çin'in nüfusu Türkiye'nin nüfusunun 16-17 katıdır. Sadece bu yılın ilk 9 dokuz ayında ölüme sürüklenen işçilerin sayısı 1400'e yaklaşmıştır. Önlemler almak yerine 'fitrat' ya da 'kader' diyenler bu cinayetlerden birinci derecede sorumludurlar. AKP-MHP şefleri bu işçi kıyımından en az kapitalistler kadar suçludurlar.

TAYYİP ERDOĞAN: "MADEN İŞÇİLERİ ÖLMEME DEVAM EDECEK!"

Önce Saray'ın bazı bakanları ardından AKP şefi Amasra'ya gitti. Failler yine



cinayet mahallinde toplantılar. Yine ikiyüzlü açıklamalar yaptılar. Güya ölen madenciler için üzülüşler! Bu riyakarlık seremonisinin bir yerinde vaaz veren Tayyip Erdoğan, işçi düşmanı zihniyetini yine tam bir aymazlık, acımasızlık ve pişkinlikle şöyle dile getirdi:

"Amasra Kömür İşletmeleri bizim şu anda en ileri imkanlara sahip olan ocak olmasına rağmen, birileri bununla dalgasını geçebilir ama önemli değil, biz kader planına inanmış insanlarız. Kader planına da inandığımız için bunun ne dünü ne bugünü ne yarını hiçbir zaman olmayacaktır. Bunlar her zaman olacaktır, bunu da bilmemiz lazım."

Bu ifadeler, katilin cinayet mahallinde suçunu itiraf etmesinden başka şey değil. Zira önlenmesi mümkün olan bu toplu cinayetin birinci dereceden sorumlusu olan AKP şefi, acımasız bir utanmazlıkla maden işçilerine şunu söylüyor: "Biz Müslümanız, kadere inanıyoruz, herhangi bir ciddi önlem almadık, almayacağız. Maden işçileri geçmişte ölmüştü, şimdi ölüyor, gelecekte de ölmeye devam edecek. İşçiler için ölmenin dün-bugünü-yarın yoktur..."

Bir failin cinayet mahallinde bu kadar pişkin, utanmaz, acımasız olabilmesi gö-

rülmüş şey değil. Erdoğan 21 yıldır iktidarda ama bu türden toplu cinayetlerin önlenmesini sağlayacak yasayı çıkarmıyor. Kapitalistler daha çok kâr etsinler diye işçileri toplu şekilde ölüme sürüklüyor, sonra da buna 'kader' diyor. Kapitalistler ya da devlet daha çok kar sağlasın diye ölüme sürüklenen işçileri yine tam bir pişkinlikle 'şehit' ilan ediyor. Sonra din istismarına sarılarak rabbim böyle, rabbim şöyle diye ağzında birtakım laflar gevelereyerek, görevini tamamlıyor.

Tayyip Erdoğan'ın ilk pişkinliği bu değil elbet. Yine de 41 işçiyi ölüme sürükleyen rejimin başı olan bu kişinin o işçilerin cenazesinde bu tür laflar edebilmesini tarif etmek kolay değil. Belli ki, maden işçileri başta olmak üzere işçi sınıfının kendisinden hesap sormak için ayağa kalkmayacağını varsayıyor. Aksi halde cinayet mahalline gelip, "öldünüz, ölüyorsunuz, ölmeye devam edeceksiniz" laflarını uluorta etmesi mümkün olmazdı.

İŞÇİ SINIFI KATİLLERDEN HESAP SORANA KADAR BU 'KADER' DEĞİŞMEYECEK

Soma'da 301 madencinin katili olan patronun eşi AKP'liydi. Bundan dolayı Saray rejimi adamı korudu. Katiller işle-

rinin başında, ama işçilerin davalarına bakan avukatları hapse attılar. İki asker tarafından yere yatırılan bir işçiye tekme atan adamı ise, Tayyip Erdoğan Frankfurt Konsolosluğu'nda 'diplomat' olarak görevlendirdi. "Soma'da 301 madenci ölmüş üzgünüz ama işçilerin toplu ölümü bu işin fitratında var" laflarını etmesine rağmen, işçiler ondan ve kokmuş rejiminden yazık ki henüz hesap soramadılar. O da bu sayede pişkinliğe devam edebiliyor.

Soma'da yaptığı gibi, Amasra'da "kaderinizde ölüm varsa buna katlanacaksınız. Dünya böyle bir yer" lafları eden Tayyip Erdoğan, işçilerin sağlığı ya da güvenli için önlem filan alınmayacağını açıkça söylüyor. Nasılsa sefahat sürdüğü yazlık/kışlık saraylarında grizu patlamıyor. Rabbim böyle rabbim şöyle, şehit işçiler, Allah'ın habibi türünden laflar edip sarayına dönecek. İşçiler de ölmeye devam edecek.

'Kader', 'fitrat' gibi söylemlerin zirvanı ibaret olduğunu din tüccarlığı yapan Tayyip Erdoğan'da çok iyi biliyor. Ama din istismarının işe yarayacağını var saydığı için, bu zirvaları tekrarlayıp duruyor. Kapitalistler ise işin kâr kısmıyla ilgililer. İşçilerin ölmesi, sakat kalması gibi konular onların ilgi alanlarına girmiyor. Yani bu korkunç cinayetler serisini engelleyebilecek tek güç işçi sınıfının kendisidir. Bunun için örgütlü, kitlesel, fiili/meşru mücadelenin yükseltilmesi şarttır. Başka bir çıkış yolu olmadığına, cinayetlere de tahammül edilemeyeceğine göre, katillerden hesap sormak ve işçilerin hayatlarını korumak için bu mücadelenin geliştirilmesi için seferber olunmalıdır.

İzmir'de maden katliamına karşı faaliyet

Bartın-Amasra'da yaşanan ve 41 madencinin yaşamını yitirdiği katliam, bir kez daha işçi ölümlerinin ülkesi olduğumuz gerçeğini hatırlattı. En küçük işçi güvenliği önlemlerinin alınmaması, daha fazla kâr ve sömürü için işçilerin canının hiçe sayıldığı bir ülkeyiz. Her yıl binlerce işçi "iş cinayetlerine" kurban ediliyor. Hemen her gün bir fabrikadan, tersaneden işçi ölümü haberi geliyor. Madenler ise, işçi ölümlerinin kitlesel olarak yaşandığı alanlar durumunda.

Soma'da, Ermenek'te yaşanan katliamlar, alınmayan basit önlemler, son-

rasında ise sorumluların hiçbir cezaya maruz kalmamaları yeni katliamlara davetiye çıkartmıştı. Maliyetleri azaltmak için işçilerin canını hiçe sayarak alınmayan önlemler nedeniyle gerçekleşen katliamları "kaza-kader" olarak göstermek ise hem sermayedarların hem de ülkeyi yönetenlerin bilindik argümanları oldular. Bartın'da gerçekleşen ve kamuoyuna yansdığı kadarıyla önden çeşitli

raporlarla dikkat çekilen önlemlerin alınmaması, Bartın'da 41 işçinin yaşamına mal oldu.

Ege İşçi Birliği, İzmir'in çeşitli alanlarında gerçekleştirdiği faaliyetlerle katliamı teşhir etti, işçi ve emekçileri "Artık yeter!" demeye, "Ses çıkarmaya" çağırırdı. Sabah erken saatlerde Aliğa'da TÜPRAŞ kavşağına asılan ozalit ile "İş cinayetleri son bulsun! Artık ölmek iste-

miyoruz!"

Çiğli'de "İş cinayetlerine son! Me-denler cehennem işçiler köle kalmayacak! İş cinayetlerine karşı ses çıkar, eyleme geç!" şiarlı ozalitler merkezi noktalara ve üst geçitlere yapıldı.

Buca'da ise "Yeter! Artık ölmek istemiyoruz. İş cinayetlerine son!" şiarlı afişler Menderes Caddesi boyunca yapılarak işçi ve emekçilere işçi katliamlarına karşı mücadele çağrısı yapıldı!

KIZIL BAYRAK / İZMİR

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşu olacak...

Bartın'da yaşanan kaza değil katliam!

Türkiye Taşkömürü Kurumu'na bağlı Amasra İşletmesi'ndeki maden ocağında meydana gelen patlamada resmi rakamlara göre 28 işçi öldü, çok sayıda yaralı var.

24 gün önce Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Fatih Dönmez'in madeni ziyaret ettiği, raporlarla "grizu" riski uyarısı yapıldığı, işçi sayısı azaltılırken iş yükünün artırıldığı, işçi güvenliği için önlemler alınmadığı ortaya çıkan bilgiler arasında...

Kamuoyuna yansıyan bu bilgiler olmasa dahi neredeyse her gün onlarca işçinin öldürüldüğü bir coğrafyada yaşanan cinayet olduğu açıktır. Bartın'da yaşanan ise resmi rakamlara göre 28 işçinin öldürüldüğü katliamdır. Kapitalistlerin kâr hırsına kurban edilen işçilerin canıdır!

KATİL CİNAYET MAHALLINE GERİ DÖNER!

Katliam haberi basına yansıdıktan sonra AKP-MHP iktidarının kodamanları cinayet mahalline gitti. Maden ocağından canlı aktarımlar yapan bakanlar tim sah göz yaşları dökerek ortalarda dolandılar.

Katliamın boyutu daha ortaya tam çıkmadan üstünü örtme girişimleri yaşandı. AFAD, maden ocağı patlamasının 'trafo kaynaklı' olduğu yönündeki açıklamasını gelen tepkiler üzerine Twitter hesabından silmek zorunda kaldı.

Madencinin "fitratına" ölümü yerleştiren bu soygun, talan, yalan ve ölüm düzen sözcüleri katliamların üstünü örtmek için demagoji yapmaktadır. "Kaza",



"kader" diyerek yaşanan katliamdaki sorumluluklarının üstünü örtmekte, "şehit", "milli hassasiyet", "fitrat" söylemleriyle işçi ve emekçileri aldatarak istismar etmektedirler. Oysa yaşananlar gerçektir! Sermaye düzeninde işçilerin canı kapitalistlerin kârından değersizdir. Onlar kasalarını doldurma derdindedir. İSİG verilerine göre bu yılın ilk dokuz ayında 1359 işçi hayatını kaybetti.

SOMA'DA, ERMENEK'TE, KOZLU'DA, BARTIN'DA YAŞANAN KAZA DEĞİL KATLIAMDIR!

Bartın'da patlama 300 metre derinli-

ğinde gerçekleşti ve 28 işçi hayatını kaybetti. Tüm uyarılara rağmen hiçbir önlem almayan madeni bir süre önce ziyaret eden bakan "iş güvenliği" konusunda övgüler dizmişti. Bakanın övgüleri boşuna değil elbette! Peynir-ekmek gibi maden ruhsatı dağıtan bakanlık, kasasına bakar. Madenlerde vahşi ve ağır çalışma koşulları, emeğin dizginsiz sömürsü içindir. Bugün için madenlerdeki denetimsizliğin, rant uğruna sermayenin önünün açılmasının, işçilere cehennem koşullarının dayatılmasının sorumlusu AKP-MHP iktidarı ve sermayenin ölüm düzenidir!

Bartın'da yaşanan emeğin sömürsü

üzerine kurulu ücretli kölelik düzeninin resmidir! Bu resimde payımıza düşen katliamlarda ölmek değildir!

Emeği sömürülen, iş cinayetlerinde katledilen, geleceği çalınarak yoksulluk ve sefaletin dipsiz kuyusuna itilen milyonlarca işçi ve emekçinin hesabını sormak için katliamcı ölüm ve yıkım düzenine karşı mücadeleyi yükseltelim!

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşu olacak!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU (BDSP)
15 EKİM 2022

DGB: Kaza değil, katliam! Hesap soracağız!

sermaye devletinin Enerji Bakanı söz konusu maden ocağını ziyaret etmiş ve kamuoyuna şov yapmıştı. Bütün bunlara bakılarak söz konusu patlamanın bir kaza değil göz göre göre gelen bir katliam olduğu çok açık ortadadır. Nasıl ki Soma'da Ermenek'te yüzlerce maden işçisi alınmayan önlemler ile göz göre göre katledildi ise Bartın'da da bir benzeri yaşanmıştır. Sermaye devleti ve özel şirketlerin iş birliğinde kapitalizmin

çarkları dönsün diye emekçilerin yaşamları hiçe sayılıyor... Daha fazla kar uğruna işçi sınıfı her gün ölümlerle burun buruna çalışıyor! Alınmayan üç kuruşluk önlemler işçi ve emekçilerin yaşamına mâl oluyor!

Resmi rakamlara göre 301 işçinin yaşamını yitirdiği Soma Katliamı sonrası, madenlerde "yaşam odaları" kurulmasını sermayedarlara "yük" olmasın diye reddedenler, Soma ve Ermenek

Katliamları'nın failleri olan sermayedarları yargı eliyle aklayıp adeta ödüllendirenler Bartın'daki katliamında bizzat sorumlusu ve failidir.

Soma, Ermenek ve Bartın'da yaşanan madenci katliamlarını unutmaya çağız. Zenginliğine zenginlik katmak için maden işçilerinin canını hiçe sayanlardan hesap soracağız.

İşçi sınıfının kanını emen, yaşamlarımızı çekilmez kılan kapitalist düzene karşı örgütlü mücadeleye!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
EKİM 2022

Kapitalistler daha fazla kâr elde etmek uğruna işçilerin yaşamlarını çalıyor. Son olarak Bartın Amasra'da yüzlerce işçinin çalıştığı madende patlama gerçekleşti. Onlarca işçi yaralanırken onlarcası ise yaşamını yitirdi!

Patlamanın hemen ardından ortaya çıkan belgeler ile söz konusu maden ocağının ne denli riskli olduğu, buna rağmen çalışan sayısının her geçen gün azaltıldığı, madenin içinde hayati önemdeki ölçüm cihazlarının ve haberleşme sistemlerinin uzun süredir bozuk olduğu ortaya çıktı. Dahası bir hafta önce

Ankaralı işçi ve emekçilerden madenci katliama tepkiler

SINCAN'DAN AVM İŞÇİSİ: "İŞÇİLERDEN BAŞKA KİMSE BUNA DUR DEMEZ!"

Bartın'daki maden "kazası"na hepimiz üzüldük, başsağlığı dileklerimizi paylaştık. Peki bu gerçekten bir kaza mı? İşin diğer yönünü düşündük mü ve bunun için ne yaptık? Üzüldüğümüzü ve başsağlığı dileklerimizi bildirmekten başka?

Bartın'daki maden "kazası" bir kaza değil bir katliamdır. Tekelci sermayenin adına aşırı kâr denilen sömürme hırsının insan hayatını hiçe saydığı ve Sayıştay raporlarına rağmen hukuk tanımazlığının meydana çıkardığı sonuçtur.

Adına devlet büyükleri denilen ceketli, kravatlı, takım elbiseli adamların tim sah gözyaşları döktüğü sahadır Bartın. Soma'dan farksız, nicelerinden farksız. Düşünen, gören gözler için Soma'dan bir farkı var mıdır?

Devlet-sermaye vahşi birlikteliğinin emeği ve alınterini katledene kadar sömürdüğü ve işlenen katliamdan nasıl nemalanmaya çalıştığına resmidir. İşçi sınıfının yeterince birleşemeyince nelerle karşılaşacağına bir kez daha görülmüş halidir.

Peki daha ne kadar duracağız ne kadar bekleyeceğiz? Sermayenin rant uğruna neler yaptığını göremiyor muyuz? Bizlerden, işçilerden başka kimse buna dur demez. Bizden başka kimse bizim çalınan alınterimiz için mücadele etmez, yağmalanan, sonlandırılan yaşamlarımız için mücadele etmez.

İşçi kardeşlerim, Pamukova'yı, Tekirdağ'ı, Soma'yı, son olarak Gaziantep ve Mardin'i hatırlayalım. Bartın'ın son olmasını istiyorsak sahada ve masada üzerimize düşeni yapmak bizim birbiri-mize ve alınterimize olan borcumuzdur. Yapmamız gereken ertesi gün başsağlığı dileyip ikinci gün günlük hayatımıza dönmek, unutmak değildir.

Bizim işimiz, bizim meselemiz; örgütlü ve tek ses ve tek yumruk olarak alınterinin davasını kazanmaktır.

Çünkü kimileri ikinci gün Bartın'ı unutur, Soma'yı unutturur ama alnteri dökerek evine, çocuğuna, eşine ekmek götüren, aş götüren işçinin ailesi, çocuğu, eşi, yakını, onun gibi alnteri döken emekçi arkadaşları, yol arkadaşı unutmaz.

Onunla aynı havayı soluyan yoldaşı unutmaz.



BİR ÖĞRETMEN: "... 'FITRAT' VE 'KADER PLANI' TÜRKÜLERİNİ DİNLEMeye DEVAM EDECEĞİZ!"

Soma, Ermenek, Amasra...

Onlarca canımızı, emekçi yoldaşımızı yitirdiğimiz; her seferinde aynı yerden, aynı sebepten tekrar tekrar kırıldığımız madenci katliamları. Üstelik ilk ikisinin hesabı henüz görülmemiş, yaraları sarılmamışken... Aslında sonuncusu tam da bu yüzden.

Henüz "10 Ekim" psikolojisinden çıkmadığımız şu günlerde, geçtiğimiz gece Amasra'da TTK'ya bağlı bir maden ocağında 41 emekçi arkadaşımızı yitirdik. Yaşanan katliam bize tekrar gösterdi/hatırlattı ki çektiğimiz bu acıların çok net ve temel üç sebebi var:

Kâr hırsı, ihmalkârlık, hukuksuzluk. Ve hukuksuzluk elbette beraberinde cezasızlığı da getiriyor.

Bugün gelinen noktada saydığımız bu üç sebep, hangi sektörden ve meslek grubundan olursak olalım hepimizin maruz kaldığı, mağduriyetini ve acısını dibine kadar hissettiği bir durum. Özel Sektör Öğretmeni -ki onlar da eğitim sektörünün madencileridir- sağlık çalışanı, market çalışanı veya motokurye... Hiç fark etmez. Hepimiz aynı kâr hırsına ve hukuksuzluğa karşı mücadele veriyoruz. Artık sadece iki sınıf var:

Patron ve işçi. Onlar ve biz... Ve biz örgütlenip tepkimizi ortaya koymadıkça, bu düzeni değiştirmedikçe aynı acıları yaşamaya, aynı fitrat ve "kader planı" türkülerini dinlemeye devam edeceğiz.

Sorumluların cezalandırıldığı ve kimse-nin eve ekmek götürmek için ölmek zorunda kalmadığı bir düzen dileğiyle...

OSTİM'DEN BİR METAL İŞÇİSİ: "YA BU DÜZENİ DEĞİŞTİRECEĞİZ YA DA ÖLMeye DEVAM EDECEĞİZ!"

Bu düzen değişmedikçe -Soma'dan Bartın'a-, sadece katliamın mekânı değişir. Bu düzeni de sadece dünyaya elleri ile şekil veren biz işçiler değiştirebiliriz. Yerin üstünde olsak aç, altında olsak ölü oluyoruz. Ya bu düzeni değiştireceğiz ya da ölmeye devam edeceğiz. Mesele bu kadar net!

SINCAN OSB'DEN PETRO-KİMYA İŞÇİSİ: "BİZDEN BAŞKA KİMSE BU KADERİ DEĞİŞTİREMEZ!"

Bu katliam çok açık ki AKP hükümetinin kaderleştirdiği katliamdır. Ama herkes bilmeli ki bu kaderi biz yazmadık ve bizden başka kimse bu kaderi değiştiremez.

SINCAN OSB HİDROMEK'TEN BİR İŞÇİ: "ÖLEN BİZSEK, ÖLMeyİ REDDEDEN DE BİZ OLACAĞIZ!"

Sözün bittiği yerdeyiz. Olan hep bir işçiye oluyor. Hiçbir zengin, patronun bir iş kazasında öldüğünü gördünüz mü? Göremezsiniz, çünkü onlar tehlikeli işlerde çalışmazlar, hatta hiç çalışmaz, yan gelip yatarlar.

Ölen bizsek, ölmeyi reddeden de biz olacağız. Başka yolu yok!

SINCAN'DAN MOTOKURYELER:

"Neden zenginler ölmüyor da hep bizler ölüyoruz..."

Önlem alınabilir sorunlar olmasına rağmen önlem alınmıyor. Bu durumda bu bir katliam oluyor. İnsan canı bu kadar ucuz işte... Neden zenginler ölmüyor da hep bizler ölüyoruz. Birlik beraberlik içinde olmamız lazım ve ölümlere karşı sesimizi çıkarmamız, sokaklara dökülmemiz lazım.

ÇANKAYA BELEDİYESİ'NDEN BİR İŞÇİ: "...SORUMLUSU BU DEVLETTİR!"

Bu bir kaza değildir. Buna "kaza" diyenler katliamı gizlemek isteyenlerdir. Onlarca yıldır bu ülkede katliamlar yaşanıyor. Ve önlemler alınmıyor. Önlemin alınmadığı yerde bunun sorumlusu bu devlettir. Fakat biz de buna karşı sesimizi çıkarmalı, birlik olmalıyız. Yayla Bakliyat'tan bir işçi: "Onlar; güneşi görebilmek için her zaman gece çalıştılar"

Onlar; güneşi görebilmek için her zaman gece çalıştılar.

Onlar; çocuklarına bir gelecek verebilmek için takım elbiseyle değil kömür karası iş elbiseleriyle alın terini sildiler.

Onlar ki; kış aylarında kimse soğukta kalmamasın diye canlarını hiçe saydılar.

Bartın Amasra'da meydana gelen göçük "kazası"nda hayatını kaybeden emekçi kardeşlerimize Allah'tan rahmet, kederli ailelerine sabırlar versin inşallah. Yaralı emekçilerimize ise acil şifalar diliyorum.

Kozlu, Soma, Ermenek, Amasra

İş kazası değil, katliam! Sokağa, eyleme, hesap sormaya!

İşçiler, emekçiler,

14 Ekim 2022 tarihinde, Türkiye'nin Bartın kentinin Amasra ilçesinde, Türkiye Taşkömürü Kurumu'na bağlı bir maden ocağında yaşanan patlama sonucu, son belirlemelere göre 41 işçi hayatını kaybetti, onlarca da yaralandı.

Derin bir üzüntü ve öfke içerisindeyiz. Her şeyden önce hayatını kaybeden işçilerin yakınlarına ve sevenlerine sabır ve baş sağlığı diliyor, yaralanan işçilere ise geçmiş olsun diyoruz.

Bu bir iş kazası değil, düpedüz bir işçi katliamıdır. Katliamdır, çünkü adım adım gelen, sonuçları önceden kestirilebilen bir vakadır. Bu katliamın sebebi, işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda bile alınmayan önlemlerdir. Daha fazla kâr uğruna madenler işçilere mezar olmaya devam ediyor.

Bu katliamın sorumlusu tüm kurum ve kişileri ile sermaye sınıfı ve Türkiye'nin kapitalist düzenidir. Başta elbette ki iş başındaki AKP-MHP iktidarı ile destekçileridir. Azami kâr uğruna işçilerin yaşamını hiçe sayan kapitalist şirketler ile açgözlü patronlardır. Kömür ocaklarının iş güvenliğine uygun olduğuna dair rapor veren

ve bu raporları onaylayan bürokratlardır. Ve elbette tüm bunların borazanlığını yapan saray beslemesi medyadır.

20 yıldan bu yana Türkiye'yi yöneten AKP ve yandaşları, gelinen yerde ülkeyi Tayyip Erdoğan şahsında bir tek adam diktatörlüğüne dönüştürmüşlerdir. Her türden yağma, talan, yolsuzluk, hırsızlık ve hukuksuzluk anlamına gelen bu rejim patronlar için cennet, işçiler için ise tam anlamıyla bir sömürü cehennemidir. Milyonlarca işçi açlık sınırındaki ücretler ile insanlık dışı iş koşullarında çalışarak hayatta kalmaya çalışıyor. Fakat bu da yetmiyor, her hafta onlarca işçi cinayetlerinde ve en son Amasra'da olduğu gibi işçi katliamlarında hayatını kaybediyor.

Sömürü ve yağma düzeninin baş temsilcisi Tayyip Erdoğan, her fırsatta Türkiye ekonomisini ne kadar ileriye taşıdıklarından dem vurup duruyor. İşçiler için bir sömürü cehennemine dönüşen Türkiye'nin ekonomisi büyüyor kuşkusuz. Fakat işçiler için değil, kapitalistler için! Bu büyümeden işçilerin payına, yerin yüzlerce metre derinliğine diri diri gömülmek düşüyor. Kendisine her mevsim için ayrı bir saray yapan Erdoğan, maden

işçilerine yerin karanlıklarına gömülmeyi reva görüyor. Onlar ne derlerse desinler, işçi ve emekçiler için Türkiye'nin gerçek tablosu Amasra'da ortaya serilen korkunç tablodur.

Erdoğan ve düzenin diğer sözcüleri bir kez daha timsah göz yaşları döküyorlar. Gerçekte işçilerin yaşamı onların zerrece umurunda değildir. En son 2014'te Soma'da hayatını kaybeden 301 madencinin ardından "kaza, kader, fitrat" demişlerdi. Bu sefer de benzer açıklamalarla olayın üstünü örtmeye ve sorumluluktan kaçmaya çalışıyorlar. Nitekim henüz işçilerin cesetleri bile soğumadan, Tayyip Erdoğan gelebilecek eleştirilerin önünü almak için "dezenformasyon" tehlikesinden bahsetmeye başladı.

Bir sömürü, yağma ve ücretli kölelik düzeni olan kapitalist sistem devam ettiği müddetçe, çağ ne derece ilerlemiş olursa olsun, işçiler maden ocaklarında, fabrikalarda, atölyelerde en insanlık dışı ve en ilkel biçimlerde can vermeye devam edeceklerdir.

Emek ve halk düşmanlarından buna karşı adım atmalarını ve katliamın sorumlularından hesap sormalarını bekle-



mek boşunadır. Zira onlar bunun bizzat sorumlusudurlar. Bunun için Soma katliamı sonrası yaptıklarına bakmak yeterli. Katliamın tüm failleri bir bir serbest bırakıldı. Madenciyi yerde tekmeleyen Yusuf Yerkel Frankfurt Konsoloslukuna ateşe olarak atanıp ödüllendirildi. İşçilerin avukatları tutuklandı vs. Amasra katliamının hesabını ancak ve sadece örgütlenen ve mücadele eden işçi ve emekçiler sorabileceklerdir.

Bundan dolayı emekten yana tüm işçi, emekçi, ilerici ve devrimcileri harekete geçmeye, sokağa çıkmaya ve katliamın hesabını sormaya çağırıyoruz.

BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU

"Güneşi görebilmek için karanlığı kazıyoruz"

Ölüyoruz... Bu düzen biz işçilere yaşam hakkı tanımıyor. Yüzyıllardır gelen kırılma gittikçe derinleşiyor.

Ölüyoruz patronlar yaşasın diye, sömürülüyoruz zenginlikler bir avuç asalağın kasalarında biriksindir diye.

AÇLIK SINIRINDA YAŞIYORUZ, SÖMÜRÜCÜLER SORUNSUZ BİR YAŞAM SÜRSÜN DİYE...

Bartın'da TKİ bünyesinde yer alan madende büyük bir işçi katliamı yaşandı. Patlama sonucunda 41 madenci kardeşimiz yaşamını yitirdi. Grizu patlamasıyla oluşan bu katliam ile birlikte ülkemizde işçilerin çalışma koşullarının kötülüğü, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin yaşamsallığı gözler önüne serildi. Metan gazının birikmesi ve ateş alması sonucunda oluşan bu katliamı ihmaller dizisi yaratmıştır. Yargıtay raporlarının uyarıları, gaz ölçüm cihazlarının çalışmaması ya da yokluğu, işçilerin uyarılarının dikkate alınmaması, patlamaya neden olan gaz ve ateş etmeninden birinin dahi çalışma ortamında tespiti ve önlem

alınmaması gibi birçok ihmal sayılabilir. Bu ihmallerin hepsinin kâr etmek, ucuza mal etmek olgusuna dayandığı da açıktır. Rödavans, esnek çalışma, az kişi ile çok iş çıkartmak gibi vahşi ve insanlık dışı kapitalist yöntemler ihmallerin asıl kaynağıdır. Devlet, sermaye ve yasalar bir bütün halinde denetimsiz, ağır çalışma koşullarının olduğu, işçi güvenliği önlemlerinin rafa kaldırıldığı, teknik-teknolojik gelişmelerin uğramadığı çağdışı madenleri yaratmıştır.

Kan emici patronlar kar hırsı uğruna işçinin canını hiçe sayarken, sermayenin diktatörü ise ondan bekleneni yapmaya devam ediyor. Patlama sonrasında Erdoğan ilk günden katliamın üzerini kapatmak için adımlarını attı. Erdoğan ve temsil ettiği bakışı 3 cümle ile özetlemek mümkündür!

"Kader planına inandığımız için bunun ne dünü bugünü ne de yarını olmayacaktır, bunlar her zaman olacak-

tır, bunu da bilmemiz lazım" diyerek Soma'da gerçekleştirdiği konuşmayı daha da ileri taşıdı. "En ileri imkanlara sahip olan ocağımız" dediği ocağın 41 işçinin yaşamına mal olduğunu unutup, madencilerin cenazesine çok hızlı ulaşıldığına övgüyle söz etme pervasızlığını gösterdi. Fitrat, kader ile işçilerin yaşamlarının değersizliği bizzat ülkenin tek adamı tarafından itiraf edildi. Erdoğan'ın açıkça dile getirdiği şudur; işçiler, madenciler sermayenin bekası için ölmeye devam edecek, sistem dönecek, kölece yaşam ve çalışma koşulları sürecekt!

İŞÇİLERİ KATLEDEN, SÖMÜREN BU DÜZEN DEĞİŞMELİ!

Soma katliamı ve sonrasında yaşananlar ortada. Tutuklusu kalmayan bir mahkeme, unutulmuş yaşamlar, üzeri kapatılmış bir katliam. Bugünden Bar-

tın madem katliamı senaryosunu tahmin etmek çok zor değil. Sınıfların, sömürünün olduğu bu düzen devam ettikçe işçilerin payına ölüm, yoksulluk düşmeye devam edecek. Katiller, sömürücüler kendi şatafatlı yaşamlarına devam ediyor, sınıfmızın yaşamını, arzularını, taleplerini görmüyor. Yaşamını yitiren madenci Yasin Çelik'in söylediği işçi sınıfının durumunu anlatıyor. Güneşi görebilmek adına karanlığı kazanlar, emekleri ile yaşamı her gün yaratanlar bu düzenden hesap sormalıdır. 2022 yılında başlayan grev, kapanma ve işçi eylemlilikleri sınıfımızın izlemesi gereken ilk adımları göstermiştir. Önemli olan bu hattın birbirinden kopuk yönlerinin yok edilip, birleşik bir hat kurulmasının zorunluluğudur. Birlikte yaşanabilir bir dünya için mücadeleyi büyütelim. Bir kader, bir fitrat varsa da onu yırtalım ve değiştirelim!

*Bartın Maden Katliamında yaşamını yitiren Yasin Çelik

EGE İŞÇİ BİRLİĞİ
16.10.2022

Kartal'da İşçi-Emekçi Mitingi!

“Artık yeter! Emegimiz ve haklarımız için İşçi Emekçi Mitingi” şiarıyla Kartal'da miting gerçekleştirildi.

Miting için gelenler saat: 13.00'de Savarona Caddesi'nde toplanmaya başladı. Mitingte “Emegimiz ve haklarımız için örgütlenelim mücadele edelim!”, “Soma'dan Bartın'a madencilerin hesabını soracağız kaza değil katliam!” ve “Hayat pahalılığına düşük ücretlere geleceksizliğe mahkum değiliz bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır!” şiarlı ortak pankartlar taşındı.

Eyleme BDSP “Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşu olacak!” ile TOMİS ve DEV TEKSTİL “Emegimiz ve özgürlüğümüz için işgal grev direniş!” pankartları ile flamaları ile katıldı.

Coşkulu sloganlar ve marşlarla devam eden toplanmanın ardından yürüyüşe geçildi. Tüm kortejler alana girdikten sonra miting programı Bartın'da maden ocağında ölen işçiler ve sömürüye karşı bu kavgada hayatını kaybedenler için saygı duruşu ile başladı.

İŞÇİ KÜRSÜSÜ KURULDU

Ardından söz mücadele eden işçilere bırakıldı ve işçi kürsüsü kuruldu. Enerji-İSİ ve inşaat işçileri Bartın'da olduğu için selamlarını iletti.

İlk söz **ETF direnişçilerine** verildi. Süreçlerini anlatan ETF direnişçileri “Yaşasın işçilerin onurlu mücadelesi” dedi. ETF işçilerinin mücadeleye devam edeceğini vurgulayarak emek dostlarına teşekkür etti.

Ev işçileri adına İMECE Sendikası konuşmasını yaptı. Konuşmada ev işçilerinin örgütlenmesinin önündeki zorluk alanları belirtilerek ev işçilerinin talepleri sıralandı.

İBB direnişçileri direniş süreçlerini aktardı ve gelir uçurumuna dikkat çekildi.

“İşçi sınıfının ve emekçilerinin sosyalist iltidarını kurmak için mücadele ediyoruz”

Tertip komitesi adına ortak açıklamayı **TOMİS temsilcisi Dilbirin Acar** okudu. AKP-MHP iktidarı ve sermayenin kendi yarattıkları krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıktığı vurgulanan açıklamada emperyalist-kapitalist düzenin tüm canlı yaşamını yıkıma sürüklediğini belirtildi. Açıklamada şunlar vurgulandı



ve mücadele talepleri sıralandı:

“Sermaye iktidarı saldırılarına, yağma ve talana son gaz devam ederken birileri de bizlere ‘seçimi bekleyin’ diyor. Ancak bizim kaybedecek vaktimiz, emegimiz ve haklarımız için mücadele etmekten, birlik olmaktan başka seçeneğimiz yok.”

Fabrikalardan mahallelere her yerde komite, birlik, meclis kurmanın önemine dikkat çekilen açıklamada “Geleceğimizi kazanmak işçi ve emekçilerin taban birliğine, inisiyatifine dayalı mücadelesiyle mümkündür” denildi.

Örgütlü gücü büyütme çağrısı yapılan açıklama da son olarak şunlar ifade edildi:

“Bugün burada olan ve olmayan tüm sınıf kardeşlerimize geleceğimiz için başta çalışma alanları olmak üzere her yerde komiteler, meclisler, birlikler kurma çağrısını yineliyoruz. Kapitalistlerin bize dayattığı bu karanlık düzene karşı işçi ve emekçilerin iktidarını, sosyalizmi kurma mücadelesini büyütme davet ediyoruz.”

Miting programı işçi kürsüsü ile devam etti. Tüm konuşmalarda Bartın'da yaşanan işçi katliamına değinildi ve kaza değil cinayet olduğu vurgulandı.

Kayı İnşaat işçileri adına yapılan konuşmada Kayı İnşaat'ta yaşanan konkordato süreci, direniş ve kazanım aktarıldı. Sendikalı olmanın önemine vurgu yapılan konuşma “İşçiler kardeş patronlar kalles” sloganıyla tamamlandı.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası adına yapılan konuşmada kölece çalışma koşulları aktarıldı ve sendikaya üye olma çağrısı yapıldı.

Sinbo direnişçisi yaptığı konuşmada yakın zaman mücadele ve direniş deneyimlerinin açık devlet saldırısı ile karşı

karşıya kaldığı vurgulanarak “düzenin tüm kurumlarının sermayenin çıkarı için var olduğunu görüyoruz” denildi. Sermayenin ve devletin kurumlarının karşısına örgütlü bir sınıf olarak çıkmanın önemine vurgu yapılan konuşmada sendikal bürokrasi de teşhir edildi.

SUNNY'de sendikalaşma mücadelesi yürütürken işten atılan bir işçi söz alarak kendi süreçlerini aktardı. Patron ve Öz Çelik-İş'in birlikte işçilerin mücadelesinin karşısında durduğunu belirtti.

ŞOK Market işçileri yaptığı konuşmada zincir marketlerde yaşanan vahşi sömürü koşullarını aktardı.

TABİB adına yapılan konuşmada belediyelerdeki taşeron köleliği teşhir edildi.

Tay Tekstil direnişçileri yaptığı konuşmada ekonomik krizin işçiler üzerindeki yıkıcı etkinin patronlar üzerinde olmadığını vurguladı.

Yemek Sepeti Direnişçisi Doğu Yılmaz 2022 yılının işçi sınıfının güvencesizliğe karşı değişik eylem biçimleriyle mücadelenin harlandığı bir yıl olduğunu belirtti. Sendikalı olma ve iç örgütlülüğü güçlendirmenin önemine vurgu yapan Yılmaz “Biz emekçilerin kurtuluşu kendi kollarımızdır” dedi.

İranlı kadınlar adına yapılan konuşmada Evin Hapishanesi'nde yaşanan yangına ve kadın mücadelesine değinildi.

Kadın örgütleri adına yapılan konuşmada kadınların üzerindeki toplumsal baskı, ekonomik krizin kadınlar üzerindeki etkisi ve kadın cinayetlerine değinildi.

Gençlik örgütleri adına yapılan konuşmada ekonomik krizin gençlik üzerindeki etkisine değinildi. Mücadele çağrısı yapıldı.

Tozkoparan'da rantsal dönüşüme di-

renenlerin ve Vestel Manisa'dan bir işçinin mitinge gönderdiği mesajlar okundu.

Konuşmaların ardından Grup Vardiya ezgileriyle sahne aldı. Grup Vardiya Bartın'daki madenciler ve 10 Ekim'de yaşamını yitirenler için marşlar seslendirdi. Miting sloganlarla sona erdi.

Eylem boyunca sık sık “Yaşasın işçilerin birliği!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz”, “Bartın'ın hesabı sorulacak”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Birleşe birleşe kazanacağız!”, “Birleşen işçiler yenilmezler”, “Söz, yetki, karar işçilere”, “Direne direne kazanacağız”, “Yaşasın sınıf dayanışması”, “Sendika haktır engellenemez”, “Güvenceli çalışmak istiyoruz”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni”, “Jin, jıyan, azadi” ve “İşçi-gençlik el ele mücadeleye” sloganları atıldı.

İmzacı kurumlar şu şekilde:

“İşçi Emekçi Birliği (4. Vardiya İşçi Dayanışması, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Birleşik İşçi Hareketi, Birleşik İşçi Kurultayı, Devrimci Partili İşçiler, DEV TEKSTİL, Dostluk ve Kültür Derneği, Emek Adalet Platformu, Emekçi Hareket Partisi, İşçi Hareketi Koordinasyonu, İşçinin Kendi Partisi, Kaldıraç Hareketi, Komünist İşçi Hareketi (Söz ve Eylem), KÖZ, Proleter Devrimci Duruş, Sosyalist Dayanışma Platformu, Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası, Yeni Dünya İçin Çağrı) Avukat Dayanışması, Dersim Dernekler Federasyonu, DİSK Limter İş, İşçilerin Güç Birliği Derneği, Özgürlükçü Hukukçular Derneği, Sosyalist Emekçiler Partisi, Sosyalist Kadın Hareketi, Sosyalist Meclisler Federasyonu, Taşeron Belediye İşçileri Birliği.”

Gerici kuşatma sokakta kırılır!

D. İnci

Son günlerde İran'da umut verici toplumsal eylemler yaşanıyor. Mahsa Emami'nin "kıyafet kurallarına uymadığı" gerekçesiyle 'ahlak polisi' tarafından katledilmesi üzerine başta kadınlar olmak üzere İran'ın muhalif kesimleri haklı öfkeleriyle sokağa taştı. Eylemlerin 80'den fazla kent ve kasabaya yayıldığı belirtiliyor. İslami rejimi hedef alan ve giderek geniş yankı bulan bu eylemlere rejim de bildik despotik yöntemleriyle saldırıyor. İran İnsan Hakları, katledilenlerin sayının 40'ın üzerinde olduğunu açıkladı. Ancak bu, kitleleri sokak eylemlerinden vazgeçiremiyor. Halkın öfke ve tepkisi gerici rejimin kendisini hedef alarak devam ediyor, başörtüler yırtılıp yakılıyor. Dinci gericiliğe tepkilerin her zamankinden daha güçlü dillendirildiği gözleniyor.

O SIRADA TÜRKİYE...

İran gibi şeriat rejiminin örneği olan bir ülkede bu gelişmeler yaşanırken "laik" Türkiye'de ise farklı bir rota zorlanıyor. Gelinen yerde AKP iktidarı ile bir hayli yol alan dinsel gericilik adımlarını hızlandırıyor. İktidarda olmanın tüm avantajlarıyla palazlanan bu gerici odak, eğitimden toplumsal yaşama çeşitli dayatmalarda bulunuyor. Gerici vakıfların istemiyle konserler yasaklanıyor, toplumun tanıdığı sanatçılar hedefe konuyor, sembolik tutuklamalarla, Gülşen örneğinde olduğu gibi, gözdağı veriliyor. İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılıyor. Bu yetmiyor 6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine



Dair Kanun hedef konuyor. Son olarak LGBT+ bireyleri hedef alan bir miting düzenleyerek sokaklara indiler. Yürüyüşün tanıtım videosu RTÜK tarafından "kamu yararına yönelik spot film" olarak önerilmesiyle de devlet desteği açıkça gösterilmiş oldu. Bu mitinde LGBT+ bireyleri için cezai yaptırımlar dile getirilerek, şeriat rejimlerinde olduğu gibi, gerici politikalar hukuksal kılıflarla yerleşik hale getirilmek isteniyor. Hak ve özgürlük adına her istemin baskı ve zorbalıkla karşılandığı AKP Türkiye'sinde katledilen Mahsa Emami için yapılmak istenen Taksim'deki eylem bile polis zoruyla engelleniyor.

Bu gericilik gücünü rant, yolsuzluk ve sömürü üzerine kurulu bu sistemden alıyor, korunuyor, kollanıyor. Toplumları yönetmek adına işlevsel yöntemleriyle

dinsel gericilik her daim egemenlerin kullandığı bir araç olmuştur. Korku ve biat toplumu hedeflenirken işçi ve emekçiler tarafında üretilen artı değere ve diğer toplumsal zenginliklere el koymak daha kolay olmaktadır.

Gericiliğin etkisi kadın hak ve özgürlükler alanıyla sınırlı kalmıyor. AKP iktidarıyla yaşam tarzından toplumsal yaşamın her alanında dair Diyanet'in bir açıklaması duyulur oldu. Artık Diyanet, ticaret ve ekonomi alanından da fetvalar vermektedir. Hatırlanırsa geçtiğimiz günlerde Din İşleri Yüksek Kurulu fetvasında, "fiyatları tayin eden Allah'tır" diyerek gericilikle bilinçlerini bulandırdığı kitlelerin algılarına ayar vermeye kalkmıştı. Bu şekilde fakirliğin, yoksulluğun sınıma olduğu vaaz ediliyor. Diyanet yine

bir hutbede şöyle buyurdu: "Nitekim Cenâb-ı Hak bir ayet-i kerimede şöyle buyurmaktadır: 'Ant olsun ki sizi biraz korku ve açlıkla; mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle sınavacağız. Sabredenleri müjdele!'" Ekonomik krizin, işsizliği, yoksulluğu "ilahi takdir" olarak görülmesini ve "tevekkülle karşılaşmasını" istiyor. İran'da ya da Afganistan'dan alışık olduğumuz bu gerici fetvalar, politikalar ve yöntemler artık AKP Türkiye'sinin olağan halidir.

ÖRGÜTLÜ MÜCADELE GERİCİLİĞİ YENECEKTİR!

AKP iktidarına ve tahayyül ettikleri Türkiye hayaline itiraz edenlerin daha örgütlü bir şekilde bir araya geldiği, sesini daha fazla yükselttiği ve sokakta ilerici değerleri savunduğu zaman işler değişecektir. Toplumun bu gerici kuşatmayı yarmasının tek yolu örgütlü mücadeledir. İşçi ve emekçilerin iktidarın gerici politikalarından kurtulması için düzen siyasetinin manipüle edici muhalefetinden de beklentisini kesmesi gerekmektedir. Zira dinsel gericiliğin politikalarına yanıt vermeyi seçimden sonraya erteleyen bu düzen solu ve sadece AKP karşıtı muhalif temsilcilerinin gericilikle hesaplaşmak gibi bir derdi olmadığı ortadadır. Bu nedenle başta, özel hedef haline getirilen kadınlar ve ötekileştirilen tüm kimlikler, sömürülen ve ezilen işçi ve emekçilerin devrimci sınıf mücadelesinin bir parçası olması gerekmektedir.

Lüks, şatafat, israf, kibir, görgüsüzlük abideleri olarak yükselen saraylar, din istismarcısı gericilerin alameti-farıklarından biridir. Ancak bu zevat iş lafa gelince ahiretten söz eder, dünya malını hor gördüklerini söyler, Diyanet'in şefine vaaz verdirip, "açlığa sabretmenin yüceliğini" anlatır, daha iyi bir yaşam isteyenleri ise 'süfli' olmakla itham ederler.

Daha iyi yaşam isteyenlere 'süfli' diyen zatın Ankara'da 1100 odalı sarayı var. Osmanlı döneminden kalan bütün saraylara el koymuş; bir tarafta yazlık saray, öte tarafta kışık saray inşa ettiriyor. Rezillik bundan ibaret de değil. Zira 'büyük şefin' saray düşkünlüğü tüm mü-

Gericiilerin şatafat düşkünlüğü

ritlerine de sirayet etmiş görünüyor. Büyük şefin büyük sarayları olur da küçük şeflerin küçük sarayları olmaz mı? "Her dinci-gerici şefin gönlünde bir saray yatar" dense yeridir. Sarayların büyüklüğü şeflerin mertebelerine göre değişir de "sefalet döneminin sarayları" ülkenin dört bir yanına mantar gibi yayılıyor. En tepedeki adamın sarayında 1100 oda varken, daha düşük rütbeli şefler ise birkaç yüz odalık saraylar inşa ettiriyorlar.

BirGün'den Mustafa Bildircin'in haberine göre krizin giderek derinleştiği

2022 yılında AKP-MHP koalisyonu inşa edilmekte olan 23 hükümet konağı (yavru saray) için 1 milyar 71 milyon TL harcama yapmış.

Sivas, Siirt, Antep, Erzurum, Giresun, İzmir Tire, Trabzon Sürmene, Bingöl Solhan, Muş Varto, Siirt Şirvan ve daha birçok yerde yapılan bu hükümet konakları, saray rejiminin yereldeki temsilcilerinin de tepedekiler gibi şatafat düşkünlü olduklarını gözler önüne seriyor.

Şatafat için yapılan bu israflar, AKP-MHP rejiminin her zamanki küs-

tah/kibirli tutumuyla tüm emekçilerle alay etmeye devam ettiğini gösteriyor. Vurgulamak gerekiyor ki, bu kadar kolayından parayı har vurup harman savurmaları, yapılan tüm masrafların halkın sırtına yıkılmasından kaynaklanıyor. Yani dinci-faşist rejim, sefalet mahkum ettiği emekçilerin sırtına bir de 'yavru saraylar inşaatı' faturası ekliyor.

Halkın en az yarısını sefalet mahkum edenlerin 'saraylar zinciri' inşa ettirmesi ancak faşist tek adam rejimlerinde rastlanır. Böylelerini sarsıp hesap sormak ise, ancak işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mücadeleyi yükseltmeleriyle mümkün olacaktır.

“Tasarruf önerileri” üzerine...

G. Umut

Kış yaklaşıyor ve birçoğumuz faturalara yansiyacak rakamlardan korkuyoruz. Bir korku filmi gibi maaşlarımıza/ücretlerimize yeterince yansımaya zamlar faturalara fazlasıyla yansiyacak.

Doğallığında yaşamımızda pek çok şeyden tasarruf ediyoruz. Eskiye ayak kabı ve montlar bir süre daha idare eder, yeter ki çocukların eğitimi aksamasın. Biz doymasak da olur, çocuklarımız bir gıdım daha fazla yesin. Evde yorganın altına girer ısınılır, fırın-tost makinesi raflara kaldırılır, çamaşırlar akşam yıkanır, pazara saat: 17.00'den sonra gidilir... Bu liste uzar gider. Bu konuda zaten uzmanlaşmış bir halimiz var.

Enerji Bakanlığı zamları açıkladı ve bununla da kalmadı ve bir “Aklınla verimli yaşa” ve “İşte, evde, yolda enerji verimliliği” adlı kitapçıklar yayınladı. Kitapçıkta “Yaşam standartlarınızdan taviz vermeden enerji tüketiminizi azaltarak hem cebinizi hem çevreyi hem de geleceğinizi koruyabilirsiniz” deniliyor. Yani bir yaşam standartınız olduğu var sayılarak hazırlanan kitapçıkta çeşitli “öneriler” var:

“Özel günler dışında dekoratif aydınlatma yapmayın”

“Asansörler alt katlarda mümkün ol-



duğunca kullanılmamalı”

“Toplu ulaşım tercih edilmeli”

“Buzdolabı, fırın, radyatör gibi ısı üreten gereçlerden ve güneş ışığından uzağa yerleştirilmeli”

“Cephe yalıtımıyla en az yüzde 35 tasarruf”

Enerji Bakanlığı'nın yayınladığı kılavuza göre tasarruf yapması gereken bizleriz. Peki bizler tasarruf yaptığımızda ne olacak?

Ülkenin ekonomisinin kötü gidişatının sorumlusu bizler miyiz?

Tasarruf kılavuzunun amacı bu kötü

gidişatta sorumluluğu olanları gizlemektir. AKP-MHP iktidarının şefi “itibardan tasarruf olmaz” dedi, Turizm Bakanı Ersoy “kışın gezin” dedi.

İktidarın tepesinden en alt kademesine kadar tüm makamlar, mevkileri ile orantılı israf yapıyor. Eşleri, çocukları-çocukları yedi tekmi akrabalarını sayınca liste uzayıp gidiyor...

Bu zenginlik nereden geldi? Bu soruyu bir kenara bırakalım şimdilik...

İlk olarak, hadi meselenin “tasarruf” olduğunu varsayalım -ki bu değil- yine de açıklanan verilere göre Türkiye, milli ge-

lirinin yaklaşık yüzde 15'ini israf ediyor. Bu büyük israfın asıl faili ise devlet. Zira “itibardan tasarruf olmaz” düsturuyla hareket eden rejim, devlet bürokratlarının makam araçlarına, sarayların ve kamu binalarının aydınlatılmalarına, iletişim giderlerine, basın yayın giderlerine, kırtasiye giderlerine, ağırlama giderlerine vb. devasa harcamalar yapıyor. 2021 yılında bunlara ayrılan paranın 1 trilyon 81 milyar TL olduğu söyleniyor.

Elbette bizler doğaya ve insanlığa karşı sorumluluğumuz gereği hiçbir şeyi israf etmeyelim. Ancak sorun bu değil, israf bu sistemin işleyişinde var. Öyle ya, çarkların dönmesi için eldeki kaynakların çarçur edilmesi gerekir.

Bunca zenginliğin içinde zenginliği üreten bizlerin aç ve yoksun kalmasının, bir avuç sermayedarın zenginleşmesinin, şirketler kâr üstüne kâr elde ederken, ülke ekonomisi büyürken, bizlerin yoksullaşmasının başka bir izahı olabilir mi?

Sömürü sisteminde israf emekçilerin harcamalarından kaynaklanmaz.

Şimdi kitapçıkta öneriyi yineliyoruz: “Aklınla verimli yaşa”

Verimli ve akıl sağlığının korunacağı tek bir yol var: O da bu barbarlık düzenine karşı örgütlenmek ve mücadele etmektir.

Saraylarda sefahat sürenler ve “süfli”ler

Türk-İş tarafından yapılan araştırmanın 2022 Eylül ayı sonucuna göre, dört kişilik bir ailenin aylık gıda harcaması tutarı yani açlık sınırı 7 bin 245 TL'ye, yoksulluk sınırı ise 23 bin 599 TL'ye çıktı. 1 Ocak 2023'e kadar geçerli olan asgari ücret ise 5 bin 500 TL. Asgari ücret bile alamayanların sayısı net değil, ama “şanslı” olup asgari ücretle çalışanların sayısının on milyon civarında olduğu hesaplanıyor. On milyon işçi ile aileleri açlık sınırından bin 755 TL daha düşük bir ücretle çalıştırılıyor. Yani ücretin tümünü sadece gıda maddelerine harcasalar bile sağlıklı beslenemiyorlar.

Emekçileri bu sefalet girdabının içine atanlar 20 yıldır ülkeyi yönetiyorlar. Bunların tepesinde ise AKP şefi Tayyip Erdoğan var. Kendisi yazlık ya da kışlık

saraylarından birinde zaman geçirmede, Ankara'daki 1100 odalı sarayında ikamet ediyor. Saraydaki sefahatin devam edebilmesi için yapılan günlük harcamalar geçen Nisan ayında 10 milyon 657 bin TL olarak hesaplanmıştı. Ülkedeki enflasyonun yükselişi dikkate alındığında bunun 20 milyon TL'ye yaklaştığını tahmin etmek güç değil.

Üç-beş maaş alan müritleriyle birlikte bu sarayda ikamet eden AKP şefi, Ankara'daki Etlik Şehir Hastanesi “Açılış Töreni”nde konuşmada şu sözleri de sarf etti: “Sırf daha iyi arabaya binmek, sırf daha yeni telefon alabilmek, sırf daha çok konsere gidebilmek gibi süfli (adi, aşağılık, bayağı) heveslerle ellerin yani başka ülkelerin, başka toplumların kapısına varanlara acıyarak bakıyorum.”

Tayyip Erdoğan'a göre daha iyi bir yaşam isteyenler “süfli” kişilerdir. 1100 odalı sarayda yaşayan bir adamın bu lafları etmesi için toplumun geniş kesimlerine küfretme yetkisini kendine gören, kibirle gözü kararmış, kendisi ve müritleri için şatafatı, halk için ise sefaleti “mubah” gören biri olması gerekiyor. Ülkenin zenginliklerini çeyrek asırdan beri talan edip büyük bir servet biriktirenlerin bu küstahça kibire kapılmaları şaşırtıcı değil elbet. Zira kendileri dolar milyarderleri olurken, sefalet içine ittikleri “fanilerin” daha iyi bir yaşam talep etmelerine tahammül edemezlerdi.

Ülkeyi yirmi yıldır bu zihniyetin temsilcileri yönetiyor. Bunların büyük şefleri de Tayyip Erdoğan'dır. Yani gençlerin %70'ten fazlasının yurtdışına çıkmak

istemelerine yol açan koşulları yaratan bizzat kendileridir. AKP'ye oy verenlerin bile %40'ı fırsat bulsa yurtdışına çıkmaya hazır. Yurtdışına çıkmak isteyenler elbette her zaman vardı. Ancak hiçbir dönem bu düzeye ulaşmamıştır. Yani bu rejim nüfusun büyük çoğunluğu için yaşamın eziyet haline geldiği bir ülke yarattı. Hal böyleyken daha iyi bir yaşam arayışına girenlere küfür etmek insanların “fitratına” tamamen uygun. Bu kadar kibir bu kadar küstahlık fitratlarına uygun olsa da bu kadar pervasızlığın bir nedeni de sefaletle itilenlerin yazık ki henüz hesap sormak için harekete geçmemiş olmalarıdır.

Bilinçli ve örgütlü bir işçi hareketi için ileri!

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası merkezi yönetim kurulu olarak Ekim ayı toplantısını gerçekleştirdik. Toplantıda gündem değerlendirmesinin ardından sonuçlar çıkardık. Toplantı sonuçlarını özetlersek:

- MESS kapsamında olan fabrikalarda 3. dönem için geçerli olacak enflasyon oranı zammı belli oldu. Gerçeği yansıtmayan enflasyon oranının metal işçisine hiçbir yararı olmadı. Metal işçileri ciddi bir kayba uğradı. Metal işçileri ücretlerdeki kaybın giderilmesi için ek zam talebini yükseltti. Hoşdere Mercedes Fabrikası'nda çalışan işçiler fabrikanın duvarlarına, panolarına kendi taleplerini yazdılar. Ses çıkarma eylemi ile bir adım öne çıktılar. Ancak her renkten sendikal bürokrasi, yine uğursuz rolünü gösterdi. Ek zam talebini görmezden geldi. Bastırma ve sindirme operasyonlarını harekete geçirdi. İşçilerin haklı talebini bastırmak için sermaye ile birlikte hareket ettiler.

Metal işçisinin tepkili olmasına rağmen harekete geçen işçi sayısının azlığı, yeterli bir örgütlülüğün yoksun olması hareketin ileriye çıkmasının önündeki en büyük engeller oldu. Ancak süreç bitmedi, daha yeni başlıyor. Ekonomik krizin etkileri gün geçtikçe büyüyor. Krizden payını alan metal işçisinin önünde yeni sözleşme süreci için daha bir yıl var. Yıl sonuna doğru asgari ücretin de belirlenmesiyle metal işçisi kendisine dayatılan açlık, sefalet koşullarına sesini yükseltecektir. Şimdiden yapılması gereken açık ve nettir: Tüm fabrikalarda bölüm bölüm



örgütlenmek, komiteleri kurmak, metal işçisinin kazanımlarının güvencesi de olacaktır.

- Son 50 yılın en yüksek zammı yalanıyla belirlenen asgari ücretin sefalet ücreti olduğu çok geçmeden görüldü. Temmuz ayında yapılan zam da asgari ücretin açıklık sınırı altında kalmasını engellemeyemedi. 2023 yılı için geçerli olacak asgari ücretin belirlenmesine daha aylar var. Ancak seçim sürecine hazırlık kapsamında çeşitli vaatlere başvuran AKP-MHP iktidarı, asgari ücret tutarı konusunda

yandaş basın aracılığıyla "müjdeli haberler" servisi ediyor. Sözde iyi bir zam olacağı söylenen tutarlar dahi şimdiden açıklık sınırı altında kalıyor. 2022 yılı başında asgari ücretin belirlenmesinin ardından birçok işyerinde ek zam talebiyle mücadeleler yaşandı. Şimdi yapılması gereken, milyonlarca işçiyi ilgilendiren asgari ücret görüşmeleri öncesinde işyerlerinden başlayarak toplumun geniş kesimlerini kapsayacak şekilde bir mücadele hattı örülmelidir. Çünkü hayat pahalılığı her geçen gün artıyor.

İşçi sınıfının gündemi sadece asgari ücretin tutarı değil, artan hayat pahalılığına karşı verilecek mücadeledir. Başta metal işçileri olmak üzere işçi, emekçiler sermaye ve sözcüsü AKP-MHP iktidarına karşı güçlü bir mücadele vermedikçe asgari ücret sefalet ücreti olmaya devam edecektir. Sendikamız TOMİS, asgari ücretin tutarı için değil, insanca yaşamaya yetecek bir ücret için mücadele bayrağını yükseltmeye devam edecektir.

- Son zamanlarda birçok işyerinde banka promosyon ücretleri üzerine yoğun tepkiler açığa çıktı. Bazı fabrikalarda işçiler bu haktan yararlanırken, bazılarında yararlanamıyor. İşçilerin ücretleri üzerinden sermayenin kasasına aktarılan banka promosyonları işçinin hakkıdır. Özellikle metal işkolundaki fabrikalarda önemli bir sorun alanı olan banka promosyonları kayıtsız-şartsız tüm işçiler için bir hak olarak tanınmalıdır. Yasal güvence altına alınmalıdır. TOMİS olarak, banka promosyonu hakkının tanınması ve yasal güvenceye kavuşması için mücadeleye gerekliliğini bir kez daha hatırlatıyoruz.

Yönetim kurulumuz, EYT, eğitim, sağlık ve seçim süreci gibi gündemleri de değerlendirip, metal işçilerinin işçi sınıfının lokomotif gücü olduğunun bilinciyle öncülük misyonunun gerekliliğini vurgulamıştır. Bilinçli ve örgütlü bir işçi hareketi için metal işçilerini harekete geçmeye çağırıyoruz.

TOMİS YÖNETİM KURULU
11 EKİM 2022

Gebze'de İşçilerin Birliği Derneği üyesi işçiler bir araya geldi. İlk olarak siyasal gelişmelere değerlendirildi. Toplantıda fabrikalardaki hareketlilikler, direnişler, işçi forumu, 16 Ekim'de gerçekleştirilecek Kartal Mitingi, kadına yönelik şiddet ve İran'daki sosyal patlamayla birlikte 25 Kasım kadına yönelik şiddete karşı uluslararası mücadele günü ele alındı. Bu gündemlere dair çeşitli tartışmalar/değerlendirmeler yapıldı.

Toplantıda, ek zam ve promosyonun bu yıl işçiler arasında temel bir gündem ve talep olduğu dile getirildi. Promosyonun yıllarca patronlar ve sendikalar arasında iç edildiğinin ortaya çıktığı, bu gündem üzerinden çeşitli fabrikalarda

Gebze'de işçi toplantısı

açığa çıkan tepkileri öğrenmesi ve bu tepkinin örgütlü bir zemine çekilmesi gerektiğinin altı çizildi.

Ardından sürmekte olan işçi direnişlerinin mevcut tablosu değerlendirildi. ET-F'deki son süreç kısaca özetlendi. Marka eylemlerinin anlamlı olduğu ve kimi markaların Sanem Dikmen'nin yeni açtığı şirkete iş vermemesinin sağlandığı, arabulucu sürecinin ardından tedbir kararının çıktığı ve bunun basıncıyla kimi işçilerin aranarak tazminat konusunda anlaşma çağrısının yapıldığı ifade edildi.

Toplantıda Pulver Kimya ve Asen

Metal'in güncel tablosu da aktarıldı.

Ayrıca geçtiğimiz günlerde "Emeğin Kurtuluşu insanlığın kurtuluşu olacaktır!" şiarıyla düzenlenen ve Gebze'den işçilerin de katıldığı işçi forumu değerlendirildi. Forumun başarılı geçtiği ifade edildi. Ardından 16 Ekim günü Kartal'da gerçekleştirilecek işçi-emekçi mitinginin içeriği ve hazırlıkları üzerinde duruldu. Mitinge çağrı materyallerinin dağıtımı ile mitinge işçi ve emekçi katılımını sağlanması için somut bir planlama yapıldı.

Toplantıda kadın gündemi konu-

lurken 2017'de lisesi önünde öldürülen Helin Palandöken adına yapılan kütüphanenin açılışına katılım çağrısı yapıldı. Bununla birlikte kadına yönelik şiddet, 25 Kasım kadına yönelik şiddete karşı mücadele günü ve İran'daki halk hareketi üzerine çeşitli tartışmalar yapıldı.

25 Kasım gündemiyle güçlü bir çalışmanın örgütlenmesi için işçi ve emekçilerin bu konuda seferber edilmesi gerektiği vurgulandı.

Toplantı konuşulan gündemler üzerine somut planlamalar ve "Neden örgütlenmeliyiz?" başlıklı bir sonraki işçi eğitimine çağrı yapılarak bitirildi.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Marlboro'da direniş sürüyor...

İzmir'in Torbalı ilçesinde bulunan Philip Morris'te (Marlboro) fabrikasında faaliyet yürüten Euroserve Hizmetleri A.Ş. taşeronda çalışan onlarca işçi DİSK / Gıda-İş'e üye olduğu için işten çıkarıldı. Fabrikada sendika düşmanlığı, baskı ve mobbing sürerken işten atılan işçiler de fabrika önünde direnişini sürdürüyor. Direnişin 18. gününde İstanbul'da bulunan Philip Morris'in genel merkezi önünde eylem gerçekleştiren işçilerle konuştuk...

"SENDİKAL HAKLARIMIZ TANINSIN!"

DİSK'e bağlı Gıda-İş üyesi Marlboro işçisi Ayşegül, işten çıkarılmadığı halde fabrikaya alınmadığını ve direnişte yerini aldığını belirterek şunları söyledi:

"Bizler 20 Eylül'de direnişe başladık. Arkadaşlarımızın bir kısmı çıkarıldı, bir kısmı çıkarıldığı halde fabrikaya alınmıyor, bir kısmı ise içerde hala çalışmaya devam ediyor. Biz patronlarımıza ihanet etmedik, bunu söylemeyi çok istiyordum çünkü bununla suçlanıyoruz. Biz aldığımız ekmekle karnımız doysun istedik. Daha iyi şartlarda, daha iyi ücretlerle çalışmak istedik ama gördüğümüz gibi maalesef şu an fabrikaya alınmıyoruz. Bizim istediğimiz sendikanın tanınması ve atılan tüm arkadaşlarımızla birlikte fabrikaya girip çalışmamız.

Biz emeği saygısı olan, işçiyeye destek vermek isteyen herkesi direnişimizde yanımızda olmaya davet ediyoruz. Herkese şimdiden teşekkür ederim, sizler de sağ olun..."



"DAHA İYİ KOŞULLARDA YAŞAMAK İSTİYORUZ!"

İşten çıkarılan Eyüp Kapucu direniş sürecine ilişkin şunları ifade etti:

"Bugün İzmir'den geldik. Direnişimiz 18. günündeyiz. Örgütlenme çabamız 20 gün önce sesini duyurdu. Öncesinde ekonomik sıkıntılarımız sebebiyle ve şirketin bize sahip çıkmamasından ötürü DİSK / Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenme yoluna girdik. Şirket personelinin arkasında durmadı. Zor şartlarda, ağır koşullarda çalıştırılıyorduk. Önemli olan insanların huzurlu şekilde çalışması. Biz işimizden kesinlikle mutsuz değildik. Çalışan işçi arkadaşlarımız orada çalışmaktan ve yaptıkları işten mutlulardı. Ancak işverenler yaptığımız işe saygı göster-

medi. Birçok sefer dile getirmemize rağmen kendilerinden olumlu cevap alamadık. Biz de sendikada örgütlendik. Bugün sesimizi yükseltmemizin 18. günü. Buraya geldik. Bize destek olan tüm arkadaşlara teşekkür ediyorum. Herkesten de bize destek olmalarını bekliyoruz. Bu işçi-emekçilerin birleşmesi ile mümkün olacak. Birleşe birleşe, direne direne kazanacağız.

Atılan arkadaşlarımız var. Ben de onlardan biriyim. Şu an 120 arkadaşımız Kod-46'a dayanarak işten çıkarıldı. Kesinlikle hak etmediler. Uzun yıllardır çalışıyorlardı ve işlerini seviyorlardı. Tek istedikleri daha iyi koşullarda çalışmak ve yaşamak. Sesimizi duyurmak için buraya kadar geldik. Desteğinizi bekliyoruz, herkese selamlar, saygılar..."

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Apotech işçisi: "Bizleri insan yerine koymuyorlar!"

Dilovası İMES'te kurulu bulunan Apotech Fabrikası'nda çalışıyorum. Yoğun metal tozuna maruz kaldığımız bir fabrika. Bu yüzden işe yeni giren işçi arkadaşlar çok uzun süre çalışmadan ayrılıyorlar, hele de gençlerse. İşimiz görece rahat ama sağlık sorunları yaşanıyor olması işçilerde çalışma isteği bırakmıyor.

Mobbingin de yoğun olduğu bir fabrika. Eski işçileri tazminatsız çıkartmak istiyorlar. Açık verip hatalı duruma düşmemiz için baskı yapılıyor. Tazminatsız çıkartabilmek için sudan sebeplerle

tutanaklar tutuluyor. İş kazalarına has-tanede normal kaza olarak işlem yaptırıyorlar.

Havalandırma sistemi yok. Göstermelik bir havalandırma takılmış, onun da kendine hayrı yok. Yemekler ise uzunca bir süre berbat, şimdi görece biraz düzelmiş oldu. Bizleri insan yerine koymuyorlar!

Fabrikadaki sağlıksız çalışma koşullarından kurtulmak istedik, sorunlarımızı kökten çözmek istedik. Bunun için de Birleşik Metal İş'te örgütlenme adımı

attık. Fakat genç işçi arkadaşları tutamadığımız için örgütlenme girişimimiz başarısızlıkla sonuçlandı. İki işçi kendi arasında konuşsa hemen müdahale edip arıyorlardı. Bir yandan da işçi arkadaşların yeterince sorumlu davranmaması sorunların çözülmesini zorlaştırıyor.

Tek yolumuz var arkadaşlar: Apotech işçileri olarak örgütlenmek! "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" demeye sizleri çağırıyorum!



Bor-Bel işçileri greve hazırlanıyor!

18 Ekim'de greve çıkacak olan BORBEL işçilerinin grev hazırlıkları tüm hızıyla devam ediyor. Genel-İş 7 No'lu Şube'de örgütlü işyeri temsilcileri, Sodemsen yetkililerinin bugün öğlen saatlerinde görüşme talebinde bulunduğunu aktardı.

Genel-İş üyesi Borbel işçileri grev kararının asılmasından bu yana hem işverene seslerini duyurmak hem de Bornova halkını ve tüm kamuoyunu dayanışmaya çağırarak alanlarda ve sosyal medyada birçok eylem gerçekleştirdiler.

Bornova halk pazarlarında, metro çıkışlarında, semtlerde bildiriler dağıtan işyeri temsilcileri ve işçiler, işverenin algı operasyonuna karşı taleplerinin haklılığını tek tek emekçilere taşıdılar. Kamuoyunu bilgilendirmek ve grevlerine destek örgütlemek için sosyal medyada hastag eylemi gerçekleştiren işçiler ayrıca hazırladıkları çağrı afişlerini Bornova'nın merkezi noktalarına astılar. İşyeri temsilcileri, bugünkü görüşmeden olumlu sonuç çıkmaması üzerine ön sürecinde eylemlerinin çeşitlenerek devam edeceğini ve grev günü hazırlıklarını kamuoyuyla paylaşacaklarını ifade ettiler.

KIZIL BAYRAK / İZMİR



Saray'ın soygun ve yolsuzlu

Mart 2021'de Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın tantanalı bir şekilde bizzat kendisinin açıkladığı yeni ekonomi reform paketinde, "Şirketlerin halka arz süreçlerinin kolaylaştırılması ve teşvik edilmesi yönünde düzenlemeler yapılacaktır" şeklinde bir madde yer alıyordu. Bunun, kısa sürede unutulmuş, unutulmuş bir yenisi piyasaya sürülen, sayısız ekonomi paketlerinde yer alan yüzlerce madde gibi bir madde olmadığı kısa sürede ortaya çıktı.

Gerçekten de 2021 yılı, halka arzların, yani şirketlerin hisselerini borsaya sokma işlemlerinin birden hızlandığı bir yıl oldu. Hemen öncesinde, 2019 yılında sadece 6, 2020 yılında ise 8 yeni şirket borsaya gelmişti. 2021 yılında bu sayı 52'ye fırladı. Sahibi oldukları şirketlerin hisselerini borsada satan sermaye sahipleri 2019'da bu işten 262 milyon TL, 2020'de ise 1,1 milyar TL para toplamışlardı. Bu miktar 2021'de neredeyse 20'ye katlanarak 21,7 milyar liraya fırladı.

Bu dalga, içinde bulunduğumuz yılda da sürdü. 2022'nin ilk yarısında 27 şirket daha hisse senetlerini borsaya sokarak 11,6 milyar TL topladı.

Kapitalist sistemde borsaların birinci işlevi sermaye sahiplerinin ucuz yoldan kaynak toplayarak, sermayelerini büyütme ve yatırım yapma olanağı sağlamaktır. Sermaye sahibi hisselerinin bir kısmını borsada tasarruf sahiplerine satarak, kendi işinden elde edemeyeceği bir sermaye büyüklüğüne erişme imkanına kavuşur. Sermaye sahibi, kapitalist sömürü ile elde ettiği artı-değerin bir bölümünü borsadaki hissedarlara verme karşılığında sermayesini kat kat büyütebilir. Hisselerini başkalarına satmış gibi gözükse de şirket, şirketin sahip olduğu tüm varlıklar ve yönetim yetkisi hala sermaye sahibinin elindedir. Kârının ne kadarını borsadaki hisse sahipleriyle paylaşacağına, ne kadar kâr payı dağıtacağına yine kendi karar verir. Dağıttığı kâr payını da çoğunlukla bedelli sermaye artırımları ile geri alır.

Ancak borsalar sadece sermayenin büyümesine hizmet eden ve işçi sınıfının sömürsüyle elde edilen artı-değerin paylaşıldığı yerler değildir.

Özellikle günümüz neo-liberal kapitalist sisteminde borsa, daha çok finans kapitalin at koşturduğu ve olağanüstü kârlarla büyüdüğü bir kurtlar sofrasıdır. Bu



kurtlar sofrasının yemi de çeşitli yollarla borsaya çekilen küçük tasarruf sahipleridir. Kriz zamanlarında genellikle önce küçük tasarruf sahipleri, hızla yükselen hisse fiyatlarının cazibesine kapılıp baştan çıkartıcı kâr umutlarıyla borsaya çekilir. Bu süreç yeterli doygunluğa gelince büyük fonların başı çektiği bir borsa çöküşü yaşanır ve sonunda küçük tasarruf sahipleri büyük umutlarla geldikleri piyasadan hüsrana ayrılırlar. Kazananlar piyasaya hükmeden büyük fonlar olur.

Türkiye'nin borsa hikayesi de bunun benzeri örneklerle doludur. Ancak Saray rejiminin çekirdeğinde yer alan soygun ve yolsuzluk çetesi buna yeni boyutlar ekledi. Erdoğan'ın bizzat açıkladığı "şirketlerin halka arz süreçlerinin kolaylaştırılması" planı, Saray'ın gözdelelerinin vurgunlarını borsaya taşımalarını kolaylaştırmak amacını da taşıyordu.

RÜŞVET VE DOLANDIRICILIK ÇETESİ

Öncelikle borsa ile bu piyasayı sözde denetlemekle görevli olan Sermaye Piyasası Kurulu'nun (SPK) yönetimine Saray ailesine en iyi hizmeti sunacak elemanlar yerleştirildi. İşin başında Saray ailesi içinde borsa, finans alanında en bilgili fert olan damat Berat Albayrak bulunuyordu.

Damat Berat Albayrak'ın tez danışmanı Prof. Erişah Arıcan borsanın yönetim kurulu başkanı yapıldı. Borsa yönetim kurulu Devlet Denetleme Kurulu Başkanı olarak tanıdığımız Yusuf Arıncı ile Metin

Kıratlı ve Fahrettin Altun gibi Saray ekibinin çekirdek unsurlarıyla tamamlandı.

Borsa genel müdür yardımcılıklarına Berat Albayrak'ın ifşa olan ünlü maillerinde adları geçen Şenol Duman ile Necdet Kardan getirildi. Necdet Kardan, damat Albayrak'ın Çalık Holding, Enerji Bakanlığı ve Hazine ve Maliye Bakanlığı dönemlerinde yanından ayırmadığı yakın elemanı. Albayrak'ın maillerinde adı geçen diğer kişi olan Şenol Duman ise borsa tarihinin en büyük spekülasyon yükseleli hikayelerinden birisine konu olan Gübretaş'tan borsa yönetime getirildi.

Borsada yapılan işlemleri ve şirketlerin hisselerini borsaya sokmalarını denetlemekle görevli Sermaye Piyasası Kurulu'nun (SPK) başında da Ali Fuat Taşkesenlioğlu vardı. Ali Fuat Taşkesenlioğlu, AKP Erzurum Milletvekili Zehra Taşkesenlioğlu'nun ağabeyi. 15 Temmuz sonrasında bankada mevduatı olanların bile tutuklandığı Bank Asya'nın genel müdürü olmasına rağmen Halkbank'ın başına, oradan da SPK'nın başına getirilmesinden de anlaşılacağı üzere Saray'ın çok işe yarayan bir elemanı.

Suyun başı böyle tutulduktan sonra halka arz operasyonları devreye alındı. Erdoğan'ın kamu imkanlarıyla beslediği sermaye kesiminin şirketleri, kamu bankalarından aldıkları kredileri batıran Saray'dan torpilli inşaat ve enerji şirketleri birbiri ardına borsaya üşüştiler. İktidardan aldıkları maden ruhsatlarıyla ortaya

çıkan "çantacı madenciler" de kervana katıldı.

Kitabına uygun bir denetim yapılsa hiçbiri borsanın kapısından içeri sokulmaması gereken batık şirketler, kamu desteğiyle parlatılarak borsaya girerek yüklü miktarlarda para çektiler.

Bunun en göze batan örneklerinden birisi Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın hemşeresi ve AKP milletvekili Asuman Erdoğan'ın kocası Fatih Erdoğan'ın başında bulunduğu Pasifik Gayrimenkul Yatırım Ortaklığı (GYO). Fatih Erdoğan, Tayyip Erdoğan'ın mitinge gelenlerin üzerine saçtığı çay paketlerinin üreticisi olan Of Çay'ın da sahibi. Tayyip Erdoğan'ın açılışını yaptığı şaibeli Next Level alışveriş merkezi projesini yapan müteahhit de Fatih Erdoğan'dı. TOKİ'nin arsası üzerine inşa edilen Next Level, satılan bölümlerin parası cebeye atıldıktan sonra ödenmeyen kamu bankası borçları karşılığında Ziraat Bankası'nın üstüne kalmıştı. TOKİ ve Hazine'nin peşkeş çektiği arazilere yaptığı projeler ile büyüyen Pasifik GYO'nun hisselerinin yüzde 25'ini borsaya sokarak tam 1,1 milyar TL kazandı.

Saray destekli borsa operasyonları sadece hisselerin borsada satılmasıyla sınırlı kalmadı. Halka arzdan elde ettikleri parayla yetinmeyen bu saray beslemesi sermaye sahipleri, daha sonra SPK'nın izniyle yaptıkları bedelli sermaye artışları ile hisse alanlardan bir miktar daha para topladılar.

Soygun borsadaki hisse satış operasyonlarıyla da kalmadı. Şirketlerin sahipleri borsadaki şirketi borçlandırırken, şirketin varlıklarını başka bir şirkete aktararak şirketin içini boşalttılar. Geriye sadece borçlardan ibaret batık bir şirket kaldı. Bu enkaz da tasarruflarını büyütme hayaliyle borsaya çekilen küçük tasarruf sahipleri ile bu dolandırıcılık şebekesinin bir parçası olan banka ve diğer finans şirketlerinin işlettiği yatırım fonlarına yıkıldı.

Şirketin patronu hisse satışıyla cebine koyduğu milyonların üstüne bir de borçlardan kurtularak çifte kârla aradan çekilmiş oldu. Tabii ki tüm bunlar suyun başını tutan SPK ve borsa yöneticilerinin tüm bu usulsüzlük ve yolsuzluklara göz yumması, yol vermesi sayesinde gerçekleşti.

Ancak soygun çarkı bununla da bit-

Banka çetelerinin borsa vurgunu

Fikri Tomurcuk

miyor. Borsadaki halka arz, sermaye arttırma, hisse senetlerinin borsada farklı statüleri sahip piyasalardan hangisinde işlem göreceğine karar verme gibi kritik işlerin hemen hepsi bir haraç toplama alanı haline de getirildi.

Örneğin borsada şirketinin mali durumunu düzelterek hisse senedinin bir üst statüdeki piyasada işlem görmesini isteyen veya bedelli sermaye artışı yaparak hisse sahiplerinden ilave para toplamak isteyen bir şirket, bu iş için SPK'ya başvurduğunda Başkan Ali Fuat Taşkesenlioğlu işi yokuşa sürüyor ve şirketleri başta kardeşi AKP Milletvekili Zehra Taşkesenlioğlu olmak üzere Saray'ın yakın çevresindeki danışmanlara yönlendiriyor. Onlar da şirketlerin işinin görülmesi için önlere milyonlarca doları bulan rüşvet komisyonu faturasını koyuyorlar.

Bu haraç tezgahının ne boyutlara ulaştığı, Zehra Taşkesenlioğlu rüşvet paralarının paylaşım kavgası yüzünden açtığı boşanma davasında kocası Ünsal Ban'dan 70 milyon TL tazminat isteyince su yüzüne çıkmıştı. Saray ile arası bozulunca itiraflara başlayan mafya şefi Sedat Peker'in son itiraflarında da borsa ve SPK'daki bu rüşvet çarkı çeşitli yönleriyle ortalığa saçıldı ve bunun üzerine Cumhurbaşkanlığı Ekonomi Politikaları Kurulu üyesi Korkmaz Karaca, istifa etmek zorunda kalmıştı.

Görev süresi bittiği için şu anda SPK başkanlığından ayrılmış bulunan Ali Fuat Taşkesenlioğlu'nun da aldığı rüşvetlerle 5 yıldızlı bir otele ve 180 milyon dolarlık bir servete sahip olduğu söyleniyor.

MANİPÜLASYON ÇETESİ

Borsada tezgahlanan son manipülasyon skandalı ise buraya kadar anlatılanlara rahmet okutacak nitelikte.

Bir ayağı spot hisse senedi piyasasında diğer ayağı vadeli işlemler borsasında yürütülen, borsa tarihinin en büyük manipülasyon operasyonunda iktidara yakın iki grup borsa manipülatörünün yanı sıra, Hazine ve Maliye Bakanı Nureddin Nebati, Erdoğan'ın borsa işleriyle çok ilgili ekonomi baş danışmanı ile borsa ve SPK yöneticileri, kamu bankaları yöneticileri ve yandaş medya farklı biçimlerde rol aldılar.

Planlanan büyük operasyonun ana hedefi, faizleri enflasyonun çok altında

tutarken döviz kurlarının tekrar atak yapmasını önlemek için tasarruf sahiplerine cazip bir alternatif olarak borsayı pazarlamaktı. Bu arada borsaya gelen müşteri sayısı artınca, oradaki başka operasyon olanakları da artacaktı.

Bunun için birbirini besleyen iki ayaklı bir operasyon tezgahlandı. Operasyon için kamu bankalarının hisseleri seçildi. Bu hisseler, Takasbank'ta yine kamu bankalarının takas hesabında tutulduğu için operasyonu kontrol etmek daha kolay olacaktı.

İki ayaklı operasyonun birinci ayağı hisse senetlerinin spot olarak alınıp satıldığı ana hisse senedi piyasası, ikinci ayağı ise vadeli işlemler piyasasındaki bankacılık endeksine dayalı vadeli işlem kontratları olacaktı.

Bir tarafta spot piyasada banka hisseleri toplanarak fiyatlar yukarı çekiliyor, diğer yanda da vadeli işlemler piyasasında da alım yapılarak, vadeli işlem fiyatları da yukarı çekiliyordu. Vadeli işlem piyasasında yaptığınız işlemle hisse senedini doğrudan almıyor ya da satmıyorsunuz. Sadece belirlenen vade sonunda alma ya da satma hakkını alıyorsunuz. Bunun için de hisse senedini almak için gerekli paranın tamamını ödemeniz gerekmiyor. Alma bedelinin belirli bir oranı kadar teminat yatırmanız bu işlemi yapmanız için yeterli.

Örneğin fiyatı 100 TL olan bir hisse senedinin vadeli işlem kontratını 10 TL teminat yatırarak alabiliyorsunuz. Hisse senedinin fiyatı 10 TL artarsa, siz 10 TL teminat yatırarak 10 TL kazanmış oluyorsunuz. Ancak tersi olduğunda da teminat olarak yatırdığınız 10 TL'yi tamamen kaybetmiş oluyorsunuz. Bu durumda kontratı elinizde tutmak için yeniden teminat yatırmanız gerekiyor.

Borsada hem spot piyasada hem de vadeli piyasada alışa geçen manipülatörler iki piyasada da fiyatların yükselme eğilimine girmesini sağladı. Spot piyasada fiyatlar arttıkça, vadeli piyasadaki kârlar katlanarak arttı. Manipülatörler vadeli piyasada kazandıkları parayla spot piyasadan yeni alımlar yaparak fiyatları daha da yükselttiler.

Daha önce yapılan düzenlemelerle spot piyasadan alınan hisselerin de vadeli işlemlerde teminat olarak kullanılmasının yolu açılmıştı. Spot piyasada

fiyatları yükseltmek için alınan hisseler vadeli işlemlerde teminat olarak kullanılınca vadeli işlemlerde daha yüksek hacimli alımlar yapmak mümkün oldu. Böylece kendi kendini besleyerek büyüyen çılgın bir çark yaratılmış oldu. Çark döndükçe milyarlarca lirayı bulan kârlar elde ediliyordu. Hem de sadece haftalar içinde.

Bu tezgah borsada böylece işlerken, devreye Hazine ve Maliye Bakanı Nebati girdi ve borsada yatırımın reklamını yapmaya başladı. Borsada işlerin çok iyi gittiğini, oranın en kârlı ve güvenli yatırım alanı olduğunu, yabancıların da ilgisinin arttığını vurgulayan açıklamalar yaptı. Faizlerin düşük, kurların yerinde saydığı bir ortamda borsadaki yükseliş ile Nebati'nin açıklamaları birleşince, yandaş basının da reklam haberleriyle küçük tasarruf sahiplerinin parası da borsaya akmaya başladı. Bu, spot piyasadaki yükselişi besleyen önemli bir kaynak oldu. Küçük tasarruf sahiplerinin gelişle spot piyasada gerçekleşen ilave yükseliş, manipülatörlerin vadeli işlemler tarafındaki kârlarının da katlanarak artmasını sağladı.

Ancak bu çark döndükçe vadeli işlemlerdeki fiyatlar, spot piyasadaki fiyatların çok üzerine çıktı. Bu da aradaki farktan kazanç sağlamak isteyen fonların iştahını kabarttı ve onlar da vadeli piyasada satış yönlü işlem yapmaya başladılar. Aynı günlerde banka çalışanlarının emekli sandıkları da ellerindeki hisseleri kârlı buldukları bu fiyattan satmaya yöneldiler. Tam bu sırada ABD Merkez Bankası tarafından faiz artışının süreceğine yönelik kararlılık açıklamaları geldi. Buna bir de Türkiye'deki bankaların Rus Mir kredi kartını kullanmaktan vazgeçtiklerini açıklamaları bankacılık hisselerine ilişkin olumsuz bir hava yarattı.

Hepsi birleşince, zaten çılgın bir yükseliş sergileyerek satış için çok kârlı düzeylere gelen banka hisselerinde satış dalgası başladı. Spot piyasadaki fiyat düşüşü, vadeli işlemlerdeki teminatların sıfırlanmasını getirdi. Vadeli işlem kontratlarını sürdürmek isteyen manipülatörlerin yeni teminat yatırmaları gerekti. Teminatları yatırmaları için onlar da spot piyasada satış yapmak durumunda kaldılar ve bu durum çarkın bu kez tam tersi yönde hızlanmasına yol açtı. Milyarlarca

lira kâr yaratan tezgah tersine döndü ve milyarlarca lira zarar yaratmaya başladı.

Piyasa olağandışı yükselirken durumu kontrol etmek için kılını bile kıpırdatmayan SPK ve borsa yönetimi, işler tersine dönünce hemen devreye girdi ve piyasaları kurtarmak için çare aramaya başladılar. Vadeli işlemlerdeki pozisyonların spot piyasaya taşınması şeklinde bulunan çözüm, vadeli işlemler piyasasının vade bitiş günü olan 30 Eylül'ü atlatmasını sağladı.

FATURA SON NOKTADA EMEKÇİYE ÇIKAR

Bulunan bu geçici çözüm ortaya çıkan ağır hasarı ortadan kaldırmıyor, geçici olarak donduruyor. Şimdi bu hasarın kimin üzerine yıkılacağı, kimlere paylaşılacağı hesapları yapılacak.

Ortaya nasıl bir plan çıkacak, şu anda belli değil. Ancak nasıl bir plan çıkarsa çıksın, işin esası değişmeyecek. Bulunacak çözüm sermayenin hizmetindeki borsa sisteminin ve yağmacı Saray düzeninin ruhuna uygun olacak.

Birinci aşamada Bakan Nebati'nin çığırkanlığı ile borsaya gelip banka hisseleri alan küçük tasarruf sahipleri, banka hisselerindeki hızlı düşüş karşısında varlıklarının önemli bir bölümünü manipülatörlere hediye etmiş oldular.

Şimdiye kadar yaşanan sayısız örnekte gördüğümüz gibi hasarın yıkılacağı ikinci taraf, bankaların yönettiği yatırım fonları olacaktır. Özellikle son yıllarda büyük reklamlar ve kamu desteğiyle teşvik edilen özel emeklilik fonlarının ana hedef olması çok mümkün. Böylece her ay özel emeklilik fonlarına para yatıran yüzbinlerce kişinin gelecekte alacağı emeklilik parası şimdiden tırtıklanmış olacak.

Hasarın yıkılacağı üçüncü taraf ise dolaylı bir yol bulunarak kamu olabilir. Bu da Saray'ın borsa çetesinin yarattığı hasarın faturasının halka çıkartılması anlamına gelecek.

Ancak unutulmaması gereken ana nokta, sermaye piyasalarında paylaşılan rantın ana kaynağının işçi sınıfının emek sömürüsüyle ortaya çıkan artı-değer olduğudur. Sermaye piyasasında büyüyen kârlar, işçi sınıfı için artan sömürü demektir. Borsada yaşanan tüm bu soygunun faturası aslında son noktada sömürü artışıyla işçi sınıfından çıkar.

İran'da “bu kez her şey çok farklı”

A. Engin Yılmaz

Genç bir Kürt kadınının katledilmesinin ardından İran'da patlayan büyük toplumsal öfke haftalardır devam ediyor. Kadınların başlattığı ama her toplumsal kesimin “kendi nedeni için” ayağa kalkıp ortak zeminde birleştiği halk hareketi, halka soluk aldırılmayan çürümüş Molla rejimine ve onu simgeleyen hemen her şeye yönelmiş durumda. “Diktatöre ölüm!”, “Hamaney'e ölüm, İslam Cumhuriyeti'ne ölüm!” şiarı, bunun en özlü ifadesidir. “İran'daki tüm farklı baskı biçimlerinin sembolü haline gelmiş” olan başörtüsüne karşı mücadele, neredeyse ilk kez farklı sınıfları ve etnik grupları, dindar ve laik insanları, her yaştan ve cinsiyetten insanları “ortak bir düşmana” karşı bir araya getirmiş bulunuyor. Cins köleliği, ulusal ve etnik gruplar üzerindeki baskı, özgürlük ve demokrasiden yoksunluk, ağır bir sömürü çarkı ve her türlü sosyal kötülük, burada birleştirici çimentodur.

“Kendi iffetlerini korumak için başörtüsü takmak” zorunluluğunun, on yılları bulan bir bastırılmışlığın, her türlü insani haktan yoksun kalmışlığın ve soluksuz bırakılmışlığın ardından patlayan kadın öfkesi, toplumun çeşitli kesimleri arasında dipten dibe mayalanan, zaman zaman da kendini ayaklanmalar biçiminde ortaya koyan büyük bir sosyal ve siyasal hoşnutsuzluğu yeniden harekete geçirdi. Kadınlar hareketin başlatıcısı ve odağı oldular. İran İslam Cumhuriyeti'nin varlık nedenini sorgulamanın önünü açtılar. Ülkeyi boydan boya kapsayan ve haftalara yayılan halk hareketi, Molla rejiminin büyük vahşetine rağmen durdurulamaz. 200 civarında ölü, yüzlerce yaralı ve binlerce tutuklamaya karşın, kitleler kapitalist Molla rejiminin yasa ve yasaklarına, katliamlarına meydan okuyorlar. Çünkü “Rejimin elinde silah var. İnsanların elinde ise umutları.”

“Gerçek bir değişime çok yaklaştığımızı inanıyoruz. İnsanlar bu kez vazgeçmek istemiyor” diyen göstericiler, sokağa çıkmanın ölümlerle eşdeğer anlamına geleceğini bile bile güvenlik güçlerine karşı militan çatışmalara girişiyorlar. Tanklara, tazyikli sulara, göz yaşartıcı gazlara, makineli tüfeklere ve cinayet çetelerine karşı, iradeleri, sıkılı yumrukları ve taşlarla savaşıyorlar. Molla rejiminin sembollerini yok ediyor, devlet dairelerini işgal edi-



yor ve hatta kimi kasabaları geçici olarak kontrol ettikleri bile iddia ediliyor. Dolayısıyla haftalardır tüm dünyada dikkatler, etkisi uluslararası alanda da yankılanan, destek gören ve ağır bedeller ödenen bu büyük halk hareketine, onun muhtemel seyrine ve yaratacağı sonuçlara yönelmiş bulunuyor.

İran'da son yıllarda yaşanan halk ayaklanmaları dalgaları gibi, Eylül'de patlayan isyanı da kapsamlı neo-liberal saldırıların yarattığı çok yönlü yıkımlardan ayrı düşünme olanağı yok. Temel hak ve özgürlüklerin boğulduğu, kadınlar başta olmak üzere emekçi kitlelerini bir cendere içinde nefes alamaz duruma düştüğü İran'da, ekonomik bunalımın, pandeminin, yaptırımların sonu gelmeyen faturaları işçi sınıfına ve emekçi kitlelere ödetiliyor. Yüzde 50'yi bulan enflasyon ve karşılanamayan gıda veya gaz fiyatları, emekçileri canında bezdiren hal aldı. Sosyal kötülükler daha da büyüdü, sosyal uçurum derinleşti. Sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi anlamına gelen bu olgular, İran'da işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, ezilen cinsin, ezilen ulus ve azınlıkların büyük sosyal patlamalar şeklinde mücadele sahnesine çıkışını hazırladı ve haftalardır izlemekte olduğumuz büyük halk direnişinin yeni bir örneğini yaratmış oldu.

İran'daki halk hareketinin fitilini ateşleyen ve büyüterek bugünlere taşıyan olay, genç bir kadının katledilmesidir. Cinayetin nedeni ise başörtüsüdür, başörtüsü ise “genel olarak devlet şiddetini, kontrol ve gözetimi temsil ediyor.” Dolayısıyla kendisinden öte hedef ve anlam taşıyor. İslam Cumhuriyeti'nin ideolojisini anlamının adeta anahtarı ve hemen her türlü baskı ve zorbalığın da simgesi olduğu ölçüde en büyük ve en önemli toplumsal hareketin de çok önemli bir meselesidir. İran devriminden sonra ise kadın hareketinin en önemli temel konusu haline geldi. Beklenmedik bir zamanda ve bir kadının katledilmesi üzerinde patlayan kadın öfkесinin toplumun ezilen ve baskı altına alınan bütün kesimlerini kapsaması, onlarca yıllık bir birikimin ürünü kendiliğinden bir patlamadır.

Olayları bir kentte kadın protestosuyla başlatan, ülkenin her köşesine yayılan ve haftalardır süren bir halk hareketine vardırıran ortak zemin, “Kadın, yaşam, özgürlük!” ve “İş, ekmek, özgürlük/serbest örtünme!” şiarlarıdır. Bu şiarların yanı sıra “Kürdistan'dan Tahran'a kadınlara karşı zulme son!”, “Zalime ölüm! İster şah olsun ister dini lider!”, “Diktatöre ölüm!”, “Hamaney'e ölüm!” gibi sloganların yayılması, çeşitli toplumsal kesimleri birleştiren ortak zemine ve ortak hedeflere işaret etmektedir. Bu aynı zamanda İran rejiminin yıllardır emekçiler arasında ördüğü şoven duyguların silikleşmesini de sağlamıştır. “Jin, jıyan, azadi!” ve “Kürdistan, siz İran'ın gözü ve ışığıdır!” gibi sloganlar bunun simgesel özetidir. “Reformcular, muhafazakârlar, oyun bitti!” sloganı ise, kitlelerin siyasi sisteme olan güvenin sarsıldığını ve düzenin reforme edilebileceğine olan inancın kaybedildiğini göstermektedir.

“Bu bir ayaklanma değil, bir devrim”

diyene kitleler, muazzam bir değişimden geçiyor. Bilinçli ya da bilinçsiz, gerçek değişimin bir devrimden geçebileceğine işaret etmiş oluyorlar. Şimdiye kadar ki sosyal patlama ve halk ayaklanmaları deneyimine yaslanan ve bu deneyimi son isyan üzerinde daha da ilerleten ve değişimden geçen emekçi halk kitleleri, daha büyük değişimlere kalkışacak ve mevcut zemin üzerinde çok daha ileri çıkışlar sergileyecektir. Artık İran'da büyük değişimler kaçınılmaz görünmektedir.

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİ YA DA DEVRİMCİ PARTİNİN TAYİN EDİCİ ROLÜ

Söz konusu olan cinsel, etnik, sosyal, siyasal ve sınıfsal baskılara karşı kendiliğinden ve şekilsiz bir kitle hareketidir. Kadınların dışında bu protestoların diğer önemli dinamiği de öğrenci hareketidir. 150'yi aşkın üniversitenin boykotta olması bunu göstermektedir. Hareketi sürükleyen temel güçlerden birinin gençlik olduğu belirtiliyor. Eylemlere katılanların yaş ortalamaları da bunu anlatıyor. İşçiler ve öğretmenlerin de kimi yerlerde greve giderek direnişin temel bileşenleri arasında oldukları biliniyor, konseyler ve şuralar şeklinde örgütlendikleri iddia ediliyor. Fakat tüm bunlar, hareketin kendiliğinden ve önderlikten yoksun olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Sadece İran'da değil, genel olarak tüm dünyada buna benzer isyan, ayaklanma, halk direnişi, kitlesel protestolar, grev ve direnişler kendiliğinden başlamakta, gelişmekte ve belli sonuçlara yol açsa da bir dizi nedenden dolayı sonradan sönmülmektedir. İşçi sınıfının sınıf olarak üretim alanında ağırlığını koyması, grevlerin sokak hareketliliğiyle birleşmesi ise daha farklı sonuçlara yol açabilir. İran'daki gelişmeler üzerine konuşan hemen herkesin ve politik gözlemcilerin, “Eğer işçi sınıfı, fabrikalar greve giderse, sanayi bölgeleri kapatılırsa...” demesi ve buna özel dikkat çekmesi boşuna değildir. Kimi göstericilerin, “İşçilerin bu ayaklanmaya kitlesel katılımının hareketimizi daha da ilerleteceğine ve nihayetinde daha etik, adil ve daha güçlü bir İran'a yol açacağına inanıyorum” inancı da sorunun temel önemine işaret ettiği gibi rejimin asıl korkusuna da dikkat çekmiş oluyor. İran'ın güçlü bir işçi sınıfı hareketi tarihi var. İş-

yan, ayaklanma, devrim ve mücadeleler tarihi içinde işçi sınıfının merkezi rolü ve otoritesi tartışılmazdır. Bu bilindiği içindir ki dikkatler işçi sınıfına çevriliyor, rejimi bu sınıfın sarsabileceğine inanılıyor, korkunun da bu olduğu biliniyor. Nitekim petrol işçilerin grev çağrıları, işçi grevleri rejimi ürküten bir rol oynamaktadır. Zira petrol, 20. yüzyılın başından beri İran'ın en önemli ihracat malıdır ve bu sektördeki etkili grev, hükümet en önemli korku kaynağıdır. İran'ın barut deposu olduğu ve bir kıvılcımla patlayacağı beklenmeyen bir şey değildi. Bu seferki toplumsal patlamanın kıvılcımının İranlı kadınlar olduğu bir gerçek. Sadece tarihsel deneyim ve gerçekler değil, güncel gelişmeler de kadınların isyan ve ayaklanmalarda, dahası devrimlerde nasıl bir rol oynadıklarını bütün açıklığıyla göstermiş bulunmaktadır. İran örneğinde görüldüğü gibi kıvılcımı yakan "öncü" bir rol oynayabilmektedirler. Ama büyük toplumsal ve sosyal olaylara, giderek devrimlere, cinsler değil, ancak sınıflar öncülük-önderlik edebilir. Dolayısıyla gelişmeleri sınıflar üstü değerlendirmelere tabi tutmak, kadın ve erkek bireyden oluşan işçi sınıfının modern kapitalist toplumdaki benzersiz konumunu, olayların seyirinde oynayacağı temel misyonu görememek, bir dizi çevrede yaygın bir davranış ve değerlendirme tarzı olabilmektedir.

"Toplumsal mücadelelerde işçi sınıfı birleştirici olduğu kadar ayrıştırıcı da bir güçtür. Dahası o bunu modern burjuva toplumunda devrimci bir temelde yapabilecek biricik sınıftır da aynı zamanda. Onun birleştirici ve sürükleyici gücü, öteki emekçi katmanları kendi eksenine çekmesinde ve devrimci önderliği altında birleştirmesinde; ayrıştırıp saflaştırıcı gücü ise, sınıfsal ağırlığını ortaya koyduğu ölçüde öteki burjuva katmanların gerçek konum ve tutumlarını açığa çıkartmakta yarar. İşçi sınıfının toplumsal bir hareket içindeki devrimci ağırlığı kaçınılmaz olarak ayrışma getirir, böylece sağlıklı bir saflaşma sağlar. Sınıfın devrimci gücü ve ağırlığı, emekçi sınıf ve katmanları kendine doğru çekerken, tüm kesimleriyle burjuva katmanları hareketin dışına iter. Böylece onların hareketi denetim altına alıp sefil çıkarlarına alet etmeleri girişimi boşa çıkar." (Mısır ve Tunus: Devrim için dersler - H. Fırat)

Yanı sıra büyük kitle hareketlerinin, isyan ya da ayaklanmaların, kurulu düzenin siyasal ve sosyal yapısına yönelebilmesinde devrimci partinin, ancak bu sayede olanaklı olabilecek devrimci yön ve programın tayin edici önemini de ortaya koymaktadır. İşçi sınıfının bu türden toplumsal hareketlerde oynayabileceği tayin edici rol, ancak devrimci önderliğiyle birleştiği oranda mümkündür.

Siyonist işgale karşı bitmeyen direniş

E. Bahri

Emperyalistlerin desteğine yaslanarak sınırsız şiddet uygulama ayrıcalığına sahip olan İsrail, Birleşmiş Milletler (BM) kararlarını tanımadığı gibi, uluslararası hukuku da ayaklar altına alıyor. Rutin bir şekilde Suriye kentlerini bombalayan bu ırkçı devlet, ABD'nin sağladığı 'dokunulmazlık' zırhına bürünerek, uluslararası hukuka hesap vermeden saldırganlığa devam ediyor. Donald Trump ABD başkanı seçildikten sonra, ırkçı-Siyonist rejim daha da şımartıldı. Körfez şeyhlerine, Sudan yönetimine, Fas Kralı'na baskı yapan Trump, bu ülkeleri İsrail'le ilişkilerini 'normalleştirmeye' zorladı. 'Normalleştirme' politikası, Kuveyt hariç tüm Körfez şeyhleri tarafından ya doğrudan ya da dolaylı şekilde benimsendi. Bu gerici rejimlere, Sudan'da askeri darbe yapan gerici generallerle Orta Çağ artığı Fas Kralı 6. Muhammed de katıldı. Birçok gerici Arap devletinin İsrail'le ağıktan işbirliği yapması, BM kararlarını çiğneyen Trump'ın ABD büyükelçiliğini Kudüs'e taşıması, Suudi Arabistan'ın Siyonist rejime hava sahasını açması, AKP-MHP rejiminin Tel Aviv'in kapılarını çalması gibi gelişmeler, Filistin davasının/direnışini gölgede bıraktı. Hatta bazıları bu gelişmeleri "Filistin davasının tasfiyesi" diye sundu. Bu gelişmeler elbette Siyonist rejimin lehinedir. Ancak olay burada bitmiyor, zira esas sorun Filistin'de düğümleniyor.

SIYONİSTLERİN VAHŞETİ DİRENİŞ İRADESİNİ KIRAMIYOR

İsrail, "vahşi şiddet/sınırsız terörle Filistin halkının direnme iradesini kırma" stratejisine dayanan bir rejimle yönetiliyor. Her işgalci güç gibi İsrail'in de en büyük korkusu, Filistin halkının vatanını, onurunu, geleceğini korumak için geliştirdiği direnişlerdir. Büyük ölçüde Filistin halkından gasp edilen topraklar üzerine kurulmuş olan İsrail, halklar nezdinde gayrı meşru bir devlettir. Bunu bilen Siyonistler emperyalistlerin desteği ve vahşi şiddetle varlıklarını sürdürüyor. Filistin topraklarını gasp etmeye dayalı stratejiyi halen de uyguluyorlar. Tabii Suriye, Lübnan, Ürdün gibi ülkelerin topraklarının da bir kısmını halen işgal altında bulunduruyorlar.

'Yahudi yerleşimleri' adıyla konut inşa edilmesi, ardından buralara en bağ-

naz, en ırkçı Yahudilerin yerleştirilmesi, İsrail'in toprak gasp etme politikasının esasını oluşturuyor. Örneğin Batı Şeria 'Oslo Barış' anlaşmasına göre Filistin toprağıdır. Oysa anlaşma imzalandıktan sonra yapılan Yahudi yerleşimleriyle bölge kalbura çevrilmiştir. Bu yasadışı işgal politikası Batı Şeria'nın yanı sıra Kudüs'te de uygulanıyor. Kaba şiddetle, öldürerek, yakıp/yıkarak İsrail bu politikayı uyguluyor. Ancak en kritik noktada döne döne hezimete de uğruyor. Çünkü Filistin halkının iradesini/direnışini kırma hedefine hiçbir koşulda ulaşamıyor. Bu hedefe ulaşmak için elinde sınırsız şiddetten başka bir araç bulunmuyor. Bu ise, Filistin halkına ağır bedeller ödetse de döne döne yeni direnişler üretiyor. Yani ABD ile AB emperyalistlerinin sunduğu destek de gerici Arap rejimlerinin ilişkileri 'normalleştirmeleri' de Siyonistlerin derdine derman olmuyor/olmayacak da.

HAYATIN HER ALANINDA DİRENİŞ!

Dünyada nüfus yoğunluğunun en fazla olduğu yer olan Gazze Şeridi 15 yıldan beri İsrail'in boğucu kuşatması altında bulunuyor. Mısır'a açılan Refah Kapısı ise, Kahire'deki gerici rejimler tarafından ancak kısmen açılıyor. Buna rağmen Gazze'deki direnişçi örgütler, artık Tel Aviv'i vurabilecek füzelerle karşılık veriyor İsrail saldırganlığına. Siyonist rejimin büyük bir güç üstünlüğüne sahip olmasına rağmen, Gazze'den atılan füzelerin bir kısmının İsrail'de belli hedeflere ulaşmasını engelleyemiyor. Direniş örgütleri kuşatma ve bombardımanlara rağmen, Gazze'yi İsrail işgal ordusunun girmeyi göze almayacağı bir yer haline getirdiler. Siyonistleri daha çok kaygılandıran ise Batı Şeria'da silahlı direnişin gelişmeye başlaması, bunun belli ölçüde Doğu Kudüs'e de yayılmasıdır. İsrail işgal ordusu, istihbaratı, polisi ve Yahudi yerleşimcilerin oluşturduğu silahlı çeteler aylardan beri devam eden histerik bir saldırı içindeler. Doğu Kudüs'te kesintisiz bir polis terörü var. Batı Şeria'da ise kentler, kasabalar, mahalleler, köyler saldırı altında tutuluyor. Ev baskınları, tutuklamalar, cinayetler Siyonist rejimin günlük icraatları haline getirildi. Bu yıl aralarında bebek ve çocukların da bulunduğu yüzlerce Filistinli katledildi. Tüm bunlara

rağmen burada gelişen direniş kırma çabası fiyaskoyla sonuçlandı. Filistinli direnişçiler bireysel ya da örgütsel eylemlerle buna karşı duruyorlar. Filistinli kaynakların verdiği bilgiye göre Batı Şeria ve Doğu Kudüs'te ağustos ayında Siyonist işgalcilere karşı 23'ü silahlı saldırı toplam 172 direniş eylemi gerçekleştirildi. Eylül ayında ise 34'ü silahlı toplam 212 direniş eylemi gerçekleştirildi. Oysa bu sürede İsrail işgal kuvvetleri vahşeti had safhaya çıkardılar. Sadece direnişçileri değil, halktan insanları ya da sağlık görevlilerini de katlettiler. 14 Ekim günü bir hekim ile bir genç katledildi. Geçen günlerde İsrail askerinin başına otomatik tüfek dayadığı 7 yaşındaki bir çocuk kalp sektesinden hayatını kaybetti. Kudüs'te bir bebek İsrail askerlerinin attığı gaz bombalarıyla boğularak öldürüldü. Estirilen tüm kaba şiddete rağmen böylesine yaygın bir direniş dalgasının yükselmesi, Siyonist şefleri tedirgin ediyor. İsrail medyasındaki pek çok yorumcu, yeni bir intifadanın fitilinin her an ateşlenebileceğini söylüyor.

Kimileri ise, direniş eylemlerindeki artışa dikkat çekerek, intifadanın başlamış olduğunu savunuyor. İsrail'de seçimler yaklaşırken, her zaman olduğu gibi Filistinlilerin kanını dökerek oyunu arttırmaya çalışan koalisyon hükümeti, "can güvenliğimizi sağlayın" talebiyle eylem yapan Yahudi yerleşimciler tarafından protesto edilmeye başladı. Hükümeti oluşturan partilerin seçimlerde hezimete uğrayacakları söyleniyor. Siyonist rejim, genç kuşakları Filistin davasına yabancılaştırmak, her tür direnişten uzak tutmak için özel çabalar harcıyor. Devlet terörü korkusuyla sindirmek üzerine kurulan bu ırkçı politika, bir kez daha çökmüştür. Zira sadece Gazze'de değil Batı Şeria, Doğu Kudüs ve 48 Filistinlileri diye anılan, yani İsrail'de yaşayan 15-20 arası yaşlardaki Filistinli genç kuşağın geliştirdiği direniş giderek yayılıyor.

Siyonist aygıtları atlatarak bu kadar yaygın direniş eylemleri gerçekleştiren bu kuşak da ölüm pahasına da olsa onuru, toprakları ve geleceği için direniyor. Bu direnişin söylendiği gibi bir halk isyanına dönüşüp dönüşmeyeceği önümüzdeki süreçte belli olacak. Ancak şimdiden kesinleşen bir şey var: O da bu genç kuşakların İsrail işgaline/vahşetine karşı boyun eğmeyi değil direniş seçtikleridir.

İtalya'da "faşizmin yükselişi"

A. Engin Yılmaz

Georgia Meloni'nin "İtalya'nın Kardeşleri" (FdI), Matteo Salvini'nin Lega'sı ve eski başbakan Silvio Berlusconi'nin Forza Italia'sının (FI) ırkçı-faşist ittifakı seçimlerden birkaç gün önce ülkeyi önümüzdeki beş yıl boyunca yöneteceklerini duyurmuşlardı. İtalya'daki seçimlerle ilgili anketler de bunu öngörüyordu. Koalisyonun öngörüsü doğrulandı. 25 Eylül günü yeni hükümeti ve parlamento seçmek için sandık başına giden seçmenler, ırkçı-faşist bloka verdikleri yüzde 44 oyla genel seçimleri kazandırdı. Giorgia Meloni'nin liderliğindeki "İtalya'nın Kardeşleri" yüzde 26'ya varan oy oranıyla büyük başarı sağladı. Böylece Mussolini'nin mirasçısı II. Dünya Savaşı'nın sona ermesinden bu yana ilk kez İtalya'da iktidara gelmiş oldu.

Faşist diktatörlüklerin ikinci emperyalist paylaşım savaşında yıkılmasından sonra bile faşizmin çok zayıfta olsa örgütsel varlığını ve etkinliğini sürdürdükleri ülkelerden biri İtalya oldu. Faşizmin ikinci cephesi olan bu ülkede, 1946'da Hıristiyan demokratlar tarafından çıkarılan af yasasıyla faşistler affedilip aklandı. Bu gelişmenin ardında Mussolini'nin takipçileri harekete geçip faşistlerin çekim merkezi haline gelecek olan 1946'da İtalyan Sosyal Hareketi'ni (MSI) kurdular. Mussolini'nin faşist artıkları, MSI'nin dışında da irili ufaklı bir dizi örgütlenmelere giderek faşist geleneği kesintiye uğratmadan sürdürdüler ve bunu büyüterek bugünlere taşıdılar.

Hem Temsilciler Meclisi'nin hem de Senato'nun bileşiminin yeniden belirleneceği erken seçimler, önceki Başbakan Mario Draghi'nin istifasının ardından yapıldı. Her ne kadar anketler neo-faşist Fratelli d'Italia (FDI) partisinden Giorgia Meloni liderliğindeki ırkçı kampın zafer kazanacağını tahmin ediyorduysa da Benito Mussolini'nin iktidara gelmesinden yüz yıl sonra, onun varislerinin yeniden iktidara geleceği ihtimali gerçekçi görünmüyordu. Zira birkaç yıl önce son derece küçük (2018'de yüzde dört) ve marjinal bir partiydi söz konusu olan. Meloni'nin öncülüğündeki kampın zaferi, onlara muhtemelen Temsilciler Meclisi'ndeki 400 sandalyenin 235'ini ve Senato'daki 200 sandalyenin 115'ini verecek.

Kapitalist düzenin çok yönlü bunalımı, klasik burjuva, liberal ve sosyal de-



mokrat partilerin her yerde olduğu gibi İtalya'da da hareket alanını oldukça daraltmış bulunuyor. Çok yönlü kriz koşullarına ve bunun yarattığı sonuçlara paralel olarak bu partilerin toplumsal-sosyal sorunlara ilişkin söylemleri, sahte vaatleri ve sunulamayan radikal çözüm önerileri emekçiler nezdinde karşılık bulmuyor. Dolayısıyla devasa sorunlar karşısında bu partiler işsiz kalmış bulunuyorlar. İzledikleri politikalar inandırıcı bulunmuyor. Zira ırkçı, aşırı sağ ve faşist partilerden temelden farklı bir konumda bulunmuyorlar, temel sorunlarda aynı zeminde buluşuyorlar. Sorunlarda bunalan İtalya emekçileri bu durumda radikal çözümlere eğilim göstermekte, ırkçı-faşist politikaların yedeğine düşebilmektedirler. Meloni liderliğindeki kalisyonun seçimlerde başarıyla çıkmasının gerisinde aynı zamanda bu faktörlerde vardır.

Sosyal demokrasinin kalesi kabul edilen İsveç'te 11 Eylül'de yapılan genel seçimlerde neo-Nazi geleneğe sahip olan "İsveç'in Demokratları Partisi" (SD) zaferle çıkmıştı. Bunu, İtalya'daki neo faşist bir liderin öncülüğündeki ırkçı-faşist koalisyonun seçim zaferi izledi. Her iki ülkedeki iki sonuç da "aşırı sağ popülizm'in ya da faşizmin yükselişi" ve "göçmen karşıtlığına" ilişkin bir dizi tartışmaları ve nedenlerini anlama çabasını gündeme getirmiş bulunuyor. Zira ırkçı partilerin ve neo-faşist hareketin giderek güç kazanması, uzun yıllardan beridir Avrupa'daki en belirgin siyasal gelişmelerden biridir. Bir dizi siyasal gelişmelerin yanı sıra söz konusu partilerin zaman za-

man oy oranlarında yaşadığı patlama ve seçim başarıları bunun dolaysız kanıtlarıdır. Dolayısıyla faşizmin giderek bir tehdit haline geldiği, önemli tartışma başlıklarından biridir.

NEO-FAŞİST KİMLİK, ŞOVEN-MİLLİYETÇİLİK VE YABANCI DÜŞMANLIĞI

Kendisini "Kadın, anne, İtalyan, Hıristiyan" olarak tanıtan ve Mussolini'nin sloganı olan "Tanrı, aile, vatan"ı savunmayı vaat eden Meloni, Mussolini'ye hayranlığıyla bilinen bir politikacıdır. Siyasi yükselişine, henüz 15 yaşında bir öğrenci iken 1946'da Benito Mussolini'nin takipçileri tarafından kurulan neo-faşist bir parti olan İtalyan Sosyal Hareketi'ne (MSI) bağlı Fronte della Gioventù'ya (Gençlik Cephesi) katılmasıyla başladı. Daha sonra aşırı sağ "Ulusal İttifak"ın öğrenci birliğine liderlik etti ve 2006 yılında İtalyan Parlamentosu Temsilciler Meclisi'ne seçildi. 2008'de İtalya'nın en genç bakanı oldu ve 31 yaşında Berlusconi hükümetinde gençlik bakanlığını devraldı. Bu neo-faşist, seçim sonrası konuşmasında, seçim zaferini "hedef değil, başlangıç" olarak tanımladı. Twitter'da görevinin şimdi "ulusun onurunu ve gururunu restore etmek" olduğunu yazdı.

Meloni, Fratelli d'Italia Partisi'ne yapılandırılan "post-faşist" etiketinden kurtulmaya çalışıyordu. "Faşizm nostaljisinin" partisinde yeri olmadığını açıkladı. Konuşmalarında AB'yi ve Brüksel'deki "küreselci" mali seçkinleri veya "yüzsüz

bürokratlar"ı eleştiriyordu. Mario Draghi'yi potansiyel "Fransız-Alman İtalya işgalinin yeni Truva Atı" olarak suçluyordu. Kendisini Kuzey Afrika'dan gelen göçmen teknelere, kürtaj haklarına, Müslüman ülkelerden gelen "kitlemel göç"e karşı konumlandırıyor. Göçmen nefreti ve komplo düşüncesi, FDI propagandasının ana motifidir ve tartışmasız en başta popülaritesini borçlu olduğu konudur. Sosyal yardım alırken İtalyanlara öncelik verilmesi gerektiğini savunmaktadır. "Toplumsal cinsiyet normlarına inanmıyorum, LGBT bireyler toplumun yapısını bozuyor" inancında olan Meloni, "LGBT lobisine karşı" polisin daha sert önlemler alacağını da vaat ediyor. AB hukukunun ulusal hukuka geri getirilmesini istiyor. Birlik yerine güçlü ulus devletler savunuyor.

Ancak tüm bunlara rağmen Meloni, Ukrayna savaşına karşı tutumunda diğer Avrupa sağcı partilerinden farklıdır. O, açık bir şekilde Kiev'in yanında yer almıştır ve diğer şeylerin yanı sıra ülkeye silah teslimatını savunmuştur. İtalya'nın NATO müttefiklerine ve uluslararası finans piyasalarına güven vermek için dört dilden bir video bile yayınladı. Dolayısıyla Meloni, İtalya sermaye sınıfının da bir tercihi olarak Mario Draghi'nin kemer sıkma politikasını sürdürmeye, Avrupa Birliği'ne, NATO'ya ve Rusya'ya karşı savaşa bağlılık göstermektedir. Koalisyon ortaklarının tutumunun yarattığı sıkıntılar farklı olsa bile... Zira hem Matteo Salvini hem de Silvio Berlusconi, en azından seçimlerden kısa bir süre öncesine kadar Rusya

Devlet Başkanı Vladimir Putin'in ateşli hayranlarıydı ve yaptırımların yanı sıra Kiev'e silah teslimatına da karşıydılar.

POLİTİK İKLİM VE SOSYAL DEMAGOJİ

Peki nasıl oluyor da İtalyan halkı ideolojik kökleri faşizmde olan ve parti logosunda İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana İtalya'nın neo-faşistlerinin sembolü olan üç renkli alevi taşıyan bir partiye oy verebiliyor? Soruyu, "Mussolini diktatörlüğünün terörü, savaş suçları, ırkçı yasaları ve siyasi zulmü İtalya'da pek ciddiye alınmadı" diye yanıtlayanlar da var. İtalya'da aşırı sağcılar, ırkçıların ve demokrasi düşmanlarının olduğuna inanmış olanların oranının çok az olduğu yanıtını verenler de var. Sorunun gerçek yanıtını ise, ekonomi başta olmak üzere çoklu krizlerin, pandemi ve Ukrayna savaşının yol açtığı sosyal ve politik iklimden aramak gerekir. Zira "... faşist örgütlenmenin pervasızca teşvik edilmesi burjuvazinin elindeki son karttır. Faşizmin, geçmişteki geçim, iş güvencesini, böylelikle de bugünün düzenine dair inancını sıklıkla şimdiden yitirmiş geniş kitleler üzerindeki sürükleyici ve ateşleyici bir etkiye sahip olduğunu" u görmek gerekir. (Komintern 4. Kongresi)

Kapitalist sistemin yol açtığı çok boyutlu sosyal yıkımdan bunalan, yokluğun ve yoksunluğun pençesinde kıvranan ve bunun için de sosyal hoşnutsuzluğu büyüyen işçi ve emekçi kitleler çıkış arayışına yönelmektedir. İrkçı-faşist akım/partiler yabancı düşmanı ırkçı söylemlerle ve ekonomik, sosyal ve politik sorunların demagojik olarak başarılı kullanımıyla emekçilerin arayışını kucaklamaya çalışmaktadırlar. Devrimci bir seçeneğin olmadığı bugünkü koşullarda bunda başarı sağladıkları da görülüyor. Enerji fiyatlarının yükseldiği, enflasyonun arttığı, işsizliğin, geleceksizliğin, yoksulluğun, toplumsal ve sosyal sorunların büyüdüğü bugünkü İtalya'da, Meloni'nin "İtalya'nın Kardeşleri" ve koalisyonu kendini bir seçenek, bir gelecek perspektifi olarak emekçi kitlelere sunmayı başarmış bulunuyorlar.

Kapitalizmin dolaysız bir ürünü olan ırkçılık ve faşizmin, Avrupa ülkelerinde güçlenmesi tesadüf değildir. 20. yüzyılda faşizmi iktidara taşıyan koşullar bugün de giderek olgunlaşmaktadır. Kapitalizm buna potansiyel olarak gebe olduğu gibi kapitalizmin günümüzdeki aşılamayan krizi ve onun yol açtığı çok yönlü toplumsal ve sosyal yıkım, büyüyen derinleşen sorunlar yığını, onu güçlendiren nesnel zemindir. Özetle, geçmiş yüzyılda faşist hareketi iktidara taşıyan koşulların hemen hepsi bugünkü ağır kapitalist buhran koşullarında da mevcuttur ve tekeli burjuvazi krize bir yanıt olarak onu bizzat hazırlamaktadır.

Ukrayna savaşı alevlendi



Kuzey Akımı 1-2 doğalgaz boru hatlarına düzenlenen sabotajlar, ABD-İngiltere cephesinin savaşı alevlendirme çabasının yeni bir aşamaya ulaştığının ipuçlarını vermişti. Kırım anakaraya bağlayan Kerç Köprüsü'ne düzenlenen sabotaj ise, artık okun yaydan çıktığını gösterdi.

Sabotajın ardından kukla Zelenski yönetimine yaptırılan provokatif açıklamalar, batılı emperyalistlerin savaşa benzin dökme konusunda hiçbir sınır tanımadıklarını gözler önüne serdi. Ukrayna'nın enkaza çevrilmesi pahasına da olsa, savaşı körüklemeye devam ediyorlar. Kerç Köprüsü'ne yapılan saldırının "bir başlangıç" olduğu ilan edilerek Rusya'yı daha da tahrik ettiler.

Köprüye yapılan saldırıdan iki gün sonra Rusya hava kuvvetleri başkent Kiev ve başka bazı kentlere uzun menzilli yüksek hassasiyetli silahlarla saldırı düzenledi. Ukrayna'nın enerji, askeri ve iletişim altyapısına yönelik saldırıda vurulan hedefler ağır hasara uğradı. Saldırılarda 8 kişinin hayatını kaybettiği belirtildi.

Rusya ilk defa böyle bir saldırı düzenlemiş oldu. Saldırının Kerç Köprüsü'ne düzenlenen sabotajlara bir yanıt olduğu belirtildi. Savaşa benzin döken ABD-İngiltere cephesinin elinde bir kukla olan Zelenski, Ukrayna'nın yakılıp yıkılması suçuna ortak oluyor. Zira batılı emperyalistlerin Rusya'yı zayıflatma politikasına ülkesini alet ediyor. Bu ise

Ukrayna'nın daha çok yakılıp yıkılmasına, halkların ağır bedeller ödemesine neden oluyor.

Savaşı şiddetlendirmek için Zelenski rejimine silah ve para gönderen batılı emperyalistler, Rusya ile Ukrayna'nın savaşı bitirmek için anlaşmalarını engelliyorlar. Son günlerde "Putin nükleer silahları kullanabilir" söylemlerini piyasaya sürmeleri ise, tam bir pervasızlıkla "nükleer savaşa hazır olun" mesajları vermeye başladıklarını gösteriyor.

VLADİMİR PUTİN'DEN SERT TEHDİT

Ukrayna'ya yapılan saldırıların ardından bir açıklama yapan Rusya Devlet Başkanı Putin, Zelenski yönetimini sert bir üslupla uyardı. Doğalgaz boru hatları ve köprünün vurulmasını "terör eylemi" olarak nitelendirdi ve bu tür eylemlerin devam etmesi halinde, verecekleri yanıtın da çok sert olacağını söyledi.

Vladimir Putin, Rusya Güvenlik Konseyi toplantısı sonrası yaptığı açıklamada, bu sabah yapılan saldırıların, 8 Ekim günü ülkesini Kırım'a bağlayan Kerç Köprüsü'nü hedef alan saldırıya misilleme olduğunu belirtti.

"Terör saldırısını Ukrayna gizli servislerinin organize edip düzenlediği açık" diyen Putin, Rusya'nın kritik önemdeki sivil altyapısının imha edilmek istendiğini söyledi ve bu tip saldırılara yanıtın çok sert olacağını uyarısında bulundu. Putin, Rusya'nın her saldırıya aynı yöntem-

le karşılık vereceğinden kimsenin şüphe duymaması gerektiğini vurguladı. Putin, Türk Akım doğalgaz boru hattına yönelik bir sabotaj hazırlığı yapıldığını, ancak bunun önleildiğini iddia etti.

Rusya'nın gerçekleştirdiği saldırılarla yetinip yetinmeyeceği belli değil. Zira bu saldırılarla savaşı yeni bir aşamaya girmiş oldu. Rusya bu tür hedefleri vurmaktan imtina ediyordu, bu saldırıyla o hassasiyetin geride kaldığı anlaşılıyor. Ukrayna tarafından benzer saldırılar tekrarlanırsa, Rusya'nın da aynı yöntemle karşılık vereceğini Putin'de ilan etti.

Putin'den daha sert açıklamalar yapan eski Rusya Devlet Başkanı Dimitri Medvedev ise "başkaları da olacak" diye tehdit etti. Sosyal medyada yaptığı paylaşımında şu ifadeler kullanıldı: "Ukrayna, Rusya'ya sürekli, doğrudan ve net bir tehdit. Gelecekte hamlelerimizin amacı Ukrayna'daki siyasi rejimi tamamen yıkmak olmalı."

Savaşın seyri ABD-İngiltere cephesinin alacağı tutuma bağlı görünüyor. Zira Zelenski onların kullandığı bir kukladan ibarettir. Dolayısıyla onlar para ve silah verip "savaşa devam et" emri verdikleri sürece suç ortaklığını sürdürecektir. Zelenski'nin aksi yönde bir tutum alabilmesi için Ukrayna halklarının bu ölümcül politikaya kitlesel bir itiraz yükseltmesi ve "artık yeter" demesi gerekiyor.

NATO nükleer tatbikata hazırlanıyor

“Kendi kendimizle yarışmadayız, gülüm. Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz, Ya dünyamıza incek ölüm.”

Ukrayna’da ABD-NATO ve Rusya arasında süren savaşın gölgesinde egemenler dünyamıza ölüm indirmeye hazırlanıyor.

İnsanlık, 77 yıl önce Hiroşima ve Nagazaki’ye atılan atom bombalarıyla tarihinin en büyük kitle imha ve doğa tahribatına tanıklık etti.

Gezegenimizi kana bulayan ikinci Dünya Savaşı’nda, ilk defa nükleer silah kullanıldı.

Hiroşima’ya atılan atom bombası ile 120 bin, Nagazaki’ye atılan atom bombasında ise 75 bin insan öldürüldü. Daha fazlası sonraki süreçler içinde sakatlıklar, hastalıklarda öldü. Doğa tahrip edilerek “ot bitmez” hale getirildi.

Dün olduğu gibi bugün de egemen sermaye-kapitalizm, bunalımını aşmak için dünyanın ekolojik-biyolojik varlığını tehdit etmekte, adım adım yıkıma sürüklemektedir.

Ukrayna’da ABD-NATO ve Rusya arasında devam eden savaş üzerinden nükleer tehdit ve tehlike her geçen gün daha da artıyor.

NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg 11 Ekim günü yaptığı açıklamada



şunları söyledi: “NATO Ukrayna’daki savaşla beraber artan gerilimlere ve Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin’in Rusya topraklarını savunmak için mevcut tüm araçları kullanma açıklamasına rağmen, uzun süredir planlanan nükleer tatbikat önümüzdeki hafta yapılacak.”

NATO tarafından her yıl düzenlenen, yaklaşık bir hafta süren ve “Steadfast Noon” (istikrarlı Öğlen) olarak adlandırılan nükleer tatbikat bu yıl 30 NATO ülkesinden 14’ünün katılımı ile gerçekleştirilecek.

Nükleer başlıklı füzeler taşıyabilen savaş uçaklarının da katıldığı bu tatbikatta, nükleer silahları en kısa zamanda öngörülen hedefe ulaştırılması, savaş uçaklarına yüklenmesi ve taşınması tatbik edilecek.

Konvansiyonel savaş uçaklarının yanı sıra casus uçaklar ve yakıt ikmal uçakları da yer alacak bu tatbikatta.

Her ne kadar tatbikatın Rusya’ya

1000 kilometre uzaklıkta gerçekleşeceği söylene de bu tatbikatta hedefin Rusya olduğu aşikar.

Bu nedenledir ki Rusya, NATO tarafından yapılacak bu provokatif nükleer tatbikata hararetle karşı çıkıyor.

Geçen hafta, Ukrayna Devlet Başkanı Zelenski, “NATO Rusya’ya karşı caydırıcı nükleer silah kullanmalı” açıklamasına Rusya’nın, “Bu bir Üçüncü Dünya Savaşı kıvılcımıdır” tepkisi ve onu izleyen ek tepkiler üzerine Zelenski, “sözlerim yanlış tercüme edilmiş. Önleyici yaptırımlar demek istedim” açıklaması yapmak zorunda kalmıştı.

Tüm bu gelişmeler ve “ateşli” ortama rağmen, NATO nükleer tatbikatla Rusya’ya karşı güç gösterisi yapmakta kararlı görünüyor.

NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg, “NATO’nun kararlı, öngörülebilir davranışı ve askeri gücümüz, gerilimi ‘önlemenin’ en iyi yoludur” diyerek ya-

pılacak güç gösterisinin “meşruluğunu” savundu.

Rusya’ya karşı NATO silahlarıyla donatılmış Ukrayna kuvvetlerine rağmen, Rusya dört Ukrayna bölgesini ilhak ederek cephe gerisine moral, 300. bin yedek asker için kısmi seferberlik ilan ederek cephe hattına güç veriyor.

Nükleer tehdit ve tatbikatların tam da böylesi riskli bir dönemde yapıyor olması oldukça tehlike arz ediyor.

ABD’nin Belçika, Almanya, Hollanda, İtalya ve Türkiye’deki askeri üslerinde depolanmış 200 civarında nükleer başlıklı füzeleri bulunmaktadır.

Buna ek olarak Fransa ve İngiltere’nin de atom silahları bu üslerde depolanmış bulunuyor. Tatbikat gerektiğinde bu silahların kullanımını öngörüyor.

Bugün dünyada yaklaşık 25 bin nükleer silah bulunmaktadır. Bu silahların tahrip gücü 1945 yılında Hiroşima’ya atılan atom bombasının 400 bin katıdır. Bu silahlar gezegenimizdeki ekolojik ve biyolojik varlığı birkaç defa yok edebilecek kapasitedir.

ABD’nin başını çektiği “savaş ve iç savaş örgütü” NATO, dünyamıza ölüm getirmeye hazırlanıyor.

Onların dünyamıza ölüm getirmesine fırsat verilmemeli. Ölü yıldızlara hayatı biz götürmeliyiz...

AB ülkeleri Ukrayna askerlerini eğitecek

AB ülkeleri, Ukrayna silahlı kuvvetlerinin eğitilmesi konusunda “prensip”te anlaşıldı.

Brüksel’de bir araya gelen AB’ye üye 27 ülkenin daimi temsilcilerinden oluşan komite, yaklaşık 15 bin Ukrayna askeri için “eğitim programlarını sağlayan planları oybirliğiyle onayladığı ve Rusya’nın eğitim misyonuna saldırma riskini en aza indirmek için eğitimlerin Ukrayna’da değil, Polonya ve Almanya gibi ülkelerde yapılacağı” açıklandı.

Almanya Federal Savunma Bakanı Christine Lambrecht, 13 Ekim günü Brüksel’de yapılacak NATO toplantısında Almanya’nın bu misyona önemli bir katkı yapacağını söyledi.

AB çevrelerinden alınan bilgilere göre, Alman ordusu Bundeswehr önümüzdeki birkaç ay içinde 5 bin kadar Ukraynalı askeri eğitecek.

AB’nin bu misyonu ilk etepta iki yıl olarak planlanıyor. Bu misyonla, keskin nişancılar, sabotajcılar gibi elemanların yanı sıra, tıbbi hizmet ve mayın temizleme gibi alanlarda hizmet verecek elemanlar eğitilecek. Bu adımla ABD-NATO ve AB Rusya’ya karşı bu savaşın tam merkezinde olduklarını alenen beyan etmiş oluyorlar.

Ukrayna askerlerinin Almanya ve diğer Avrupa ülkelerinde “İlk etapta iki yıl eğitilecekler” açıklaması demek oluyor ki, ABD-NATO ve AB daha uzun süre bu savaşın sürdürülmesinden yana. Bir taraftan bu gelişmeler yaşanırken, diğer taraftan Tesla’nın kurucusu Elon Musk, Ukrayna’daki savaşta Ukrayna ve Batı cephesi için hayati önem taşıyan uzay

şirketi SpaceX’in, Ukrayna’daki uydu internet hizmetini işletme maliyetlerini taşıyamayacağı konusunda uyarıda bulundu.

CNN televizyon yayını, SpaceX şirketinin Eylül ayında ABD Savunma Bakanlığı’na yazdığı bir mektupta, “Ukrayna’ya daha fazla alıcı ekipmanı bağışlayamıyoruz ve mevcut terminalleri süresiz olarak finanse edemiyoruz” dedi.

Elon Musk’ın şirketi Pentagon’dan, Ukrayna hükümeti ve ordusu tarafından kullanılan uydu masraflarının karşılanmasını istedi.

Şubat ayı sonunda savaşın başlamasından birkaç gün sonra, teknoloji milyarderi Musk, Ukrayna’da Starlink hizmetini etkinleştirerek, gerekli alıcı

sistemlerini Ukrayna’ya karşılıksız verdiğini açıklamıştı. Bu sistem kendi uyduları üzerinden hızlı internet bağlantısı kuruyor.

Savaş nedeni ile Ukrayna’nın mobil altyapısı büyük ölçüde tahrip olmuş durumda. Halihazırda Starlink, mobil iletişim ve internete erişimde hem sivillere hem de Ukrayna ordusuna merkezi bir iletişim aracı olarak hizmet veriyor.

Savaşın başlangıcında, savaştan sonra Ukrayna’da kimbilir ne planlar kuran Elon Musk, “cömertçe” kesenin ağzını açmıştı.

Ancak 8 ay oldu savaş hala bitmedi, bitirilmedi. AB’nin yeni eğitim planına bakılırsa, uzun bir süre daha bitirilmeyeceği görülüyor.

Bu kadar cömertliğe Elon Musk bile dur diyecek noktaya geldiyse, vay diğerlerinin haline...

Almanya'da "Dayanışma Sonbaharı"na çağrı

Kapitalizmin ürünleri olan kriz, pandemi ve emperyalist savaşların yaratmış olduğu çok boyutlu yıkım, emekçilerin yaşamına, işsizlik, açlık ve geleceksizlik olarak yansımaktadır. Sermayenin daha fazla zenginliği uğruna dizginsizce sürdürülen bütün bu sosyal saldırılarla kapitalist tekeller servetine servet katarken milyonlarca işçi ve emekçi sefalet içinde yaşamaya mahkûm ediliyor.

Tümüyle emperyalist barbarların çıkarları uğruna çıkartılan savaşlarda binlerce insan yaşamını yitirken, öte yandan emekçilerin yoksulluğu üzerinden yükselen servet-sefalet uçurumunu hızla derinleşmektedir. Kelimenin gerçek anlamıyla dünyanın birçok ülkesinde milyonlarca emekçi açlık ile yüz yüzedir. Düne kadar imtiyazlı olarak bilinen ve "refah ülkeleri" olarak adlandırılan gelişmiş kapitalist ülkelerin emekçileri de uzun bir zamandır peş peşe gelen saldırılardan nasibini fazlasıyla alarak sefalete sürüklenmektedirler.

Dünyanın beşinci, Avrupa'nınsa en büyük ekonomisine sahip olan Almanya'da da emekçiler kapitalist tekeller ve onların hizmetindeki sermaye devletinin çok kapsamlı saldırılarına maruz kalarak hızla yoksullaşmaktadır. Almanya'daki bazı sosyal kurumların açıklamalarına göre 13 milyondan fazla insanın bu kış faturalarını ödemekte zorlanacakları



için gaz ve elektriklerinin kesilebileceği, ayrıca binlerce insanın kiralalarını ödemeyecekleri için evsiz kalabileceği dile getirilmektedir.

İşçi ve emekçiler bu kadar zor bir durumda iken, Alman sermaye devleti kapitalist tekeller için kesenin ağzını cömertçe açarak 200 milyarlık bir fon ayırmış bulunmaktadır. Tümüyle emekçilerin yarattığı değerlerle doldurulan sosyal kasaların boşaltılması yoluyla peşkeş çekilen bu fonlar kapitalist tekellere

hibe edilmektedir. Son elli yılın en büyük enflasyonu nedeniyle özellikle enerji ve temel tüketim maddelerinde, ev kiralarında fahiş boyutlara ulaşan fiyat artışları emekçiler için dayanılmaz boyutlara ulaşmış bulunmaktadır. Durum bu kadar vahim iken, kapitalist tekeller ve sermaye devleti TİS süreçlerinde sıfır ücret artışlarını dayatabilmektedir.

Tüm bu saldırılara karşı Almanya'nın birçok kentinde aylardır işçi ve emekçilerin biriken öfkesi sokağa yansımakta

ve binlerce insanın katılımı ile protesto edilmektedir. Bu eylemlerin bir parçası olarak sendikalar ve kuruluşların çağrısı ile 22 Ekim 2022 tarihinde Almanya'nın altı şehrinde "Dayanışma Sonbaharı" çağrısıyla merkezi yürüyüşler yapılacaktır. Biz Almanya'da yaşayan sınıf devrimcileri olarak tüm olanaklarımızı seferber ederek bu yürüyüşlere aktif bir şekilde katılacağız.

KIZIL BAYRAK / ALMANYA

Fransa'da rafineri işçileri artan hayat pahalılığına karşı ücret artış talebiyle greve gittiler. Pandemi ve sonrasında Fransa ekonomisi kriz dönemine girmişti. Ukrayna savaşının da etkisiyle enflasyonda yıllardır görünmeyen bir artış ve alım gücünde ciddi bir düşüş görünmeye başladı. Benzin fiyatları savaştan önce neredeyse iki katına çıkmış ancak devlet desteğiyle bir miktar düşürülmüştü. Tüm temel tüketim maddelerine yapılan zamlar göz önüne alındığında ücretlere yapılan zamlar aynı oranda gerçekleşmedi. Bunun üzerine alım gücü düşen işçi ve emekçiler ücretlerinde gözle görünür bir iyileştirilmeye gidilmesi ve asgari ücretin artırılması talebiyle lokal grevlere başladılar. Bu grevlerle birlikte genel tepkiyi yansıtmak için 29 Eylül günü genel grev yapılmış, on binlerce işçi sokaklara çıkmıştı. Eğitim, enerji, ulaşım, özel sektör ve daha birçok işko-

Fransa'da akaryakıt grevi!

lundan işçiler büyük bir katılımı taleplerini dile getirmişlerdi.

Aynı zaman diliminde Total Enerji ve Esso-ExxonMobil'e bağlı 8 rafinerideki işçiler de ücretlerine %10 zam yapılabileceği kadar grev yapacaklarını ilan ettiler ve greve çıktılar. Bu sebeple Kuzey Fransa'da ciddi bir akaryakıt sorunu yaşanmaya başladı. Benzinliklerde oluşan uzun kuyruklar grevin etkisini gözle görünür bir hale getirdi.

Grevci işçiler, Total Enerji'nin 2022 yılının ikinci çeyreğindeki dünya çapındaki kârının 17,9 milyar dolar olduğunu ve bu kârın işçilere de yansıtılması gerektiğini ifade ederek 6 bin Euro prim taleplerinin yanı sıra ücretlerde de %10 iyileştirmeye yapılması istiyor. İş-

çiler %7 enflasyon farkının uygulanması ve %3'lük yıllık kârın ücretlere yansıtılması talebiyle greve çıktı. Yapılan müzakereler sonucu %7'lik artış kabul edildi ancak CGT %10'luk artışta ısrarlı olacaklarını ve bu miktarı alana kadar grevi sürdüreceklerini açıkladı.

SERMAYE DEVLETİ GREVİ KIRMAYA HAZIRLANIYOR

Bu süreçte devlet ve kapitalistler grevi kırmak için yeni hamleler yapmaya başladı. "Yasal yaptırımları" bir tehdit unsuru olarak işçilerin önüne koyan kapitalistler görüşme yapılması için şantajla başvuruyorlar. Yapılan açıklamalarla "işçileri toplumun genel ihtiyaçlarını karşılamadıkları" gerekçesiyle cezayla

tehdit ediyorlar. Grevci işçilerin her birinin 10 bin Euro para ve hapis cezasıyla karşı karşıya kalabilecekleri söylenerek açıktan tehdit ediliyor. Total kapitalistleri %7 zammı kabul eden sendikalarla görüşmeleri sürdürürken CGT'ye toplantıya katılması için önce rafinerilerdeki işgali kaldırması şart koşuyor.

Hali hazırda işçiler greve devam ederken sadece CGT Sendikası greve devam kararlılığını sürdürüyor. Sol ve sosyalist örgüt ve çevreler de greve destek sunmaya devam ediyor. Devletin grevi kırmak için "toplum ihtiyaçlarını" öne sürerek ceza tehdidinde bulunması de tepkiye yol açtı. Hala birçok rafineride ya petrolün olmaması ya da dağıtımın sınırlı yapılması sonucu benzin istasyonları ve çevre yollar fiilen bloke olmuş durumda.

KIZIL BAYRAK / PARIS

İran'da kadınlar-emekçiler ayakta!

S. Soysal

*Ey dost, ey kardeş, ey herkes
Yazın tarihini gül soykırımının
Aya vardığınızda..
Furuğ Ferruzad*

İran'da Mahsa Amini isimli genç kadının başörtüsü kurallarına uymadığı için Gaşte Erşat (ahlak polisleri) tarafından karakolda katledilmesinin ardından başlayan isyan dalgası 10 günü geride bıraktı.

Mahsa Amini'nin fenalaşarak hastaneye kaldırılmasının ardından başlayan eylemler, İran genelinde onlarca kentte yayıldı. Kadınların öncülüğünde başlayan eylemlere öğrenciler, işçiler, öğretmenler ve geniş halk kesimleri katılıyor. Eylemlere öncülük yapan kadınlar başörtülerini çıkardıkları gibi saç kesme, örtüleri yakma vb. farklı eylem biçimlerini de gerçekleştiriyor.

Bağımsız işçi örgütleri tarafından geçtiğimiz haftadan bu yana ikinci kez grev çağrısı yapıldı. Bu hafta eylemlerde uygulanan şiddete ve tutuklamalara karşı öğrenciler, öğretmenler ve üniversite öğretim üyeleri ikinci kez boykot çağrısı yaptı. Mahsa Amini'nin katledilmesine dönük tepki, Molla rejiminin simgesi olan başörtüsüne tepkiden on yıllardır İran halkının üzerine karabasan gibi çöken Molla rejimini hedefleyen bir harekete doğru evirilmektedir.

Ülke genelinde onlarca eyalet ve kentte yayılan eylemlerde 50'yi aşkın kişinin yaşamını yitirdi ve binlerce insanın gözaltına alındı. Eylemlerin bugünden nereye doğru evirileceği konusunda kesin bir şey söylemek olanaklı değil ancak İran'da kitlelerin korku duvarlarını yıkarak yeni bir sürecin kapılarını açtıklarını söylemek abartı olmaz.

Bugün İran'da gerçekleşen eylem ve gösteriler kuşkusuz ki bir birikimin üzerinden yükselmektedir. Gerek kadınların gerekse diğer toplumsal kesimlerin gerçekleştirdiği eylem ve gösterilerin daha önceki birikiminden güç aldığı açıktır. 2009'da gerçekleşen ve İran burjuvazinin farklı kanatlarının çatışması olarak yaşanan "Yeşil Devrim" in ardından İran'daki sosyal ve toplumsal huzursuzluklar azalmak bir yana artarak devam etti. 2018 yılında ekonomik, sosyal ve siyasal taleplerle gerçekleşen eylemleri, 2021 yılında gıda ve akaryakıt fiyatlarındaki zamlara, yağma ve yolsuzluğa karşı kitlesel gösteri



ve eylemler takip etti. İran'da emekçilerin büyüyen ekonomik ve toplumsal sorunlara karşı öfke ve tepkisi kabarmaya devam ediyor.

KADINLAR DİRENİŞİN ÖNCÜSÜ!

Mahsa Amini'nin katledilmesinin ardından eylemlere kadınların öncülük etmesi şaşırtıcı değil. Zira kapitalist İran İslam Cumhuriyeti'nde kadınlar çok yönlü baskı, şiddet ve eşitsizlik koşullarında yaşamaktadırlar. Şeriat hükümleri gereği kadınları kısıtlayan rejime karşı on yıllardır kadınların öfke ve tepkisi gün geçtikçe bilmeye devam ediyor.

1979'da İran Devrimi'ne güç veren kadınlar, devrimin ardından Molla rejimle birlikte en ağır yıkımı yaşadılar. Destek verdikleri devrimle birlikte, neredeyse kendi idam fermanlarını imzaladılar ve büyük bir hayal kırıklığı yaşadılar. Kadınların kazanılmış hakları devrimle birlikte tırpanlandığı gibi kimlikleri ve bedenleri de yok sayıldı.

Geride kalan 43 yıllık dönemde ardından kadınların mücadelesi sonucu yönetimlerin izlediği politikalarda yer yer esnemeler yaşanmış olmasına rağmen, özü itibarıyla kadınların toplumsal konumunda temelli bir değişiklik olmadı. Kadınlar İslam rejiminin kurallarına göre, ikinci sınıf insan olarak görülme, toplumsal yaşamın dışında tutulmaya ve en katı kurallarla baskılanmaya devam edildi.

1979 İran Devrimi'nin ardından 1980 yılından itibaren kadınların örtünmesi zorunlu kılındı. Örtünmeyle birlikte kadınlar kamusal yaşamdan adım adım uzaklaştırıldı. Sonraki yıllarda kadınların üzerindeki baskıyı kurumsallaştıran "tesettür ve iffetin teşviki yasası" çıkarıldı.

Tüm bunları tamamlayan "Gaşte Erşat" denilen ahlak polisleri ve Molla rejiminin sivil güçleri kadınlar üzerinde terör estirmeye devam etti. Kurallara uymayan kadınlar her türlü şiddetle (kırbaçlama, tutuklama, kezzap ile vücudu yakma, cinsel şiddet, idam) ağır bir şekilde cezalandırıldı.

İran İslam rejiminin ideolojik dayanaklarından olan zorunlu örtünme, kadınların üzerindeki şiddetin en açık ve en görünen biçimi olmakla birlikte, kadınlar toplumsal ve siyasal yaşamda baskıyı en ağır bir şekilde yaşamaya devam ettiler/ediyorlar. Örneğin kadınların çalışması eşlerinin iznine bağlı. Pek çok işkolundan uzaklaştırıldıkları için kadınların işgücüne katılımı %19 oranındadır. Kız çocukları 13 yaşında evlendirilebiliyor. Cezai sorumluluk yaşı kız çocukları için 9'dur.

Bu baskılar tüm kadınlar için geçerli olmakla birlikte, işçi sınıfı ve emekçi kesimlerden kadınların doğrudan hedefte olduğunu özel olarak belirtmek gerekir. Zira dinsel kurumsallaşmalarla baştan aşağı çürümüş olan rejimde, burjuva kadınlar sosyal ve sınıfsal konumlarıyla daha ayrıcalıklı bir konumda olabiliyorlar.

Bu karanlık tabloya rağmen, İran'da güçlenen ve önceki birikimlerden beslenen bir kadın hareketi var. Mina Amini'nin katledilmesine karşı büyüyen tepki ve öfkede bu hareketin etkisinin olduğunu görmek gerekir.

İran Devrimi öncesinde çok eşliliği yasaklayan ve kadınlara boşanma hakkı tanıyan yasaların çıkartılmasında kadınların mücadelesinin özel bir yeri bulunmaktaydı.

İran Devrimi ile ağır bir yıkım yaşayan kadınlar, binlerce insanın katledilmesinin

ve yurtdışına çıkmasının ardından ağır baskı koşullarına rağmen temel talepleri için harekete geçmeye devam ettiler. Sonraki yıllarda, kadınların çalışma yaşamının dışına itilmesine karşı eylemler gerçekleştirdiler. 1997 yılında spor müsabakalarından kadınların engellenmesine karşı kampanya örgütlediler. 2005 yılında kadınların siyasal yaşamın dışına itilmesine karşı cumhurbaşkanı olabilmesi talebiyle eylemler gerçekleştirdiler. 2000'li yıllarda giyim tarzına müdahale eylemlerin temel gündemi olmakla birlikte, kadın-erkek ayrımcılığını içeren yasalara karşı "1 milyon imza" adıyla kampanyalar örgütlediler.

2017 yılında Beyaz Çarşamba Hareketi ise yakın dönemin en etkili ve yaygın eylem biçimi olarak gerçekleşti. Bir kadının şehrin merkezinde örtüsünü çıkarıp beyaz bir bayrak sallayarak gerçekleştirdiği sivil itaatsizlik eylemi ülke çapına yayıldı ve her çarşamba kadınların eylemiyle devam etti. Bu eylemler, baskı, şiddet ve tutuklama terörüyle karşı karşıya kaldı. BÇH'nin bir parçası olarak kadınların başörtüsüz bir şekilde sosyal medyada fotoğraflarını paylaştıkları "Benim gizli özgürlüğüm" (My stealthy freedom) eylemleri ise hızlı bir şekilde yayıldı. Sosyal medyada yapılan tüm kısıtlamalara rağmen, kadınların en yaygın ve kitlesel tepkilerini örgütledikleri eylemler oldu. Bu eylemler, "dış güçlerin oyunu" olarak lanse edilmesine, baskı ve devlet terörüyle bastırılmak istenmesine rağmen kadınların öfkesi dinmek bilmedi. Kadınlar geçtiğimiz Temmuz ayında "tesettür ve iffet" gününün yıldönümünde, yine başörtülerini çıkartarak protesto eylemi gerçekleştirmişlerdi.

Kadınların birikmiş öfke ve tepkisinden, süreklilik kazanan eylemlerden ve Kürt kadın hareketinin dinamizminden güç alarak başlayan eylem ve gösteriler, toplumsal huzursuzlukları gün geçtikçe kabaran başta İran işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelerin ortak mücadelesine dönüşmüş bulunuyor.

Hareketin devrimci bir önderlikten ve programdan yoksun olması temel bir handikap olmakla birlikte, önümüzdeki dönemde Molla rejiminin daha derinden sarsılacağı bugünden açıkça görülmektedir.

Frankfurt'ta Mahsa Amini eylemi

İran'da Mahsa Amini adlı genç Kürt kadının polis tarafından katledilmesi üzerine, İranlı kadınların öncülüğünde başlayan kitle eylemleri devam ediyor. Çok çeşitli toplumsal kesimlerin katılımıyla ülke çapında bir halk hareketine dönüşen kitle eylemleri molla rejimini sarsıyor.

Başta kadınlar olmak üzere, 40 yılı aşkındır İran halklarına ve emekçilerine adeta kan kusturan Molla rejiminin son isyana yanıtı da koyu bir devlet terörü oldu. İran'ın dinci-faşist mollalarının estirdiği terörün faturası gün geçtikçe kabarıyor. Hayatını kaybedenlerin sayısı yüzlerle, tutuklanan ve yaralıların sayısı ise binlerle ifade ediliyor.

Estirilen devlet terörüne rağmen haftalardır bastırılmayan halk hareketi ile dayanışma eylemleri de dünyanın dört bir yanında devam ediyor. Çoğunlukla İran diasporasının çağrısıyla yapılan bu eylemlerden biri de 8 Ekim Cumartesi günü Frankfurt'ta gerçekleştirildi.

Benzerleri daha önceki haftalarda da yapılan eylem, bu hafta da Römer meydanında başladı. Meydanda toplanan bini aşkın kişi İran'daki sınıfsal, ulusal ve mezhepsel bölünmenin yansımasıydı adeta. Çoğunluğu kadınlardan oluşan kitlenin içinde, sıradan İranlı emekçilerden İranlı komünistlere, Kürt yurtseverlerinden eski Şah rejimi taraftarlarına ve İranlı ulusalcı/milliyetçi gruplara kadar herkes vardı. Yani tıpkı Gezi'deki gibi, son derece heterojen bir kitle söz konusuydu.

Alman solundan kimi otonom gruplar, Türkiyeli bazı sol gruplar ile Kürt hareketinden insanlar da eyleme katılıp destek verdiler. Alanda istisna oluşturan BİR-KAR, PiA ve TKİP'ye ait kızıl bayraklar dikkat çekerken, kimi katılımcılar "Sovyet" bayrağı olarak tanımladıkları orak-çekiçli sembollere tepki gösterdiler. Aynı tepki kimi İranlı ulusalcılar ve Şah yanlıları tarafından Kürt hareketinin sembollerine yönelik de yapıldı. Fakat bu tepkiler kitlenin genelini eğilimini yansıtmayan marjinal tepkilerdi.

Çoktan tarihe gömülmüş Şah rejiminin kimi kalıntıları da meydanda boy gösterenler arasındaydı. Molla rejiminden kaçıp Avrupa'ya gelmiş bu kalıntılar, molla rejiminden önceki İran ulusal bayrakları taşıyarak görünür olmaya çalışsa-



lar da, etkili olmaktan uzak, marjinal bir grup olarak kaldılar.

Kadınların organizasyonda etkin olarak yer aldığı gözlenirken, kürsü hakimiyetinin, apolitik kimi çevreler dışta tutulursa, ağırlıklı olarak sol-demokratik kişi ve grupların hakimiyetinde olduğu gözlemlendi. Kürsüden gerici molla rejimini teşhir eden Farsça, Almanca ve Kürtçe konuşmalar yapıldı. Yer yer herkesin İranlı kadınların ve halkının özgürlüğü için birleşmesi gerektiği, örgüt, parti vs. sembollerine gerek olmadığı türünden apolitik çağrılar yapılsa da bunlar kitle tarafından itibar görmekten ve etkili olmaktan uzak kaldı.

Mitingde Ver.di sendikasını temsilen de bir konuşma yapıldı. Ver.di temsilcisi, molla rejimin işçi sınıfına yönelik saldırılarına değinerek, onlarca işçi önderinin tutuklanarak zindanlara atılmasını teşhir etti. Siemens gibi onlarca Alman tekelinin molla rejimiyle hiçbir problem yaşamadan kâr etmeye devam ettiğini, kendilerinin ise buna karşı İranlı işçi, emekçi ve kadınların yanında olduklarını ifade etti. Kendi ülkelerinde "ulusal çıkarlar" adına savaş politikalarına destek veren pozisyonda olan bu sendika bürokratları, başkaları söz konusu olunca, ikiyüzlüce "solcu" pozlarına bürünmekten geri durmuyorlar.

Nasıl ki "Black lives matter" (Siyah yaşamlar değerlidir) sloganı George Floyd eylemlerinin başat sloganı olduysa, burada da "Jin, Jiyan, Azadi" başat bir slogan olmuş durumda. Bu eylemde de en çok atılan ve döviz olarak taşınan slogan bu oldu. Bunun yanı sıra, "Yaşasın en-

ternasyonal dayanışma", "Cinayet, terör, idam; işte molla rejimi", "Mollalar gitmeli", "Tüm politik tutsaklara özgürlük", "Kahrolsun İran İslam Cumhuriyeti" sloganları da sıklıkla atıldı. İranlı solcu-Kürt grupların taşıdıkları "Şah veya molla fark etmez, kahrolsun baskı rejimleri" pankartı da dikkat çekenlerden biriydi. Bu pankart, alandaki Şah özentilerine de iyi bir cevap niteliğindediydi. Mitingde Farsça, Kürtçe müziklerin yanı sıra Grup Yorum'dan Türkçe bir şarkının çalınması da dikkat çekti.

Mitingin ardından yürüyüşe geçildi. Coşkulu sloganların hiç susmadığı yürüyüş esnasında kalabalığın sayısı daha da arttı. Yürünen kısa bir güzergahtan sonra bitiş yerine gelindiğinde iki grup arasında bir arbede yaşandı. Şah yanlısı İranlı milliyetçiler oldukları söylenen provokatif bir grubun attığı sloganlara sol görüşlü bir başka grup insan tepki gösterdi. Karşılıklı atılan sloganların ardından, bu gruptan organizasyonda olan birisinin, yine organizasyonda yer alan bir Kürt kadına saldırması üzerine çatışmaya dönüşünce Alman polisi müdahale etti. Eylemin başından bu yana yoğun önlem aldığı gözlenen polis, bu olaydan sonra alana yeni güçler yığarak kitleyi adeta çembere aldı. Bu arada bazı kişiler polis tarafından kelepçelenerek gözaltına alındı. İşin ilginç tarafı, gözaltına alınanların provokasyonu çıkaranlar değil de Kürt ve solcu gençler olması, bu tür provokasyonların Alman polisinden çok da azade olmadığını akıllara getiriyor. Provokatif grup da eylemin sonuna kadar alanda slogan atmaya devam etti.

Bu arada eylem organizasyonunun yaşanan provokasyona zamanında ve etkili bir müdahalesi olmadığı gibi, yaşanan gözaltılara sessiz kalması da gözlerden kaçmadı. Eylem, bitiş yerinde yapılan ajitasyon ve konuşmaların ardından sona erdi.

Dünkü eylem, Avrupa'daki İran diasporasının İran'da yaşanan halk hareketine karşı oldukça duyarlı olmakla beraber, buradaki İran solunun son derece örgütsüz, dağınık ve zayıf bir durumda olduğunu gösteriyor. Bu durum, son derece heterojen bir nitelik arz eden bu türden kitleleri yönlendirmede ciddi problemlerin yaşanmasına yol açabiliyor.

İran'daki halk hareketi, kendiliğindenliği, heterojenliği ve güçlü devrimci bir öncülükten yoksunluğu gibi özellikler bakımından Türkiye'deki "Gezi Direnişi"ne çok benziyor. Son zamanlarda çeşitli coğrafyalarda gelişen halk hareketlerinin en önemli sorunu, talihsizliği ve aynı zamanda en önemli dersi güçlü, deneyimli, toplumu sürüklemeye yeteneği gösteren devrimci partilerden yoksunluktur. Bu sorun aşamadığı müddetçe, hakim sınıflar emekçileri dikey tarzda, yani ulusal, dinsel, mezhepsel temelde bölüp parçalamakta ve bir süre sonra bastırmaktadırlar. Fakat yaşanan bu sarsıcı gelişmelerin toplumların hafızasında silinmez izler bıraktığından, toplumların bedeli ağır bile olsa bu deneyimlerden öğrenerek kurtuluşa giden doğru yolu er ya da geç bulacağından kuşku duymamak gerekiyor.

Üçüncü Dünya Kadın Konferansı'ndan gözlem ve notlar...

Dünya Kadın Konferansı denilince; 8 Mart'ın "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak Clara Zetkin tarafından önerilmesini anımsamıştım ilk olarak. O zaman da böyle bir konferansta yan yana gelmişti birçok ülkeden sosyalist kadınlar dil, din, ırk ayırt etmeksizin. Özellikle sosyalist bir kadın olmanın verdiği heyecan ve sorumluluk hissiyle devraldığımız bu bayrağı geleceğe taşımak gibi bir sorumluluk duruyordu önümüzde. Dolayısıyla ilk konferansın da Venezuela'da 2011'in 8 Mart'ında yapılması da tesadüf değildi elbette.

Konferansın açılışı için yapılan yürüyüşte dikkatimi ilk olarak katılım çekti. Yürüyüşe 500 civarında katılım olduğunu tahmin ediyordum ki sonrasında açıklanan rakamlar da beni destekledi. Venezuela'daki konferansa 3500 kadının katıldığı biliniyordu, dolayısıyla Tunus'taki bu katılım çok zayıftı. Bu durumunun sebebinin Tunus'un ev sahibi olarak örgütlenme eksikliğinden kaynaklandığı ve 2011'de Güney Amerikalı kadın örgütlerinin çok yoğun bir katılımı yer aldığından dolayı böyle olduğu belirtildi. Ancak konferansta Güney Amerikalı kadın örgütlerinin katılımı neredeyse yok denecek kadar azdı ve bu düşünüş tek başına Tunuslu kadın örgütlerinin örgütlenme zayıflığıyla açıklanamazdı. Sonuç itibarıyla Tunus'taki toplumsal duyarlık ve örgütlülük düşünülünce katılım belki biraz daha fazla olabilirdi ama fark bu kadar çok olmazdı.

Tunus'taki seçimlerin ardından solun reformist bir tutum içerisinde olduğu görülüyor. Yasal düzenlemelerle yapılan değişiklikler toplumu şu an için memnun ettiği hissediliyor. Ancak sosyalist bir kadın; eğer değişmesini isterse yine sokaklara çıkabileceklerini ve gerekirse 2011'den beri yaptıkları gibi hükümeti alaşağı edebileceklerini söylüyor. Ancak her ne kadar da demokratik görünse de bir gazeteci yazdığı bir yazıdan dolayı tutuklanabiliyor.

"Arap Baharı'nın başlangıç ülkesi olan Tunus'ta 2011'den beri çok şeyin değiştiği söyleniyor. Yıllarca Fransız sömürgesinde yaşayan, bağımsızlığın onlar için bir dönüm noktası olduğu görülen ve laik bir sistemde ısrar eden halkın, sokaklara çıkmayı öğrenerek gücünün farkına vardığı ancak daha yapılması ve



öğrenilmesi gereken daha çok şey olduğu, kapitalizmle uzlaşamayacağının farkına varılması gerektiği ve buna göre de mücadele ağları örülmesi ihtiyacı can alıcılığı ile orta yerde durduğu görülüyor.

Konferansta kadın sorunu; sınıf çalışması içerisinde kadın mücadeleleri ve devrimci sendikacılık, ulusal savaş ve direnişlerde kadın mücadeleleri, kadının çifte sömürsü, ev içi kadının görünmeyen emeği şeklindeki başlıklarda incelendi. Her bir başlık çeşitlendirilerek uzun uzun deneyimler anlatıldı ve tartışmalarla zenginleştirildi. Kadınlar buldukları her alanda mücadeleyi yükseltmenin yollarını bulduklarını gösterdiler. Bu da bize kapitalist sistemin her ülkedeki farklı yansımalarını ve mücadele etmenin ne kadar elzem olduğunu gösteriyor.

Konferans sürecinde birbirinden ilginç başlıklarla forumlar ve atölyeler gerçekleşti. Eskiden kadınların savaş ganimeti olarak algılandığı ama şu an durumun daha da kötüleştiği ve tecavüzün bir savaş aracı olarak kullanıldığından bahsedildi bir atölyede. Aynı atölyede bir savaş mağduru Ezidi kadının hayatta kalmak için kaç kere tecavüze maruz kaldığı, hamile kalmamak için kendini merdivenlerden attığı, kaç kere satıldığı ve en sonunda fırsatını ilk bulduğunda kaçtığını kendi sesinden dinledik. Ve onun gibi birçok kadının Kürt kadın mücadelesine katılarak mağdurdan mücadelenin öznesine dönüşümüne tanık olduk. Başka bir forumda Afgan kadınların Taliban'a karşı mücadelede Kürt kadınlarını örnek aldığını ve kendileri için mücadelenin öznesi

olmalarındaki hevese tanık olduk.

Roja'da kurulan düzende sendikal çalışmaların olduğu ve aile yaşamında eşlerin kadınlara davranışlarının değişiminde örgütlü bir kadın olmanın ve de bir örgütün denetimindeki aile hayatının farklarını dinledik. Meksika'da devrimcileri tasfiye etmek için NATO'nun devreye girdiğini öğrendik. Bangladeş'ten Türkiye'ye polisin ve devletin sistematik saldırılarının benzerliğini, mücadeleden vazgeçirmek için uyguladığı baskıları ve buna rağmen kadınların ısrarla nasıl mücadele alanları ördüğüne tanık olduk.

Ev içinde kadının toplumsal sorumlukları, çifte sömürsü ve görünmeyen emeğinin görünür kılınması gerekliliğini hissettik. Tunuslu tarım işçilerinin sorunlarını, Afrikalı kadınların örgütlenmesi gerektiğini ve Tunuslu genç kadınların nasıl örgütleneceklerini bilmediklerini, deneyimli insanların deneyimlerine ihtiyaçlarının olduğunu ve sosyal medyayı kullanarak propaganda yapılması gerekliliğini bizzat kendilerinden hep beraber dinledik.

Matriarcha (analık hukuku) üzerine yapılan bir atölyede, dikkatimi çeken ilk şey, yerde yeşil ağaç dalları arasında birbirinden farklı objelerin olması idi. Görünce mistik bir oluşumun içerisinde girdiğimi zannettim ancak Rosa Lüksemburg'un fotoğrafını görünce sosyalist bir içeriğe sahip olduğuna inancım arttı. Sunumun Almanca olmasına rağmen katılımcı ve sunumu yapan kadın arkadaşlar büyük bir sabırla her cümleyi Fransızca'ya çevirip beni etkinliğe dahil etmek

için ellerinden geleni yaptılar. Gösterdikleri birebir sabır ve emek sayesinde, hala var olan ve analık hukuku ile yaşayan kabilelerdeki yaşamı, Engels'in "Ailenin Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni"inde bahsettiğine benzer klan ve kabilelerin değişik coğrafyalarda hala örneklerinin devam ettiğini, herhangi bir kolluk kuvvetlerinin olmadığını, miras hakkı, aile içi yaşam, evlilik kavramı ve paylaşım dair bir yaşam sürüldüğünü öğrenmiş oldum.

Bu konferans, bize bir kez daha kadın sorununun ve mücadele şeklinin hala bazı çevreler tarafından doğru kavranmamış olduğunu göstermiştir. Salt cinsiyete dayalı bir devrim algısı ve sınıf içerisindeki kadın mücadelesinin de kavranmaması üzerine yapılan eleştiriler de bunu kanıtlamıştır. Kadın mücadelesinin çevre sorunlarını yeterince gündem haline getirmediklerine ve komünistlerin de kadın sorununu devrimden sonraya ertelediklerine dair eleştirilerin de ne kadar yanlış anlaşıldığının göstergesidir.

Tüm atölye ve forumlarda gördüğüm en önemli durum ise; 6 günlük konferansın bile sorunların tartışılması ve kararların alınması konusunda yetersiz olduğu. Birçok defa ve birçok konuşmacı da kadınların kendi sorunlarını, nasıl bir devrim istediklerini konuşmaya ve tartışmaya ne kadar ihtiyaçlarının olduğunu vurguladı. Konu başlıkları tartışma konularının ne kadar önemli olduğunu, üzerine konuşulması ve tartışmaların derinlemesine yapılması ihtiyacını da gösterdi. Forum ve atölyelerin birçoğunun çakışması sebebiyle birçok kadın birçok konuya dair tartışmalara katılamamış ve hatta dinleyememiş oldu. Atölye ve forumların iki güne sıkıştırılması çok etkili bir tartışma ortamının yaratılmasına maalesef yetmedi.

Konferansta forum ve atölyelerde çeviri için azami çaba gösterildi. Genel anlamda Almanca olan etkinliklerde, simültane İngilizce, Fransızca, Arapça, İspanyolca, Kürtçe ve Türkçe çeviriler yapıldı. Küçük forum ve atölyelerde çeviri sorunu çok yaşanmazken, delege toplantılarında ise yoğun bir şekilde teknik sorunla karşılandı. Zora adına katılan genç kadınların çeviriler konusundaki çabası ve emeği, farklı dillerin bilinmesindeki ihtiyacı da gözler önüne sermiş oldu.

PARİS'TEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Yurtdışında yeniden merkezi gece

Pandemi kısıtlamaları önceki iki yılı aşkın zaman boyunca yaşamın pek çok bölümünü olduğu gibi siyasal, sosyal, kültürel etkinlikleri de sınırlamıştı. Bu tür kısıtlamalar geçtiğimiz bahar aylarında büyük oranda kalkmaya başladı. Bu gelişmeden hareketle sınıf devrimcileri de bu yıl yeniden merkezi gece düzenleme kararı almışlardı. 12 Kasım'da, Unihalle Wuppertal'de yapılacak gecenin programını, daha çok yurtdışı örgütlenmesinin kültürel-sanatsal üretimleri oluşturuyor. Temelde gençlik güçlerinin üstlendiği bu çalışmaların dışında, yerel bir müzik grubu olan Tariya Mare müzik dinletisiyle, İspanyol bir dans grubu da Flamenko gösterisiyle programa dahil olacaklar.

Geceye hazırlık faaliyetleri yurtdışı çalışmasının-taraftarlarının bulunduğu pek çok kentte Eylül ayı itibarıyla başlamış bulunuyor. Çeşitli kentlerde taraftar toplantılarıyla başlayan çalışma, afişleme, çağrı dağıtımı ve bilet satışıyla sürüyor. Bu dönemde aynı zamanda BİR-KAR'ın savaş karşıtı afiş ve stickerları da kullanılacak. Geceye kitle katılımını sağlamak, elbette çalışmanın en önemli yanını oluşturuyor. Sınıf devrimcileri bu çerçevede çevre ilişkilerinden başlayarak birebir propaganda, ev ziyaretleri vb. ile geniş katılım örgütlemeye çalışıyorlar.

Gece faaliyetlerinde el ilanı-çağrı olarak kullanılan metinde kapitalizmin teşhiri ve dünya tablosunun özetinden yola çıkılarak, örgütlü devrimci mücadelenin önemine işaret ediliyor. Çağrı metninin tamamı şöyle:

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ, HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN...

Salgın kısıtlamalarından kaynaklı iki yıllık aradan sonra, yurtdışında yeniden merkezi gece düzenliyoruz. Ekim Devrimi'nin 105., Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin (TKİP) kuruluşunun 24. yıldönümü vesilesiyle yürüteceğimiz gece faaliyetleri boyunca bir kez daha "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarını yükseltiyoruz. Dünya genelinde yaşanan gelişmeler bu şiarı gerçek kılanın ne denli hayati önem taşıdığını döne döne gözler önüne seriyor.

Emperyalist kapitalizmin, insanlığı yok oluşa doğru sürüklediği gerçeği çoktandır tartışmasız bir olgudur. Günümüzde artık krizlerden, ekonomik-sosyal

**İşçilerin Birliği
Halkların Kardeşliği
Gecesi...**

Program:
Konuşma
Sinevizyon
Gençlik Korosu
Tiyatral Siir
Flamenko Gösterisi
Tariya Mare

12 Kasım 2022 Cumartesi, Saat: 17.00
Unihalle Wuppertal, Albert-Einstein-Str. 20
42119 Wuppertal

yıkımlardan, doğanın talan edilmesinin sonucu iklim felaketlerinden ve salgınlardan, emperyalist hegemonya krizinin ürünü yok edici savaşımlardan, silahlanma yarışı ve militarizmden başka bir şeyden bahsedilemiyor. Bu akıldışı sistemin kapitalist elitleri kendi sefil çıkarları uğruna, her türlü kaynağı vahşice yağmalamakla kalmıyor, emekçilerin her türlü kazanımını ve evrensel değerleri de ayaklar altına alıyorlar. Ve sömürücü sınıf kendisiyle birlikte toplumları da çürütüp kokuşturuyor.

2020'nin bahar aylarından itibaren süregelen korona salgını, her şeye kadir sayılan kapitalist sistemin acizliğine ayna tutan bir gelişme oldu. Avrupa ve Kuzey Amerika'nın kapitalist devletleri, maske savaşlarından aşı adaletsizliğine uzanan sayısız rezalete imza atmakta hiç beis görmediler. Kapitalizmin eseri sayılabilecek küresel felaket koşullarını, hiç utanmadan fırsata dönüştürdüler. Keza tüm dünyada kapitalistler eş zamanlı olarak işçi sınıfına, emekçi kitlelere, kadınlara ve gençliğe saldırmaya giriştiler. Kapitalist tekellere devasa destekler verilirken, işten atmaların, esnek çalışmanın, düşük

ücretlerin, çalışma saatlerinin uzatılmasının, kazanılmış hakların gaspının önü de sonuna dek açıldı. Buna politik düzlemde siyasal hak ve özgürlüklerin budanması, ırkçılığın, yabancı ve göçmen düşmanlığının kışkırtılması, ırkçı-faşist partilerin güç toplaması eşlik etti.

Bu arada kapitalist bunalımın şiddetlendirdiği emperyalist hegemonya krizi de son Ukrayna savaşıyla yeni bir sıçrama yaşadı. Bilindiği gibi emperyalistler son yirmi yılda Afganistan, Irak, Suriye, Libya, Yemen ve çeşitli Afrika ülkelerini yakıp yıktılar. Filistin ve Kürt halklarına dayatılan zulüm ve imhaya arka çıktılar. Ukrayna, savaşlar serisine eklenen son ama sonuncu olarak kalmayacak bir halka oldu. Bin bir operasyonla başa getirilen sağcı yönetimin de marifetiyle emperyalist kampların yeni kapışma arenasına dönüşen Ukrayna'daki savaş, dünyanın çok daha yıkıcı bir emperyalist savaş tehlikesi altında olduğunu çarpıcı bir şekilde gösterdi. Ve başta Avrupa'dakiler olmak üzere emperyalist burjuvazinin ne denli düşkünleşebileceğine, ırkçılıkta, sansürde, yalan ve riyakarlıkta hiçbir sınır tanımadığına/ tanımayacağına yeniden ışık

tuttu.

Bu gidişat karşısında işçi-emekçi kitleler döne döne alanlara çıkıyorlar. Grevlerle, direnişlerle, kitlesel gösteri ve eylemlerle tepkilerini, insanca yaşanabilir bir dünyaya olan özlem ve arayışlarını sergiliyorlar. Salgın kısıtlamaları döneminde dahi sahneden çekilmeyen kitle hareketlerinde şimdilerde bir yaygınlık ve yoğunluk bekleniyor. Bu çıkışların sonuç vermesi, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütlü devrimci mücadeleye kanalize olmalarıyla, emperyalist barbarlığa karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği için sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmeleriyle mümkündür.

İşçi sınıfı devrimcileri olarak bulunduğumuz her yerde faaliyetlerimizi bu hedef doğrultusunda yürütüyoruz. Başta Almanya olmak üzere Avrupa ülkelerindeki sınıf kardeşlerimizi, bu çabaya omuz vermek üzere "İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği Gecesi"ne katılmaya, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağırıyoruz.

GECE TERTİP KOMİTESİ

Saray rejiminin dezenformasyonlarına karşı mücadeleye!

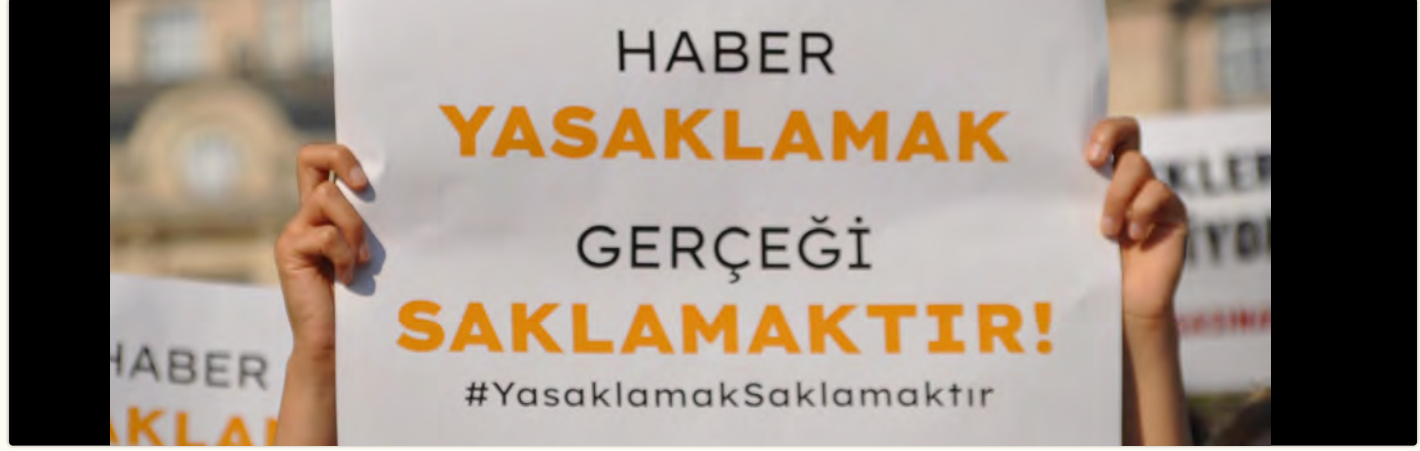
AKP-MHP iktidarı saldırılarına bir yenisini daha ekleyerek “dezenformasyonla mücadele” adı altında “Sansür Yasası”nı meclisten canhıraş geçirdi. 20 yıllık iktidarı boyunca çıkardığı her yasayla talan, rant, soygun ve yağma üzerine kurduğu düzenine kılıf hazırlayan Saray rejiminin hedefinde bir kez daha söz, basın, ifade özgürlüğü var.

Kurduğu aktroll orduları ve gazete köşelerinde “gereğini yapan” tetikçileriyle yetmeyen gerici-faşist rejim tüm haber alma alanlarını tek sese dönüştürmeyi hedefliyor. İş başına geldiği günden bu yana bu hedef doğrultusunda adım adım emekçilerin haber alma ve verme hakkına saldıran AKP şefi Erdoğan ve şürekâsı kendi sundukları “gerçek” dışında kalan her şeyi “dezenformasyon” olarak kodluyor. Ancak dezenformasyon ve yalan onların normal haline gelmiş bulunuyor.

Yıllar içinde hayata geçirilen ve geri püskürtülemeyen saldırıların için en kapsamlısı olan “Sansür Yasası” tüm internet kullanıcılarını doğrudan etkileyerek, Saray rejiminin fiili saldırılarına kılıf olmaya hazırlanıyor.

GERÇEĞE SANSÜR, DEZENFORMASYONA GÜVENCE!

Başta ilerici, devrimci ve muhalif basını hedef alan ancak oldukça geniş bir kitleyi tehdit eden yasaya göre sosyal medyada yapılan her beğeni, paylaşım ve yorumla internet haberciliği, yazılı basın... yani tüm haber alma kaynakları “Halk arasında endişe, korku veya panik yaratmak saikiyle ülkenin iç ve dış güvenliği, kamu düzenini bozma” gibi oldukça muğlak bir suçlamanın konusu olabilecek ve “gerçeğe aykırı bilgiyi alenen



ayan kişi” 1 yıldan 3 yıla kadar hapisle cezalandırılabilir.

Yanı sıra genel itibarıyla internet medyası Basın Kanunu’na tabi kılınacak. Künye bilgisi yayınlama zorunluluğu getirilmesi, basılı yayınlarda olduğu gibi dava açma süresi getirilmesi vb. uygulamalar haber sitelerini tehdit edecek. Tekzip dayatması, erişim engelleme vb. saldırılar hızla hayata geçirilebilir.

WhatsApp, Signal gibi anlık mesajlaşma uygulamaları Türkiye’de şirket kurarak Türkiye hukukuna tabi olacak. Bilgiler emniyet birimleriyle paylaşılabilir. Yani düşünen, konuşan, paylaşan herkese karşı bu yasa sopa olarak kullanılacak.

İstanbul depremi, enflasyon verileri, orman yangınları, yolsuzlukları, talanı haberleştirmek ya da sosyal medyada açılan etiketlerle toplu şekilde paylaşmak suç sayılabilecek.

Kısacası neyin haber neyin gerçek olduğuna, kimlerin basın kartı alabileceğini, halk arasında neyin korku yaratacağına gerici-faşist rejimin kurumları ve bürokratları karar verecek. “Büyük yıkımlar ancak halkların büyük yalanlarla kandi-

rılmasıyla mümkün olur” diyen Hitler’in propaganda bakanı Joseph Goebbels taktiğini kendine rehber eden Saray rejimi demagojiyi, yalan örgütlemeyi, manipülasyonu bir yöntem olarak kullanmaya artık “yasal” olarak devam edecek.

Eğer saldırı yasası püskürtülemezse mafyatik rejim 7/24 yalan ve çarpıtmaya devam edecek ve toplum Saray beslemesi tek ses medyaya mahkûm edilecek.

DEZENFORMASYON VE BASKIYA KARŞI DİRENİŞ!

Açlık ve sefalet girdabına itilen milyonlarca işçi ve emekçi ekonomik çöküşe sürüklenen ülkede hayatta kalmaya çalışıyor. Barınma, beslenme, ulaşım ve sağlık gibi temel insani haklara erişemediği gibi konser yasakları, işsizlik tehdidi, türlü gerici saldırılar altında daha da nefessiz bırakılıyor. Soluğu kesilen milyonların öfkesi cılız da olsa gençlik mücadelesinde, kadın cinayetlerine karşı, enflasyon ve zamlara karşı zaman zaman kendini gösteriyor.

Gerici-faşist rejim de toplumda biriken öfkeyi görüyor ve iktidarını ayakta

tutmak için “Sansür Yasası” gibi saldırılarla önlem alıyor. Tüm toplumu susturarak, korku ve kaba zorla hükmetmeyi sürdürebileceğini hesaplıyor. Ancak yanı başımızda İranlı emekçilerin başlattığı ve haftalardır devam eden isyan dalgası baskı ve zorbalığın milyonların haklı ve meşru mücadelesi karşısında etkisiz kaldığının en güncel örneğini sunuyor bize. Mollaların ve çıkardıkları kanunların karşısında direnenlerin özgürlük mücadelesi onurlu bir yaşamın gerçeği ve doğrusudur. Gerçekler kendine elbet bir yol buluyor ancak gerçeklerin-doğruların tek başına varlığı yeterli değil. Doğruların işçi ve emekçilerin talebine ve mücadelesine konu olmadığı sürece değiştirme gücü de sınırlı olacaktır. Bu nedenle dezenformasyonla mücadele, “gerçeklerin” elbet gün yüzüne çıkacağını bilmek ve beklemekle değil ancak saldırılar karşısında direnmekle yürütülebilir. Dezenformasyon ve baskı, doğrular için direnmekle bertaraf edilebilir.

K. DÜŞGÖR

İzmir’de gençliğe çağrı: “Tek yol devrim!”

Üniversitelerin açılmasıyla birlikte birçok öğrenci sorunlar yumağıyla karşı karşıya. Ekonomik krizin yansımaları, barınma sorunu, eğitim masrafları vb. emekçi çocukları açısında kaldırılamaz yükler anlamına geliyor. Kimi araştırmalara göre ekonomik olarak maliyeti karşılayamayacağı için öğrenciler ya ailelerinin bulunduğu şehirlerde bir üniversiteye gidebilmeyi umuyor ya da eğitim hakkından tamamen vazgeçmek zorunda kalıyor. Buna eşitsiz bir sınav yarışı ve çalınan sorular gerçeği ekleni-

yor. Tabloyu tamamlayan ise diplomalı işsizler ordusuna kaçınılmaz olarak eklenmek oluyor. Kapitalist düzenin gençliği geleceksizliğe mahkûm ettiği gerçeği üniversite hazırlık sürecinden üniversitelerde yaşanan çok yönlü sorunlara, eğitimin niteliksiz yönünden mezun olduğunda bekleyen akıbet kadar her somut olgu üzerinden biraz daha

açıya çıkıyor.

Hal böyle olunca üniversite gençliğine empoze edilen bireysel kurtuluş çabalarının yıldızları birer birer dökülüyor. Sorun kapitalist sömürü düzeninde ve gençliğe koyu bir karanlık dışında hiçbir şey verebilecek durumda değil. Sorunların kalıcı çözümü de toplumun bir bütün olarak kurtuluşuyla doğrudan bağlantı-

lı. Yani toplumdaki tüm eşitsizlikleri ve sömürüyü hedef alacak bir toplumsal devrimde.

Bizler de bu bilinçle, üniversitelerin açılmasıyla birlikte gençliğe yaşanan sorunlarımız karşısında “Tek yol devrim!” çağrısını taşımanın anlamlı olduğunu düşündük. Hazırladığımız afişleri Ege Üniversitesi’nin çevresine yaygın bir şekilde yaparak yeni dönem çalışmalarımızı başlatmış olduk.

İZMİR’DEN BİR DGB’Lİ

Katliamcı devletten hesap sormak için...

Sermaye devleti kurulduğu günden bugüne kirli hesapları ve ihtiyaçları uğruna sayısız katliam gerçekleştirdi. Dersim, Koçgiri, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, Uluçanlar, 19 Aralık ve yakın dönemde Suruç ve Ankara Gar katliamı...Bu katliamlarla toplumun geniş kesimleri sindirilmeye ve mücadeleden alıkonulmaya çalışıldı.

7 Haziran seçimlerinde hezimetle uğrayan ve tek başına iktidar olma gücünü kaybeden AKP, kanlı planlarını hayata geçirdi. 20 Temmuz'da Suruç katliamı gerçekleştirildi. Suruç katliamının ardından 10 Ekim Ankara Gar katliamı gerçekleştirildi. 7 Haziran seçimleri sonrasında hayata geçirilen saldırılarla emekçilerin üzerinde korku atmosferi yaratılmak istendi. Savaşın ve sokak ortasında bombaların patladığı bir süreçte DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un çağrısıyla 10 Ekim'de Ankara'da Emek, Demokrasi ve Barış Mitingi gerçekleştirildi. Mitinge katılım için gelenler şehir girişlerinde durduruldu ve ince aramalardan geçirildi. Öte yandan Ankara'nın göbeğinde MİT binasına 1-2 km'lik bir alanda gerçekleştirilecek bir mitingi kanı bulamak için gelen İŞİD üyeleri devletin denetiminde Suriye sınırından Türkiye'ye sokuldu. Bizzat kollanarak bombalı saldırıyı gerçekleştirilmeleri için Ankara Gar Meydanı'na getirildiler. Miting programından 26 gün önce devletin istihbarat belgelerine göre, bombalı saldırısının gerçekleştirileceği bilgisi ulaşmasına rağmen emniyet güçleri hiçbir önlem almadıkları gibi katliamın önünü



bizzat kendilerinin açtıkları ortaya çıkan belgelerle gözler önüne serildi. Devletin korku atmosferi yaratarak toplumu sindirmeyi amaçladığı katliam iki farklı noktada gerçekleştirildi. Katliam sonucu 103 kişi yaşamını yitirdi, 500'ün üzerinde kişi yaralandı. Saldırının ardından yaralılara yardım etmek isteyen kitleye polis gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı.

AKP iktidarı 1 Kasım sürecine gidene değin ülkede savaş ve korku atmosferini tırmandırmış, kendine yedeklediği faşist MHP ile 1 Kasım seçimlerinde ittifakı kurmuştu. Gerici-faşist iktidar toplumun üzerindeki korkuyu arttırmak için Kürt halkını yönelik imha saldırılarından ilerici ve devrimci güçlerin toplu gözaltına alınması ve tutuklamasına kadar bir dizi saldırıyı pervasızca hayata geçirmişti. Zira 1

Kasım seçimlerine giden süreci ve sonrasında yaşanan baskı ve korku atmosferini de bizzat sermaye devletinin tetikçiliğine soyunan ve kanlı katliamlarda parmağı olan Sedat Peker'in yaptığı açıklamalarla ifşa oldu.

Aradan geçen 7 yıla rağmen 10 Ekim'in faili olarak yalnızca patlamayı gerçekleştiren iki İŞİD'li yargılandı. Oysa 10 Ekim katliamının gerçek failleri bellidir. 10 Ekim'in failleri İŞİD üyelerine "öfkeli gençler" diyenlerdir. 10 Ekim'in failleri gizli odalarda emperyalist şefleriyle adım adım katliamı planlayanlardır. 10 Ekim'in failleri bombalı saldırının ardından kitlenin üzerine biber gazı ve tazyikli su sıkırlar, ambulansların alana girmesini engelleyenlerdir. Özetle; 10 Ekim'in faili sermaye devletinin ta kendisidir.

Bütün bu gerçeklikler gün yüzüne çıkmışken, halen adliye salonlarında mizansen yargılamalar devam ediyor. Katliam iki çete üyesine göstermelik cezalar verilerek kapatılmaya çalışıyor. Sermaye devleti ne kadar gerçekleri gizlemeye çalışırsa çalışsın katliamdaki rolünü gizleyemez.

Tarihi kanlı katliamlarla dolu sermaye devletinin bu saldırıları gelişecek mücadelenin önüne set çekmek için gerçekleştirilen planlı saldırıdır. On yıllardır bu topraklarda baskıya, sömürüye, ezilmişliğe ve kanlı katliam saldırılarına karşı direnenler var oldu ve var olmaya devam edecek. O yüzden sermaye devletinin kirli hesapları uğruna gerçekleştirdiği katliamlar nafiledir.

K. SÖNMEZ

Partisi diyor ki, "Siyasal yaşamı ve mücadelesi bir partiye sığmayacak türden" örnek bir devrimciydi.

Eşi ve onca yolu birlikte yürümüş yol yoldaşı diyor ki, "Seni anlatmaya kalksam eksik bırakırım diye korkuyorum."

Dört yaşında kendisini tanımış oğlu diyor ki, "Oğluna ilk hediyesi bir oyuncak falan değildi, bir Lenin posteriydi. (...) Evet, babam hiçbir zaman sıradan bir baba olmadı, çünkü bize fazlasını verdi. O yüzden şu an özlediğim kişi sadece babam değil, özlediğim kişi benim en yakın yoldaşımdan birisidir."

Oğlunun yoldaşı olmuş bu güleç gözlünün kendisiyle oynaması için yolunu gözleyen üç yaşında "Civciv" dediği yoldaşı da olmuş. O da diyor ki, "Seni

Sinan yoldaşa asla veda değil: "Merhaba"

tanıdığımda üç yaşındaydım. (...) İlkin senin o neşeli güzel yüzünü kaydettim hafızama."

Çocukluğunda onun hikayelerini duyarak büyüyen ve ona yoldaş olmuş birisi diyor ki, "Sonra yoldaş olduk, dinlediğim hikayeler ise, gerçek..."

Onu sokakta, eylemde, zindanda, mücadelenin her anında tanıyan dostları diyor ki, "Güven veren kişiliği, davasına sarsılmaz bağlılığı, tükenmek bilmez çalışma azmi, işkencelerde başı dik, mütevazı, önder bir kişilik, devrimci hareketlere yaklaşımında ilkeli, olgun, hoşgörülü, umut ve inançla dolu bir dost ve

yoldaştı..."

O adanmışlık düsturunu kendilerine rehber edinen '71 devrimci önderlerinin zorlu mirasını gönüllüce almış, mücadele kılavuzu kılmış ve nefesinin yettiği yere kadar hakkıyla taşımış militan bir devrimci, komünist olmuştur.

Ve böyle olduğu için yaşamı bir partiye sığmayacak örnek bir devrimci, sonsuzluğa uğurlanırken genç komünist yoldaşlarının omuzlarında taşınan "parti bayrağı", yüreklerinde acısı öfke, "yumruklarında bilinç" oluyordu.

Dostlarının dediği gibi, "Onu elinde bayrağıyla hatırlayacağız..."

Genç Komünistler'in mücadelesinde kutup yıldızı olan Sinan yoldaşa asla veda değil, MERHABA, MERHABA, MERHABA!

Teslim yoldaşın 29 Eylül 2018'de fiziken aramızdan ayrılışının 4. yılındayız. Yine bir Eylül ayında ve hüznü doluyuz. Yine gülen gözleriyle duruyor karşımızda Sinan yoldaş. Ve yine veda ve gözyaşı yok. Biliyoruz ki, onu anmak "inadına devrim ve sosyalizm" demekten geçiyor.

İçten devrimci duygularla MERHABA SİNAN YOLDAŞ, MERHABA!

M. İMRAN

Not: Yazıda, H. Fırat'ın derlediği ve Eksen Yayıncılık tarafından basımı yapılan "Teslim Demir - Devrime adanmış yarım asır" adlı kitap esas alınmıştır...



**İş kazası değil katliam!
Sokağa, eyleme,
hesap sormaya!**